ДВЕТЕ СТРАНИ НА СЛАВАТА

ПЪЛНАТА БИОГРАФИЯ

AC/DC

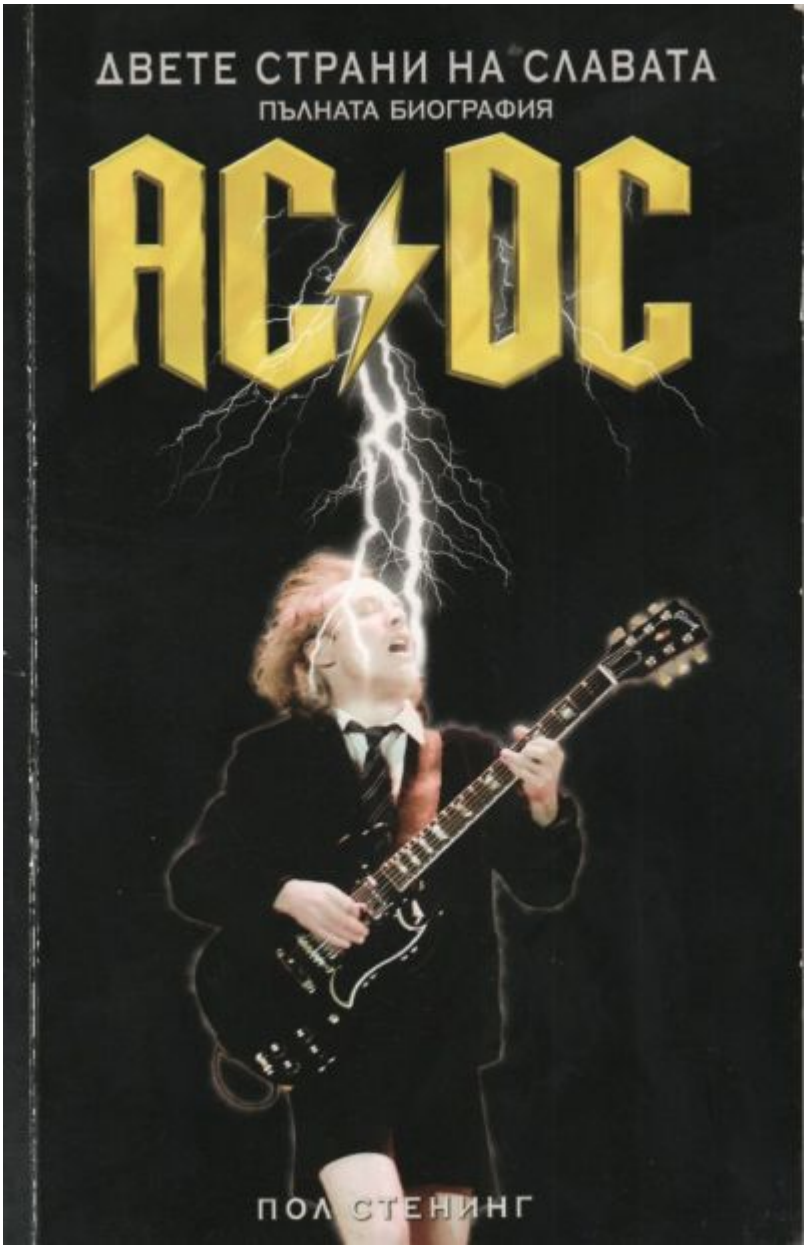

ПОЛ СТЕНИНГ

Пол Стенинг

Двете страни на славата AC/DC пълната биография

Превод: Антония Халачева

chitanka.info

След 30 години на сцената, AC/DC продължават да свирят своя 24-каратов, суров и омагьосващ рок, донесъл на момчетата от Австралия репутацията на една от най-солидните банди в бранша.

Въпреки огромните трудности, през които трябва да преминат, в това число трагичната загуба на харизматичния фронтмен Бон Скот, AC/DC продължават да бъдат една от най-популярните групи в света, продължават да пълнят стадионите на всяко турне и да издават албуми, които милиони фенове очакват със затаен дъх.

„Двете страни на славата“ е първата пълна биография на групата, проследяваща корените ѝ в клубната сцена на Австралия, историята на бандите, които предшестват AC/DC с участието на Малкълм и Ангъс Йънг и Бон Скот. Книгата разказва за трудните години, когато момчетата свирят в мизерни дупки, за да оцелеят, за запознанството на братята Йънг с Бон Скот и формирането на AC/DC. Странните обстоятелства около смъртта на Бон Скот през 1980 г. са разследвани подробно и разкрития непубликувани досега са разбулени и описани в тази книга.

„Двете страни на славата“ разглежда и цялостния период на Браян Джонсън преди и след AC/DC, както и ерата, която направи австралийската група един от световните феномени на рок сцената.

Тази книга е посветена на Томи Ванс (11 юли 1943–6 март 2005 г.) за неговата страст и отдаденост към рок музиката.

Източници и библиография

При написването на тази книга са използвани следните източници, на чиито автори дължа огромна благодарност:

Уебсайтове

— http://www.crabsodyinblue.com
— http://www.daveevans.au.com
— http://www.acdccentral.com
— http://www.kolumbus.fi/nononsense
— http://www.ac—dc.net
— http://www.bluemud.org/article/16683
— http://www.superseventies.com/faq_acdc.html
— http://www.acdc—faq.fsnet.co.uk
— http://www.rockdetector.com
— http://www.buoy.com/bonfire/bonrel.html
— http://www.hem.passagen.se/honga/database/v/valentines.html

Книги

— „Магистрала към ада: Животът и времето на легендата на AC/DC Бон Скот“ от Клинтън Уокър, издателство „Verse Chorus Press“, 2001

— „AC/DC — най-тежкият рок в света“ от Мартин Хъксли, „Saint Martin Press“, 1996

— „Разкарай своя джъмбо-джет от моето летище (разхвърляни записки на един вманиачен фен на AC/DC)“ от Хауърд Джонсън, „Helter Skelter Publishing“, 1999

— „AC/DC — истинската история от досиетата на «Керанг!»“ от авторски екип на списанието, „Virgin Books“, 2001

— „Максимум AC/DC — неоторизирана биография на групата“ (аудиокнига), „Chrome Dreams“, 2000

Списания

„Керанг“, „Класик рок“, „Метъл Хамър“, „Пийпъл“, „Рекърд Колектор“, „RIP“, „Съркъс“, „Спин“

Текстовете на песните, цитирани в тази книга, са

осигурени със съдействието на „Е. Б. Маркс“ АД и „Дж. Албърт и син“ ООД.

Фотографиите са осигурени от: Redferns, LFI, Starfile, Rex, Бари Плъмър, Пол Стенинг и Биг Еди Ричмънд.

Благодарности

Изказвам искрени благодарности за съдействието и подкрепата на: Клинтън Уокър, Крис Барн от *Six Feet Under*, Джоуел Макайвър, Стив Армстронг, Джеф Къртън, Дейв Еванс, Пол ди Ано, Майк Браунинг, Том О'Дел, Роб и всички от „Chrome Dreams", Марк Еванс, Винсънт Лавгроув, Съзън Марино, Колин Бърджис, Йън Кант, Ръсел Кларк и Ричард Селби.

Специални благодарности на Мак, мама, Клер и моята предана партньорка Исла.

За автора

Музикалният журналист и писател Пол Стенинг е публикувал статии и книги за рок и хевиметъл групи. Писал е за различни медии и уебсайтове, а в момента е автор на най-реномираните рок издания „Метъл Хамър“, „Терорайзър“ и „Рекърд Колектор“. Стенинг също така е и продуцент на няколко произведения на изкуството, прославящи негово величество хардрока. Той е интервюирал много групи и изпълнители от тези жанрове, между които: *Iron Maiden*, Алис Купър, Мийтлоуф (който направил серенада на Пол, за да получи одобрението му), *Judas Priest*, някои членове на AC/DC и *Guns N'Roses* и това са само част от големите имена.

Книгата му „Бандата, за която времето забрави — неофициалната биография на *Guns N'Roses*“ се продаде в тираж от двайсет и пет хиляди копия по целия свят и наскоро бе преиздадена в допълнен и редактиран вариант.

Пол Стенинг живее в Манчестър заедно с годеницата си и с най-злобното пухкаво коте на света.

Въведение

„Ridin' down the highway, Going to a show, Stop in all the by-ways, Playin' rock n'roll. Gettin' robbed, Gettin' stoned. Gettin' beat up, Broken boned. Getting' had, Getting' took, I tell you folks, It's harder than it looks… It's a long way to the top. If you wanna rock n'roll…"

„Препускаме по магистралата, на път за поредното шоу. Спираме на всички спирки, за да свирим рокендрол. Обрани до шушка, пияни, строшени от бой — тук взимаш, там даваш надежда. Казвам ви момчета, по-трудно е, отколкото изглежда… Дълъг е пътят към върха, ако искаш да свириш рокендрол."

„It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'N' Roll)"

Така започва мъчителното пътешествие на AC/DC към върховете в рокендрола. Магията на бандата и на текстовете на Бон Скот се крие в способността им да пресъздават суровия живот в думи и музика, да очароват еднакво публиката в барове, клубове, концертни зали, стадиони и най-вече — по калните пътища на фестивалните градчета. Тяхната музика

винаги е била простичка, а текстовете на песните — още по-семпли. Въпреки това всички онези (а те са много), които през годините се опитват да имитират или повторят тази омагьосваща непринуденост, не успяват да се доближат ни най-малко до силата на AC/DC.

Днес спокойно можем да кажем, че Бон Скот е рокендрол гений. Фронтменът на бандата в продължение на пет години изгражда имиджа на AC/DC, насочен към точно определена пазарна ниша. В даден период групата се придържа към един твърде праволинеен творчески път на развитие, но в музиката им винаги е присъствало нещо различно. В действителност сценичното им поведение и дори студийната им работа притежават много нюанси. Лицето на бандата Ангъс Йънг носи ученическа униформа и на сцената „произвежда“ енергия, която би могла да захрани електрическата мрежа на малка държава. Той свири така, сякаш животът му зависи от това и подобно твърдение не е далеч от истината, тъй като рокендролът е единственото истински ценно нещо в живота на момчетата от AC/DC. Пътешествията от град на град, срещите с красиви момичета и наркотиците също са част от играта, но истинският извор на наслада за тях е едночасовото шоу, което изнасят всяка вечер. Скоро концертите стават двучасови, защото с всяко пропито със страст и енергия изпълнение AC/DC печелят все повече верни фенове. Произходът на бандата е необичаен — те съчетават в себе си духа на Шотландия и Австралия и това донякъде им придава острота и въздействие, с които могат да се похвалят много малко музиканти.

Смесицата от националности е важен елемент от колективния им имидж, който се проявява и в музиката. На вид момчетата изглеждат като типични продукти на британската школа, но притежават и класическата австралийска небрежност и неподражаемо обаяние. Те са директни както в музиката си, така и в интервютата, които дават. На снимките виждаме всички необходими съставки на идеалната рок банда: маниашката усмивка на Бон, младежкият чар и дребният ръст на Ангъс, обединяващата фигура на Малкълм и останалите членове, които идват и си отиват, играейки своята роля в историята. Истинско олицетворение на жанра.

Оригиналното ядро на AC/DC оцелява след редица легендарни албуми. Техните заглавия вече са част от

ежедневната ни реч, защото отдавна са канонизирани като рок класика. Никоя група преди или след AC/DC не успява да повтори силата, заряда и размаха на „High Voltage“, „Dirty Deeds Done Dirt Cheap“, „Let There Be Rock“, „Powerage“ и „Highway To Hell“.

Всеки от тези албуми е вече двайсетгодишен, но човек не би предположил, ако ги чува за първи път. Вярно е, че в онези далечни години музикалната продукция е малко недодялана и без съмнение й липсва шлифовка, но това е още един очарователен аспект от работата на AC/DC. Комплимент е за бандата, че в XXI век групи от цял свят се опитват да копират техния „гаражен“ саунд. В последно време AC/DC манията се разрасна в такива мащаби, че модерните банди, подражаващи на стила на австралийската легенда, като *The Hives* и *The Strokes* постигат успехи, само защото са доразвили и осъвременили оригиналното звучене на ’DC.

Ангъс и компания нямат нищо против да дадат шанс на младите групи. Все пак AC/DC постига своето уникално звучене, благодарение на специфичния си подход към ранния рокендрол и блус. Те също доразвиват класиката, като внасят доза адреналин, поезия от улицата и лирични, но остри и бунтарски текстове към съществуващия изчистен модел.

Част от очарованието на момчетата от AC/DC се дължи на факта, че те просто не са способни да напишат слабо парче. Критиците им често твърдят, че песните им звучат еднакво, но това в действителност е предимство за групата. Публиката разпознава безпогрешно музиката им още от първите акорди, а когато към инструментала се включи дрезгавият глас на Бон, у никого не остава съмнение чия песен звучи. *Съществуват* прилики във всяко парче — както в песните на всички велики групи, — но заедно с тях има безброй вариации, които отличават всяка композиция като неповторим оригинал. За съжаление магията на AC/DC не успява да се съхрани за дълго в най-чистия си вид. Бон не е първият певец на бандата, но той е човекът, с чийто глас и поезия хората свързват AC/DC. Той носи на групата признание и слава по целия свят и заедно с Ангъс се превръща в лице на най-преуспялата рок група в края на седемдесетте години.

Ако погледнем назад, ще видим, че едва ли е било възможно това да продължи повече от няколко години. Бон

умира през 1980 г. при съмнителни обстоятелства и всички смятат, че това ще бъде и краят на бандата. Някои от останалите членове на AC/DC също вярват, че няма бъдеще, или че не бива да има. Но днес, двайсет и една година по-късно те още са тук и фактът, че никога не са се разделяли е постижение само по себе си. Те се завръщат след трагичната кончина на Бон Скот и оставят своята следа в историята с един от най-успешните рок албуми за всички времена и това е най-доброто доказателство за тяхната решителност и съзидателност. Бон е душата на AC/DC, но същото може да се каже и за сегашния им вокалист — човека, който заема мястото му, въпреки съмненията си.

Лекотата, с която се развиват събитията е необичайна и ме навежда на мисълта, че съдбата има пръст в последвалия грандиозен успех на новия състав. Един англичанин — Браян Джонсън, се заема с най-трудната задача в рокендрола — да запълни мястото на Бон Скот. Никой не вярва, че Бон може да бъде заменен, и това наистина е невъзможно, но за чест на Браян — той не се и опитва да го замести. Джонсън е различен тип фронтмен със собствен имидж, излъчване и вокален стил, който винаги отдава заслужена почит към миналото на бандата. Този скромен, но въздействащ подход прави „Back In Black“ — първият албум на AC/DC с Браян, истински шедьовър.

Някои биха казали, че след този албум групата не успява да достигне предишната си творческа висота, но и следващите им плочи се продават със същия успех. От 1980 г. насам AC/DC излиза с нови записи на всеки две години. Момчетата преживяват своите върхове и спадове, но дори в най-големите кризи никой на този свят не може да оспори мястото на AC/DC. Те изнасят концерти всяка година и стадионите винаги са препълнени. Дълголетието им е смайващо, а въздействието им е все така силно. Получили признание както от най-великите музиканти на своето време, така и от медиите, AC/DC продължават да изненадват и очароват старите и новите си фенове. След 30 години в бизнеса те са все така неподражаеми — една музикална институция.

„Двете страни на славата“ е израз на уважение и почит към това, което групата е постигнала през годините. Това е пълната история на AC/DC. Тя ни отвежда там, където другите биографии не смеят да пристъпят — в мрачните предградия на

Глазгоу, през детството на братята Йънг и проблемното юношество на Бон Скот, до формирането на творческия съюз, на който е посветена тази книга. Тя е допълнена от интервюта на хората, които са познавали най-добре членовете на групата в миналото и настоящето и това я прави истински алманах на AC/DC и чудесно допълнение към купищата дискове със знака на светкавицата по рафтовете в домовете ни. Седнете в креслото си, отпуснете се, пуснете си песен по избор и влезте в света на AC/DC. Това е истинският рок; звукова вълна със силата на цунами; това са AC/DC.

„You wanna see me do my thing
All you gotta do is plug me into high
High voltage rock n'roll."

„High Voltage"

Глава 1
Печеливши ходове

„Като дете никога не съм си падал по изпълненията на Клиф Ричард и не съм се преструвал, че свиря на тенис ракета. Повече ме вълнуваше перспективата да хвана грифа на истинска китара.“

Ангъс Йънг

През шейсетте години на миналия век Глазгоу — най-големият шотландски град, представлява върволица от мрачни индустриални сгради, потънали в мъгла и замърсен въздух. Днес картината не се е променила много, но в онова недалечно минало в атмосферата над града витае суровият и неприветлив дъх на бедността. Животът в Глазгоу през шейсетте е опасен. Престъпността е сериозен проблем, но за хората с ниски доходи по-страшната заплаха идва от пренаселването и липсата на жилищни пространства. Населението в работническите квартали е принудено да обитава усойни, евтини апартаменти в претъпкани и мрачни сгради.

В опит да се реши жилищният проблем в големия град, на изток от Глазгоу е построено предградието Ливингстън, което се разраства с бързи темпове и скоро добива статут на самостоятелно селище, поело част от населението на индустриалната столица. Местната икономика е в застой и много от жителите на Глазгоу са изправени пред избора да останат в родния си град и да живеят в мизерия, или да се преместят другаде, за да търсят по-добро съществуване.

По същото време на другия край на света Австралия все още се развива с бурните темпове, характерни за възстановяването на държавите, преминали през Втората световна война. Страната има нужда от „внос“ на имигранти и правителството гледа на британците като на традиционно най-подходящи бъдещи граждани на Зеления континент. Смелчаците, които решат да отплават на юг получават по 10 лири награда на човек.

През 1963 г. семейство Йънг използва тази възможност. Маргарет и Уилям Йънг заминават с осем от деветте си деца за Сидни, в Нови Южен Уелс. Сред децата са и Ангъс, роден на 31 март 1955 г. и брат му Малкълм, който е с две години по-голям от него.

Меко казано, фамилията преживява културен шок при пристигането си в Сидни. Ако в мъгливия Глазгоу е влажно и мрачно, то Австралия (в пряк и преносен смисъл) е обляна в слънце и оптимизъм, като най-ярък пример за това е манията на австралийците по музиката на „Beach Boys“. Влиянието на калифорнийския квинтет върху австралийската култура по това време определено смущава Ангъс Йънг.

„Когато семейството ми емигрира в Австралия, срещнах хора, които сякаш не бяха реални — обяснява много по-късно той. — Всички изглеждаха като излезли от телевизионен сериал за Хаваите, разхождаха се с някакви огромни дървени дъски, а аз не бях виждал сърф до този момент. Мъкнеха дъските и припяваха «Serving USA» с откачения си акцент. Прибрах се вкъщи и казах на мама: «Имам чувството, че сме на друга планета».“

Джеф Къртън е приятел на братята Йънг в училище. „Като деца с брат ми живеехме в района Бърууд в Сидни — спомня си Джеф. — В училище се запознахме с Ангъс, Малкълм и братовчед им Сами Йънг. Уии Сами, както му казваха в семейството, беше в моя клас. А Ангъс бе в класа на брат ми. Прекарвахме много време у тях, после ние се преместихме в Хабърфийлд. Те живееха на улица «Бърлий» в Бърууд. Спомням си, че им бяхме дали назаем една наша игра с колички. Когато една вечер отидохме у тях, заварихме Хари Ванда и Джордж Йънг (по-големият брат на Ангъс и Малкълм) да се състезават с количките от играта в задния двор на къщата. Ангъс бе получил друга количка — красив червен «Ягуар», който обаче вместо колела имаше копчета от радиоапарат. Бяха страхотни хлапета. Оттогава трябва да са минали 38 или повече години.“

Къртън прекарва доста време с двете шотландски момчета. „През уикендите през юни ходихме до един стар магазин за плодове и зеленчуци в Стратфийлд — разказва Джеф. — Оттам си купувахме фойерверки, бомбички, фишеци, всякакви такива неща. Интересна стока за хлапетии като нас. След това отивахме до пристанището «Хоумбуш», качвахме се

на моста и оттам хвърляхме бомбичките. Обикновено палехме фитила и чакахме да изгори почти целия, след което хвърляхме бомбичката и тя гръмваше във водата. Много ни харесваше.“

Според друг съученик на Ангъс, Бил Кларк, бъдещият рок идол е пропушил на около 8-годишна възраст. „Ангъс мислеше, че понеже е дребен, може да стане жокей — твърди Кларк. — Освен това двамата с Малкълм бяха уверени, че всеки може да пробие в шоубизнеса. Хванаха ги да пушат във влак, но са били с училищните си униформи. Това със сигурност е дало тласък на Ангъс да носи училищната си униформа на сцената в началото на кариерата си — включително и шапката!“

„Директорът ме викаше при него през ден и ми казваше:

«Е, Йънг, какво си направил този път?»“

Ангъс Йънг

Бил и Малкълм, които учат в един клас, често пътуват към училище с един и същи влак. „По това време вратите на влаковете не бяха автоматични — обяснява Кларк. — Братята често увисваха от външната страна на вагона, след което се придвижваха от врата на врата. Не бяха сред силните ученици в училище и не уважаваха особено учителите. Това ги правеше по-популярни. Живееха в малка къща, която мисля, че още е непокътната, точно зад полицейския участък. Майка им беше много приятна жена.“

Стив Армстронг също е добър приятел на Ангъс и Малкълм. „Запознах се едновременно и с двамата, те бяха неразделни по това време, ходеха постоянно заедно и правеха всичко заедно — спомня си Стив. — Учехме в училището за момчета «Ашфийлд», което преди това е било технически колеж. В началните класове за деца между 7 и 12 години учеха около 800 души. Училището не беше лошо, но учителите бяха строги. По това време боят като възпитателна мярка все още беше разрешен.“

Това обаче не смущава братята Йънг, особено Ангъс. Стив си спомня: „Първият ми спомен, свързан с братята Йънг, е, че Ангъс винаги изпъкваше сред другите. Имаше мнение по всеки въпрос, винаги намираше какво да каже, смяташе, че каквото и

да направи, ще успее да се измъкне безнаказано. Често така и ставаше. Беше истински хулиган. Малкълм пък беше по-тихият, харесваше се на момичетата, беше хубаво момче. Останал съм с впечатлението, че по отношение на нежния пол Ангъс винаги беше в сянката на Малкълм. Но Ангъс беше човек с позиция, не се страхуваше да я изложи и защити. В делничните дни трябваше да ходят на уроци по китара след училище, така че след занятията веднага изчезваха, но често си отиваха директно у дома. През уикендите хващаха автобуса и идваха при нас, мотаехме се заедно, бяхме доста голяма група. По онова време те бяха само две от момчетата, с които играех."

Въпреки че годината е 2005, Армстронг отлично си спомня дните с братята Йънг. „Все още успявам да шокирам хората, като им кажа, че познавам добре Ангъс и Малкълм и че съпругата ми Корали излизаше с Ангъс, преди да се запознае с мен — разказва той. — Тогава Йънг беше на 14, двамата се срещали при басейна на училището «Ашфийлд» през уикендите, за да се целуват тайно. Тя ми разказа." По-големият брат Джордж, който също пристига с Ангъс и Малкълм от Шотландия, се сприятелява с Хари Ванда (истинското му име е Йосанес Джейкъб Хендрикъс Ванденбърг) и скоро двамата китаристи сформират група, наречена *The Easybeats*. В състава влизат певецът Литъл Стиви Райт, барабанистът Гордън „Сноуи" Флийт и бас китаристът Дик Даймънд.

Името е избрано така, че да се произнася лесно и също така лесно да се запомня като *The Beatles* или *The Who*. Скоро групата се превръща в австралийския еквивалент на легендарната ливърпулска четворка, но създаден в Сидни. Популярността й бързо нараства и *The Easybeats* става №1 сред поп групите в Австралия в средата на шейсетте години.

Връзката с известната британска група се засилва и от факта, че барабанистът Сноуи е израснал в Ливърпул и преди да се премести в Австралия, е свирил в *The Mojos*. Тази група е част от течението Mercybeat, в което освен *The Beatles*, се включват и *The Searchers, Gerry and The Pacemakers* и др. Мениджърът на групата Тед Воън успява да си уреди среща с Тед Албърт от звукозаписната компания „Дж. Албърт и син" и заедно основават дъщерната фирма „Албърт Прудакшънс", която работи основно за *The Easybeats*. Скоро групата подписва договор с компанията на гиганта EMI — „Парлофон". Със

същия лейбъл във Великобритания работят и *The Beatles*.

„Знаех, че Джордж е станал известен с *The Easybeats* — спомня си Стив Армстронг. — Но всъщност никога не съм се срещал с него. Много харесвах групата, музиката им. Това, че Джордж бе по-големият брат на Ангъс и Малкълм, не ги правеше по-специални или по-важни. Мисля, че Джордж и родителите им имаха голямо влияние върху кариерата им, защото уроците по китара станаха абсолютно задължителни за двете по-малки момчета. Първо трябваше да си напишат домашните, след което хващаха китарите и свиреха всяка делнична вечер."

През лятото на 1965 г. *The Easybeats* вече са популярни в Австралия. Славата им достига нива, запазени досега единствено за *The Beatles*. Публиката ги обожава и след „бийтълс манията" в Австралия стартира „ийзитреската". От 1965 до началото на 1966 г. *The Easybeats* издават поредица от хитове, всички написани от Йънг и Райт, сред които „For My Woman" (която стига до № 5 в австралийските класации), „She's So Fine" (първият хит № 1 на групата), „Wedding Ring" (№ 6), „Women (Make You Feel Alright)" (№ 1), „In My Book", „Come And See Her" (№ 1), „I'll Make You Happy" (№ 1) и „Sorry" (№ 4). Авторският дует Йънг-Райт пише и песента „Step Back", с която Джони Йънг (съвпадение на фамилиите) оглавява класациите през 1966 г.

Същата година, преди заминаването си за Англия, *The Easybeats* записват прощалното си телевизионно шоу в Австралия — The Coca Cola Special. То остава в историята като еталон на австралийската музикална телевизия от шейсетте години. След края на записите обаче се разиграва трагедия — Хари Ванда се прибира у дома и намира съпругата си Памела мъртва. Оказва се, че се е самоубила със свръхдоза приспивателни. Въпреки драмата, Ванда не се отказва от плановете си да замине за Англия с *The Easybeats*. Опитът за пробив на Острова се оказва успешен. Под ръководството на Шел Талми — бивш продуцент на *The Who* и *The Kinks*, групата записва „Friday On My Mind", която стига до шестото място в британските класации, а след като е издадена в САЩ, песента е класирана на шестнайсето място зад Океана. По това време Хари Ванда вече е изместил Стиви Райт като партньор на Джордж Йънг в писането на песните. Скоро бандата започва да

трупа популярност и в Европа и получава предложение да замине на турне заедно с *The Rolling Stones*. Концертите привличат огромен интерес и рекордна публика и *The Stones* канят австралийците да им партнират в Америка, където също жънат успехи. В крайна сметка, след няколко промени в състава, групата се установява в Англия, където постепенно изпада в творчески застой. И въпреки че постигат известни успехи в американските класации с „Good Times“ и „Falling Off The Edge Of The World“, липсата на рекламна стратегия и добър мениджмънт лишават *The Easybeats* от възможността да развият първоначалния си успех. Нещата се влошават, след като няколко американски радиостанции бойкотират песните им заради сексуалното им съдържание. Групата изпада в криза и въпреки че записва още няколко хита, в крайна сметка се разпада през 1970 г.

Вокалистът Стиви Райт остава в музикалния бизнес и записва два солови албума „Hard Road“ и „Black-eyed Bruiser“. Най-големият му успех е първото място в класацията за сингли в Австралия с песента „Evie“. В „Hard Road“ на китара свири Малкълм Йънг, а според слуховете в записите е участвал и Ангъс, но без да се споменава името му. Въпреки успехите, Райт става жертва на зависимостта си към различни опиати и прекарва по-голямата част от седемдесетте години встрани от славата и успехите. Все пак той се включва в турнето на *The Easybeats* през 1986 г., а през 2004 г. прави голямото си завръщане в класациите, когато супергрупата *The Wrights*, начело с Ник Честър от *Jet*, прави кавър на хита „Evie“. Продуцент на този проект е Хари Ванда.

След разпадането на *The Easybeats* през 1970 г. Ванда и Джордж Йънг (които по-късно често са наричани „холандския разрушител“ и „красивия младеж от Глазгоу“) се завръщат в Сидни, за да работят в новосформираната компания на Тед Албърт — „Албърт Пръдакшънс“. Двамата не се отказват от музиката и по-късно работят заедно по няколко успешни проекта, най-известните от които са *Flash and the Pan* и *The Marcus Hook Roll Band*. Във втория, който е от 1973 г., за първи път официално като гост-музиканти са поканени и Ангъс, и Малкълм Йънг, които преди това са участвали в записите на албума „Tales of Old Granddaddy“. По това време Хари Ванда и Джордж Йънг вече показват по-сериозен интерес към

продуцирането и студийната работа.

Успехът на *Easybeats* привлича интереса на Малкълм и Ангъс към шоубизнеса. Двамата следят възхода на Джордж и искат да постигнат нещо повече от него. Всъщност благодарение на неговото влияние и двамата се захващат сериозно с уроците по китара. Музикалните постижения на братята Йънг обаче не се приемат особено възторжено от баща им. Освен Джордж, Малкълм и Ангъс, в семейството има още едно дете, което свири на саксофон в местна банда. Бащата на момчетата обаче смята, че синовете му трябва да си намерят нормална работа и дори успехът на Джордж не може да го разубеди, без значение, че най-големият син е изключително популярен в Австралия и извън нея. В училище двамата по-малки братя много внимават да не издадат роднинската си връзка с Джордж, но един ден директорът на гимназията научава тайната им и те стават обект на подигравки от страна на учители и съученици.

Без да се притесняват от това, братята решават, че искат да се занимават професионално с музика. Джордж дава набързо някои съвети на Малкълм относно техниката при свирене на китара и протежето му демонстрира впечатляващ прогрес. Ангъс често подражава на по-големите си братя и скоро също се хваща с китарата. Налага му се обаче да изчака известно време, докато майка му събере пари да му купи инструмент, на който да свири само той.

Приятел на Джордж подарява на Малкълм китара Gretsch и той и до днес не изневерява на тази марка инструменти. Новата китара става толкова скъпа на Малкълм, че той отказва да се раздели с нея дори за миг и подарява на Ангъс стария си инструмент с марка Hofner.

Докато растат и двете момчета си падат по блуса, характерен за американския град Чикаго. Много по-късно Ангъс обяснява: „Харесвах много музиканти, всеки обаче бе свързан с т.нар. «Чикаго блус». Много харесвах стила на свирене на Елмъри Джеймс. Като го слушаш, си мислиш, че всичко е много просто, но всъщност не е така. Музиката е много умно написана, а той я изпълнява много добре. Хората, колкото и да се опитват, не успяват да имитират неговия стил. Харесвам и Би Би Кинг. Бъди Гай е страхотен музикант, както и Джони Уинтър. Блусът носи в себе си много сила. Уинтър

свири много различни неща. Уважавам го поне колкото Джими Хендрикс. Когато става дума за рокендрол, безспорно първата ми любов беше Чък Бери. Всичките му парчета са произведение на изкуството.“

„Малкълм винаги ми казваше: «Не гъделичкай китарата, удари я здраво».“

Ангъс Йънг

В училище Ангъс се отличава от съучениците си. Повечето от тях си падат по популярната музика в момента, песните, които са в класациите. В същото време Ангъс се връща назад във времето, търси колкото се може по-виртуозни блус изпълнения, в които е вложена страст. Оказва се, че в Австралия това са само вносните плочи, но въпреки по-високите цени, Ангъс си купува албумите на Литъл Ричард и *Muddy Waters*.

„Когато бях малък, една от първите песни, които чух, беше «You Keep a Knockin» на Литъл Ричард — спомня си Ангъс. — Мисля, че с тази песен почти открих рапа. Хващах иглата на грамофона и я връщах на едно и също място на плочата, там, където звучеше блус фрагментът. Връщах я отново и отново, това беше най-хубавата част от песента. Мама ми казваше: «Ако отново пипнеш иглата на грамофона, така ще те перна, че ще ти счупя ръката.» Но не можех да се сдържа. Просто много ми харесваше. По някаква причина ми въздействаше много силно… усещах нещо много особено и приятно. Когато чух *Beach Boys*, реших, че става въпрос за по-стара версия на *Chipmunks*.“

По това време възрастта, на която учениците могат да напускат училище е 14 години и 9 месеца. Нито Ангъс, нито Малкълм имат намерение да стоят в училище повече отколкото ги задължава законът. В началото, за да изпълнят заръката на баща си, и двамата започват работа, но не точно с каквато се занимават младежите на тяхната възраст. Ангъс става портиер и печатарски работник в еротичното списание „Рибалд“. Малкълм пък се хваща като работник по поддръжката на шевните машини във фабриката за сутиени „Берлей“. В свободното си време обаче и двамата се отдават на музиката.

Ангъс сформира собствена група, която носи името *Tantrum*, а през 1971 г. Малкълм се включва в групата *Velvet Underground* (няма връзка със състава на Лу Рийд). Първият вокалист на тази банда, по стечение на обстоятелствата, е Браян Джонсън.

Спомени

Джеф Къртън разказва за доброто старо време, прекарано с Малкълм и Ангъс Йънг: „Загубих контакт с Ангъс и Малкълм, след като се преместихме в Хабърфийлд. Когато бях на 18 години, с няколко приятели отидохме на сърфинг в Кемпси. Там се запознахме с четири момичета; пренесохме се в къщата им за няколко седмици, преди да отпътуваме за Рок Хамптън. Едно от момичетата — казваше се Джени — постоянно носеше бейзболна шапка, с голяма буква «А» отпред и постоянно говореше на другите момичета за някакъв Ангъс: «Ангъс това, Ангъс онова.» След няколко дни я попитах: «Кой е Ангъс?» Тя ми отвърна нахакано: «Ангъс Йънг от AC/DC.» Казах й: «Познавам го. Израснали сме заедно.» Можете да си представите как реагира момичето: «Как ли пък не!» Тогава й казах: «Добре, като се върна в Сидни, ще отида до тях и ще го поздравя от теб.» По това време Ангъс и Малкълм бяха на турне извън Австралия. Леля му обаче ме позна и ме пусна у тях, а аз се срещнах с майка му. Като влязох и тя каза: «Помня те, ти си този, който веднъж изпочупи всички великденски яйца.» Мисля, че е излишно да разказвам по-нататък.“

Глава 2
Горили на глем рока

„AC/DC е жестока и яка рокендрол група… пет джуджета, които вдигат страшна врява“.

Ангъс Йънг

Малкълм Йънг няма намерение да се занимава сериозно с *Velvet Underground*. Групата потъва в забвение след няколко силни подгряващи изяви в шоуто на певеца Тед Мълри. Разочарован от липсата на развитие, Малкълм напуска, за да потърси нещо ново. Малко по-късно Мълри се свързва с *Velvet Underground* и кани музикантите да станат негова банда. Момчетата приемат, въпреки че при това положение няма как да запазят стария си вокалист Дейв Еванс. Дейв е зарязан, без да подозира, че *Velvet Underground* вече е изиграла важна роля в живота му — свързала го е косвено с Малкълм Йънг (двамата се запознават лично по-късно).

Еванс пристига в Австралия едва 5-годишен, като преди това е живял в Кармартен, Южен Уелс. Семейството му се установява в Северен Куинсланд. „Спомням си, когато пристигнахме в Таунсвил, всичко ми се виждаше много красиво, от Касъл Рок, който е надвиснал над града, когато гледаш от морето, до Магнетичния остров — огромна скала, откъснала се от брега — спомня си Еванс. — Напомняше ми залива на Кармартен, където съм ходил с родителите си, преди да емигрираме. И там имаше замък, надвиснал над океана, но разбира се, времето беше по-студено. Скоро семейството ми се премести на запад, в Чартърс Тауърс. Все едно, че стъпихме на друга планета — горещо, сухо и прашно. Направо бях покрусен. Вече бях свикнал със зеленината на Уелс, а след това и на Таунсвил. Истински шок. Все пак получих много добро образование там; Чартърс Тауърс е просветният център на северната част на Австралия, там има много училища и колежи.“

В Чартърс Тауърс Еванс основава първата си група — *In*

Session, когато е на 17 години. По-късно той се мести в Сидни.

„Още в гимназията слушах *The Beatles, Rolling Stones, The Kinks* и *The Who*, но в Чартърс Тауърс нямаше истински рок групи, с изключение на една — *The Trisonics* — допълва Еванс. — Обикновено бандата свиреше на училищните ни забави. Заедно с още три момчета — двама от които ми бяха съученици — основахме група, искахме да свирим поп и рок и я кръстихме *In Session*. Така най-после местните жители можеха да избират измежду две групи, което беше добре и за музикантите."

Еванс обяснява защо се е преместил в Сидни: „Предполагам, че заради това, че местните постоянно ми повтаряха колко съм добър. Аз им вярвах и знаех, че ако искам да запиша плоча, трябва да отида в Сидни. Попитах другите момчета от групата дали искат да дойдат с мен, но явно те не бяха толкова самоуверени и амбициозни и трябваше да замина сам."

Един ден, след края на ангажиментите си към *Velvet Underground*, докато Еванс е в апартамента си в Бонди, на гости му идва Ангъс Йънг. Еванс вече познава Малкълм Йънг и като всеки австралиец, знае кой е брат му Джордж. Но няма представа кой е Ангъс.

„Появи се с коса, дълга почти до кръста, зъбите му бяха оцветени в зелено и беше много дребен — спомня си Еванс. — Първото нещо, което си помислих беше: «Господи, още един от братята Йънг? Колко са те всъщност?»" Ангъс е дошъл да попита Еванс дали иска да се включи в групата му *Kentuckee*. „Ангъс се държа много учтиво, но когато ми изсвири нещо, за да разбера каква музика иска да прави, реших, че прекалено много набляга на значението на китарите за сметка на пеенето, така че отклоних предложението му да се включа в групата", допълва Еванс.

Но на Ангъс не му се налага да търси дълго свои съмишленици. Малкълм сформира нова група и експериментира с комбинации от различни инструменти. След като пробва включването на клавишни, той решава, че може да уплътни звука на групата, ако включи още един китарист. Не е трудно да се досетим, че задачата е поверена на експерта в тази област — по-малкия Йънг. Ангъс се съгласява бързо — отново изборът е между това да продължи да върши скучната си работа, или да осъществи най-голямата си амбиция — да свири

в професионална рокендрол група. *Kentuckee* не е особено сполучлив проект и Ангъс решава да опита късмета си с бандата на по-големия си брат, въпреки че според Малкълм, дребничкият китарист не е бил оптимистично настроен в началото и не е проявявал достатъчно доверие към другите момчета, които не познавал.

Но все пак всичко потръгва добре.

Ангъс и Малкълм обаче имат различни представи за имиджа на групата. Малкълм е привърженик на стереотипната за онова време униформа на рок музикантите — дълги коси и високи ботуши — все аксесоари от „будоара“ на глем рок групи като *Slade* и *Sweet*. Но и двамата братя са единодушни по въпроса каква музика трябва да свири новата група. Те си намират колеги, които споделят идеите им — барабанистът Колин Бърджис (свирил преди това в *Masters' Apprentices*), Лари ван Крийт и най-неочаквано — Дейв Еванс. Вокалистът се появява, след като е прочел обява във вестник „Сидни Морнинг Хералд“, че се търси „рок певец“. Еванс се среща за първи път с групата на една репетиция в изоставена офис сграда в Нютаун и за първи път вижда на живо Малкълм. (Еванс се присъединява към *Velvet Underground*, след като Малкълм вече е напуснал групата). Еванс си спомня: „Видяхме се и посвирихме заедно. Получи се добре. Изсвирихме няколко кавъра на *Bad Company*, на *Free*, няколко песни на *Rolling Stones* и наистина звучахме добре. Накрая си стиснахме ръцете и си казахме: «Да. Вече сме група». Групата още нямаше име, но вече беше сформирана.“

„Включих се в бандата малко преди Коледа през 1973 г. — спомня си Колин Бърджис. — Обади ми се един човек и ми каза: «Малкълм Йънг иска да прави група». Нямах представа кой е Малкълм, но знаех за успехите на Джордж, а Малкълм беше негов брат. Насрочихме репетиция и още в началото се получи добре. В началото бяхме само трима, но Малкълм свиреше фантастично на китара.“

Лари ван Крийт си спомня първата среща с братята Йънг: „Запознах се с Ангъс и Мал през август 1969 г. Живеех в общежитие за имигранти, а Ангъс често идваше там. Първия път, когато го видях беше с ученическа униформа, носеше електрическа китара и пушеше цигара. Беше на 14 или 15 години. Аз имах оригинална китара *Gibson* и можех да свиря на

нея, така че станахме приятели и той ме запозна със семейството си. Всеки уикенд ходех у тях, в продължение на около една година. Винаги носех китарата със себе си. Ангъс, Мал и аз просто седяхме и свирехме заедно. И тримата бяхме много добри! След това година или две не поддържахме връзка. Една вечер ме потърси мой приятел — Роби Лорд. Интересуваше се дали искам да отида да посвиря с едни момчета, които чули, че съм си купил нова бас китара. Качихме се в колата му и право в студиото в Нютаун. Бях на 19 години, но вече имах син. Понякога го водех на репетиции с мен и вече се притеснявах, че от това може да пострада слухът му. Сега той свири с мен в групата ми *Afram*. Бях част от AC/DC само четири месеца, но винаги съм имал усещането, че е било много повече време. Всеки можеше да види, че групата има потенциал."

Все още се водят спорове откъде е дошло името на групата — AC/DC. Според някои названието е измислено от снахата на Ангъс и Малкълм — Сандра, която е искала да опише мощта и енергията на групата. Много по-вероятно е обаче името да е взето от някоя прахосмукачка или шевна машина (абревиатурата се използва често при електрическите уреди за означаване на прав ток/променлив ток). Разбира се, AC/DC има още едно значение — на жаргон терминът се употребява за бисексуален мъж или жена. Но без съмнение хетеросексуалните рок музиканти въобще не са били наясно с това значение на жаргонния израз. Според тях името AC/DC чудесно описва електрическия заряд, който те изтръгват от китарите и усилвателите си. Няколко гей клуба веднага ангажират групата, смятайки, че заради името членовете на AC/DC също са с „по-богата" сексуална ориентация. Оказва се, че това преживяване не е толкова стресиращо за музикантите, колкото изглежда първоначално.

„Точно пред сцената се появяваха бисексуални мацки, които почти винаги страстно стискаха по един вибратор. На фланелките им бяха изрязани дупки, така че зърната на гърдите им да стърчат свободно. Направо страхотно", спомня си Малкълм.

За късмет на AC/DC, по това време в Сидни няма много рок групи, още по-малко са музикантите, които се развиват толкова бързо, колкото Ангъс и Малкълм, така че групата

лесно си урежда участия, а само след няколко репетиции членовете на състава стигат до голямата сцена — ангажирани са да свирят на Нова година (1973) в Сидни — в нощния клуб „Чекърс“ на улица „Гълбърн“ 79. Дейв Еванс си спомня: „Бях много развълнуван, защото това беше най-важната рок проява в Сидни. Имаше повече хора от обикновено, все пак беше Нова година, а ние излязохме на сцената и направо разбихме публиката. Беше като магия.“

Репертоарът на AC/DC по това време, както на повечето нови групи, представлява колекция от кавъри на творчеството на любимите им музиканти. Напълно в този стил AC/DC свири основно песни на *Rolling Stones*, Чък Бери и някои парчета на *Beatles*. Групата започва да изпълнява пред публика и някои свои песни като едно незаписано парче „The Old Bay Road“, а също и „Midnight Rock“. Въпреки мечтите на Малкълм за упадъчен глем рок имидж, колегите му се явяват на сцената с фланелки и дънки.

Зрителите бързо разбират, че пред тях се разкрива невероятен музикален потенциал. Момчетата влагат в изпълнението си страстта на млади музиканти, съчетана с рутината на ветерани. След по-малко от месец групата се завръща в „Чекърс“, освен това свири и на други места в Сидни. За тези изяви Лари ван Крийт свири на саксофон, а на баса го замества Малкълм.

Съставът на групата се променя няколко пъти през следващите шест месеца, като постепенно Малкълм и Ангъс се утвърждават като най-важните фигури в състава. Продуцентите и публиката не са във възторг от постоянните промени в AC/DC, но новите лица в състава позволяват на двамата китаристи да натрупат опит и да усвоят синхрона и да определят посоката, в която искат да се развиват като музиканти. Междувременно през AC/DC минават Роб Бейли (бивш член на *Flake*), който сменя на баса Лари ван Крийт и поредица от барабанисти, които се изреждат на мястото на Колин Бърджис. Последният е уволнен, след като припада по време на концерт в „Чекърс“. Бърджис добре помни вечерта, в която е бил изхвърлен от AC/DC: „Трябваше да свирим заедно, а аз бях изпил предварително няколко питиета, но не бях пиян. Никога не съм падал от барабаните — нито преди тази случка, нито след нея. Ето какво се случи — купих си питие, но си го

оставих за после, тъй като първо трябваше да проверя дали барабаните ми са наред за концерта. Половин час по-късно бях готов, грабнах чашата и глътнах питието на екс, тъй като всеки момент трябваше да излезем на сцената. Когато излязохме пред публиката, главата ми вече се въртеше. Направо бях ослепял, започнах да удрям барабаните поред — нещо като соло, и като стигнах в края, се срутих на пода.“

Допълнението на Дейв Еванс: „Изнесохме Колин от сцената и той нямаше представа какво се е случило току-що. След десет минути Малкълм дойде при мен и ми каза, че Колин е уволнен. Шокирах се, като научих решението им, тъй като харесвах Колин и все още го харесвам.“

„Малкълм ми каза: «Толкова си пиян, че не можеш да свириш, затова изчезвай» — обяснява Бърджис. — Зад сцената трябваше да поседна малко, за да си събера мислите, главата ми още се въртеше. Явно някой ми е сложил нещо в питието или нещо подобно…“

На мястото на Бърджис идват Рон Карпентър, Ръсел Коулман и най-накрая Питър Клак (свирил преди това в *Bailey* и *Flake*). Клак е този, който се задържа достатъчно дълго, за да влезе в историята като барабанист на AC/DC. Групата записва първия си сингъл през юни 1974 г. в „Албърт Студиос“, Сидни. Двете записани песни са „Can I Sit Next To You Girl“ и „Rockin’ In The Parlour“, като продуценти на парчетата са Хари Ванда и Джордж Йънг. През юли сингълът е издаден и започват продажбите му и рекламната кампания в Океания, Австралия и Нова Зеландия. В Австралия издател е „Албърт Рекърдс“, а в Нова Зеландия — „Полидор“.

„Не бях на себе си от щастие, когато се качих в автобуса от Бонди за центъра на града, където се намираше звукозаписното студио — спомня си Дейв Еванс. — За нас Хари и Джордж да продуцират плочата ни беше като сбъдната мечта. В студиото изпълних всичко, което ми казаха, не гъкнах и не си отварях устата, освен в случаите, когато трябваше да пея.“

Въпреки че вече не е в групата, Колин Бърджис също има какво да каже за сингъла, в чието създаване е участвал: „Мисля, че песента «Can I Sit Next To You Girl» имаше голям потенциал. Свирил съм в много групи, които са записвали хитове и са постигали успехи с тях и мога да разпозная шлагер. Тогава си помислих: «Ето нещо наистина силно, това ще има

успех». Знаех, че групата ще се прочуе и наистина стана така.“

След като AC/DC започва да трупа популярност, членовете на бандата един по един изоставят „униформата“, състояща се основно от дънки и фланелки и си избират по-екстравагантни костюми. Творческите експерименти в областта на сценичното облекло водят до нови слухове за сексуалната ориентация на музикантите. Барабанистът се явява на сцената облечен като клоун, Ангъс редува костюмите на ученик и Зоро, басистът се харесва най-много като моторизиран полицай, Малкълм се гласи като пилот, а Еванс залага на стереотипните одежди на звездите на глем рока. Всъщност различните костюми на австралийците доста изпреварват мачовистката мода сред хомосексуалистите. Няколко години по-късно друга група (*Village People*), съставена само от гейове, ще доразвие тази тенденция.

„Идеите за разнообразните костюми ни хрумна доста преди да се появят *Village People* — обяснява Еванс. — Ние бяхме хеви рок група, но имахме някои залитания по отношение на облеклото — с това привлякохме вниманието на всички. Скоро след като издадохме първия си сингъл, се появиха *The Skyhooks*, които бяха толкова ексцентрични, че ни обезкуражиха. Решихме да се отървем от всички циркови парцали. Единственото, което запазихме беше ученическата униформа на Ангъс.“

За да отговаря на „ученическия имидж“, рождената дата на Ангъс е „коригирана“. Рекламните агенти на групата упорито тиражират в пресата, че той е роден през 1959 г., което означава, че Ангъс е бил на четиринайсет години при сформирането на AC/DC през 1973 г. Идеята китаристът редовно да излиза на сцената, облечен като ученик е на сестра му Маргарет. Той вече е носил този костюм, докато е свирил в предишната си група. Преди обаче да заложи на имиджа, който ще го превърне в звезда през следващите 30 години, Ангъс изпробва поредица от сценични костюми, някои от които са откровено неподходящи. Сред тях е костюмът на горила (облечен с него Ангъс трябва да изскача от клетка на сцената), следва Спайдърмен (естествено с имитация на паяжина, по която Ангъс се спуска на сцената), също и Супермен, по-скоро Супер-Анг (за това превъплъщение е предвидена телефонна кабина на сцената, в която Ангъс сменя костюмите си).

Ангъс: „В началото носех различни костюми, в зависимост от това, което смятах, че ще е подходящо. Но ученическата униформа се оказа най-успешното решение. Облечен като горила, постоянно се притеснявах, че ще умра от потене. Освен това нищо не виждах — често тръгвах направо срещу публиката. Всъщност преди групата да излезе на сцената, зрителите виждаха първо мен. Имах чувството, че феновете оставаха доста разочаровани. Повечето си мислеха: «Това е някаква шега». Обикновено зрителите започваха да се смеят, като ме видят. И Малкълм винаги ми казваше: «Сега ги накарай да млъкнат! Покажи им какво можеш с китарата и им затвори устите.» Ученическата униформа беше добро решение, защото така публиката щеше да запомни групата заради дребното момче с късите панталонки, който се движи така сякаш е получил епилептичен пристъп. Но най-важното нещо в края на краищата е как свириш.“

Ангъс невинаги носи дрехите си през цялото шоу. Много често сваля ученическата си куртка, особено когато в клуба стане по-горещо. Той обича да сваля и късите си панталонки, за да покаже задника си на публиката. Тази форма на театър е забавна, но Ангъс я определя като „евтини кабаретни номера“. Дребничкият китарист за първи път показва задните си части на сцената по съвсем конкретна причина.

„Свирехме на някакъв голям фестивал в Англия — обяснява Ангъс. — До сцената се появи една фотографка с физика като на Доли Партън. Качи се на сцената и я прекоси от край до край. Естествено, повече от половината зрители зяпнаха след нея, по простата причина, че са мъже, чиято кръв вече е кипнала. Всички бяха впили погледи в нея и брат ми казва: «Направи нещо веднага, за да приковем вниманието им отново върху нас». И аз си събух гащите. Това определено им подейства. Оказа се, че тези прояви никак не се нравят на представителите на закона. Ама никак.“

Лудориите на AC/DC на сцената, и особено тези на Ангъс, обикновено се приемат като нещо забавно, но винаги се намира някой, който не оценява хумора в шоуто.

„Веднъж свирихме в една зала в Лонг Айлънд — спомня си Ангъс — и някакъв тип постоянно ме замеряше с кутийки от бира. Няколко пъти го предупредих, но накрая той ме уцели по главата. От сцената скочих направо в публиката, за да му дам

да се разбере. Веднага след това видях, че е много едър и си казах: «Ангъс, глупак такъв». Един от охраната обаче успя да ме измъкне, онзи наистина беше едър. Но после си помислих, че ако беше започнал да ме налага, можех поне да го ухапя по крака.“

Свиренето по клубове само по себе си е процес на трупане на опит, но появата на Ангъс в ученическа униформа невинаги се посреща с разбиране сред по-консервативната публика, която преобладава на първите изяви на AC/DC.

„Започнахме да свирим в клубове, а там понякога нещата загрубяват — разкрива Ангъс. — Голяма част от публиката прави всичко възможно, за да се качи на сцената. Веднъж, в Пърт, някакъв клоун се заяждаше с мен цялата вечер, накрая се качи на сцената и ме сграбчи, като стисна главата ми под мишницата си. Трябваше да се защитавам. Онзи определено остана изненадан от реакцията ми. Знам, че на сцената изглеждам като момченце, но това е възможно най-лошият момент да се закачат с мен. Като облека ученическата униформа, се превръщам в друг човек. Включвам на по-горна предавка. Малкълм казва: «Сякаш си обсебен от нещо». Не съм същият. Когато онзи палячо реши да се прави на интересен, просто го хванах и го изхвърлих.“

Въпреки проблемите с публиката, Ангъс е силно привързан към костюма си и твърди, че без него се чувства гол на сцената. Униформата обаче няма нищо общо с особеното състояние, в което изпада по време на концерт. То се дължи най-вече на пълната концентрация, която налага свиренето. Напрежението за Ангъс идва от факта, че трябва да изсвири партията си правилно и да направи така, че публиката да се забавлява.

Доминиращата роля на братята Йънг създава конфликти между членовете на AC/DC. Споровете за имиджа на бандата стават все по-разгорещени. По това време Дейв Еванс има дълга коса и няма намерение да се подстригва. Еванс си спомня: „Малкълм дойде и ми каза да се подстрижа и да се явя на сцената със слънчеви очила, а аз не исках да изглеждам така. За нищо на света не бих си отрязал косата. Когато бях на 16, баща ми каза: «Подстрижи се или ми се махай от тук». И аз избягах от къщи.“

„Can I Sit Next To You Girl“ редовно се излъчва по

австралийската телевизия. Клипът, записан в кинотеатъра „Ласт Пикчър Шоу“ в Кронула, често присъства в програмата на единственото телевизионно рок шоу по това време — GTK. На екрана Дейв Еванс изглежда страхотно, въпреки че имиджът му определено не се вписва в този на AC/DC.

Друг проблем, според Еванс, е лошият мениджмънт от страна на хората, работещи с и за AC/DC. Еванс си спомня: „Правехме големи концерти, имахме сингъл в Топ 10, но въпреки това не печелехме пари. Не можехме да съберем пари да си купим по един сандвич. На мен и така ми харесваше. Бях сигурен, че рано или късно парите ще дойдат, но тогава още мизерствахме. Започнах да разпитвам момчетата кой се грижи за делата ни и заподозрях, че мениджърът Денис Лолин ни мами. Отношенията ни сериозно се влошиха. Той очевидно живееше нашироко, а ние се скъсвахме да обикаляме страната, за да изнасяме концерти и често спяхме по автобусите, защото нямахме пари за хотел.“

Тези трудни моменти обединяват момчетата. Те често се шегуват с несгодите и безпаричието, дори когато им е най-тежко. Еванс разказва за най-странния концерт в историята на AC/DC, когато групата приема да свири на гръцка сватба. Братът на булката е близък с всички от AC/DC и в началото на кариерата им винаги им е помагал. Момчетата се съгласяват да свирят срещу скромен хонорар, но не са подготвени за гледката, която ги очаква. Импровизираната сцена се намира в заден двор на къща в предградията, насред полянка, където бандата си разполага инструментите.

Еванс разказва: „Започнахме нормално — малко от Чък Бери, малко от *Rolling Stones* — нещата, които свирехме по това време. След това спряхме, за да си починем. Хората бяха много щедри и ни дадоха много за ядене и пиене. После дойде бащата на булката и ни попита дали можем да изсвирим инструменталната версия на «Зорба гърка». Казах му: «Виж приятел, няма начин, ние сме рокендрол група». Малкълм обаче настоя да опита и помоли за малко време. Дръпна се настрани и го чух да дрънка на китарата, и по слух докара мелодията. Толкова беше добър! После се приближи към мен и нареди: «Кажи му, че става. Ще го изсвирим.» Групата застана пред публиката и засвири, като Малкълм водеше мелодията. Парчето беше инструментално, така че стоях и ги слушах

отстрани. Звучеше добре. Сватбарите умряха от кеф. Всички танцуваха, след което се скъсаха да ръкопляскат. Надявам се, че са запомнили този ден — единствения път, когато AC/DC са свирили «Зорба гърка».“

Това е един от светлите моменти в иначе трудните времена за изгряващите звезди. Групата трупа популярност от Пърт до Аделаида, а сингълът им вече е истински хит. „Пътувахме от Пърт до Аделаида покрай равнината Нулабър — спомня си Еванс. — По това време шосето не беше асфалтирано, само покрито с чакъл. Доста след средата на пътя спукахме гума, а в камиона нямаше крик. Трябваше всички да слезем и точно тогава заваля. Ако не беше милостта на случайно минаващ човек, AC/DC още можеше да е някъде в пустошта. Добрият самарянин се появи от никъде и сам изкопа дупка под спуканата гума, за да можем да я сменим. Ние не се бяхме сетили. Дори не ни изчака да му благодарим, метна се в колата си и изчезна. А ние бяхме спасени.“

> „Най-големият проблем, който имах с AC/DC в началото на кариерата им, когато най-вече пътуваха по концерти и парите никога не им стигаха, беше как да разпределя справедливо хонорарите им. Някои от тях пушеха трева, така е. Вместо да давам на всеки по 50 долара на седмица, измислих нещо друго — всеки получава това, което иска. По 30 долара на седмица и торбичка марихуана или бутилка уиски. Е, Ангъс беше доста досаден, защото постоянно повтаряше: «Майната ти, аз не пия, не употребявам наркотици.» Тогава му купувах пържени картофи и риба, шоколад, пакет цигари и бутилка кока-кола.“
>
> Денис Лолин

Еванс все още е недоволен от липсата на организация в работата на мениджърите на AC/DC. Вместо да слуша оплакванията на вокалиста, Малкълм решава, че е време да го уволни. Според Еванс групата е репетирала с друг вокалист, докато той още е бил част от AC/DC. По това време техен мениджър е Майкъл Браунинг, който наема Роналд Белфърд Скот, по-известен като Бон, за шофьор на AC/DC. Но Бон обаче

не може да се примири с ролята си на обикновено момче за всичко. Писано му е да бъде част от бандата. Той постоянно досажда на Малкълм с молбите си да му позволи да се пробва на барабаните, след това и на микрофона. Скот съветва по-големия от братята Йънг да се отърве от „смотаняка“ Еванс и да потърси нов човек. Малкълм си спомня: „Бон се прибра в хотела, изпуши няколко джойнта, започна да се надпява с китарата и ние разбрахме, че пее доста вярно.“

Дейв Еванс: „Бон дойде на моето място в AC/DC. Те вече бяха утвърдена група, бяха записали един хит и имаха изработено сценично поведение. Бон беше добър. Феновете го приеха веднага като карикатурен образ, също като Ангъс. Вече знам, че не се вписвам много като основен вокалист на AC/DC. За мен, сърцето на групата беше Бон. Класическите песни на AC/DC са тези, които е изпял Бон. Скот беше гласът на AC/DC, но това не му донесе много щастие.“

Въпреки всичко, първият успешен вокалист на групата не изпитва лоши чувства към бившите си колеги: „По времето, когато напуснах AC/DC, групата вече беше известна. Това ми носи някакво удовлетворение. След това в продължение на 25 години AC/DC продължи да жъне успехи. За мен *Rolling Stones* са институция в музиката, но веднага до тях слагам AC/DC. Горд съм с факта, че бях част от групата в началната фаза на кариерата им, още докато AC/DC се оформяше.“

Еванс споделя още: „Никога няма да забравя разговора си с Дъг Паркинсон, още като тийнейджър, докато правех първите си стъпки като певец в Сидни. Дъг вече беше звезда и все още е. Той ме попита: «Знаеш ли защо се разпадат повечето групи?» Естествено, не знаех. И той отговори: «Заради жени!» След това ме остави да размишлявам над това. Доста по-късно разбрах думите му. В началото Малкълм ме окуражаваше да се срещам с наши фенки преди и след изпълненията ни. Не се оплаквам — това ни донесе популярност и като вокалист винаги се срещах с най-красивите момичета.“

Обясненията на Еванс противоречат на всеобщото мнение, че Ангъс и Малкълм винаги са били популярни сред нежния пол, още от училище. Изглежда малко вероятно чарът на двамата братя да е изчезнал изведнъж, особено след като двамата свирят в рокендрол група и почти всяка вечер са сред тълпи от почитателки. Ето и обяснението на Еванс за това, как

е настъпил разривът в отношенията му с другите членове на групата: „В началото популярността ми сред жените се приемаше добре от момчетата в групата. Но ревността на другите нарастваше и накрая се превърна в истинска омраза. Малкълм и Ангъс бяха изключително талантливи музиканти, но нямаха успехи сред нежния пол и докато аз бях в групата, нито един от тях нямаше гадже. Освен това усещах, че Ангъс още е засегнат от факта, че навремето бях отказал да се включа в *Kentuckee*."

По времето, когато Еванс напуска, AC/DC вече са достатъчно известни и получават покани да свирят на най-големите сцени в Австралия — например Операта в Сидни. Еванс си спомня: „Това беше първият път, когато рок група свири на голямата сцена на Операта. Залата беше претъпкана, седем или осем хиляди души не успяха да влязат. Беше направо нереално — бяхме на голямата сцена в Операта. Страхотно място за рок концерт. Стив Райт (бивш член на *Easybeats*) беше звездата на вечерта, той току-що беше издал хита си «Evie»."

Но успехите не продължават вечно, поне не за Еванс. Споровете му с мениджъра на бандата стават катализатор за напускането му.

„Още при последното турне на групата се беше появило сериозно напрежение — обяснява Еванс. — Свирехме на концерти, имахме хит, но не бяхме получавали пари от много време. Обикновено се хранехме с риба и пържени картофи, но дори те бяха лукс, а свирехме на най-големите сцени в Австралия. Исках да разбера защо е така. По това време нямахме представа какви са разходите по едно турне плюс парите, които отиват за хотели, наем на коли и камиони, да не забравяме и заплатите на шофьорите. Сигурно е имало основателна причина парите да не стигат, дори за самите звезди, въпреки че още не мога да си обясня каква е тази причина. Никой не си направи труда да ни обясни всичко това и аз се конфронтирах с мениджъра, след като се бях напил. Спорът се разгорещи, имаше няколко удара, но никой не пострада. Това сложи край на всичко — този инцидент предопредели съдбата ми, поне що се отнася до бъдещето ми в AC/DC. Бях си спечелил могъщ враг."

Рок кариерата на Еванс обаче не свършва с напускането на AC/DC. По-късно той пее в *Thunder Down Under, The Hot Cockerels*

и не на последно място — в класическата глем рок група *Rabbit.*

Пълният списък на кавърите, изпълнявани от AC/DC:
„Shake, Rattle & Roll“ *(Биг Джо Търнър)*
„Heartbreak Hotel“ *(Елвис Пресли)*
„Baby, Please Don’t Go“ *(Биг Джо Уилямс, станал известен с Them)*
„No Particular Place To Go“ *(Чък Бери)*
„Jailhouse Rock“ *(Елвис Пресли)*
„That’s Alright Mama“ *(Елвис Пресли)*
„Jumping Jack Flash“ *(Rolling Stones)*.

Откъс от официалната биография на Rabit от CBS — Circa 1976

Дейв Еванс не смята, че е нужно да се извинява за неприкритата агресия в гласа, движенията и текстовете на песните си. „Рокът и насилието са тясно свързани — твърди той. — Навремето се опитвах да задуша агресията си на сцената, но откакто бях в *Rabit*, вече намирам това за неосъществимо. Когато правиш музика като нашата, трябва да бъдеш напълно честен пред себе си и да осъзнаеш, че насилието е част от човешката природа и хората копнеят да отприщят тази част от себе си. На децата в днешния свят — особено на момичетата — непрекъснато им повтарят, че не бива да показват стаената си агресия, затова нашата музика е като шокова терапия.“

Дейв се отдава напълно — телом и духом, на всеки концерт, влага цялата си енергия в изпълнението и в резултат на това зарядът на неговия рок е невероятен. „Нашата музика не би представлявала нищо, ако не стигахме до крайности — смята той. — Ако ние не можем да дадем воля на емоциите си, как да очакваме публиката ни да го направи?“ За Дейв „даване воля на емоциите“ означава напрягане на гласа до краен предел и пълно себераздаване на сцената до степен на крайно физическо изтощение.

Глава 3
Хамелеонът

„Винаги съм им желаел само най-доброто, тъй като съм един от основателите на групата и винаги ще бъда част от нея.“

Дейв Еванс, 2005 г.

Бон Скот гледа на живо AC/DC за първи път в Аделаида, Южна Австралия, когато те са подгряваща група за австралийското турне на Лу Рийд. Винсънт Лавгроув (бивш вокалист на *The Valentines*, заедно с Бон) запознава Скот с останалите членове на AC/DC. „Бон се размотаваше край нас, когато свирехме в Аделаида — спомня си Дейв Еванс. — Той познаваше Джордж Йънг и Хари Ванда. През шейсетте групата на Бон беше записала кавър на една от песните на *The Easybeats* — «My Old Man's A Groovy Old Man», заедно с Винс. Лавгроув по това време имаше музикална агенция и уреждаше ангажиментите на AC/DC в Южна Австралия. Той разказа на Бон за двамата по-малки братя Йънг.“

По времето, когато среща членовете на AC/DC, Бон вече има зад гърба си колоритно минало. Той е роден на 7 септември 1946 г. в Киръмюир, Шотландия и е записан в кръщелното си свидетелство под името „Роналд“, което скоро е съкратено на „Бон“ от песента „Bonnie Scotland“ („Хубавата Шотландия“). Също като семейство Йънг, родните на Скот имигрират в Австралия през петдесетте години по стъпките на сестрата на Бон, която заминава за Мелбърн година по-рано. Именно в Мелбърн Бон започва образованието си в началното училище „Съншайн“, но по-късно семейството му се мести в Западна Австралия и той е записан в друго начално училище — „Норт Фримантъл“. През 1959 г., когато е дванайсетгодишен, Бон се прехвърля в гимназията „Джон Къртин“, където се учи да свири на гайда и усвоява традиционния шотландски инструмент до съвършенство. Той печели също и конкурса за

най-добър барабанист в гайдарски оркестър за деца под седемнайсет години пет последователни години. Неговата майка Иза, която го нарича „Рон“, си спомня: „Почти всяка седмица в събота на площада свиреше група гайдари. Рон беше луд по барабаните, преди да започне да свири на гайда. Вкъщи нареждаше кутии от бисквити по кухненския плот и ги пердашеше, все едно са ударни инструменти.“

> „Новите ми съученици заплашваха да ме спукат от бой, когато чуеха шотландския ми акцент. Дадоха ми едноседмичен срок да се науча да говоря като тях, ако искам да оцелея. Естествено, аз не обърнах внимание на заплахата. Никой не може да ми казва какво да правя. Това само ме накара да реша още по-твърдо, че ще говоря, както си знам. Така се сдобих с това име «Бони Скот» — «шотландеца».“
>
> Бон Скот

Йън Кант — един от съучениците на Бон по онова време, разказва: „Северен Фримантъл в онези дни беше страхотно място за деца. Радвам се, че съм роден там, Бон също имаше хубаво детство. В моите очи той беше един от хулиганите на училището, от най-ранна възраст проявяваше характер. У него имаше нещо, което привличаше хората, някаква непосредственост. По-късно и двамата се записахме в гимназията «Джон Къртин», където учителите бяха добри, а атмосферата — приятелска, учениците се забавляваха.“ Ръсел Кларк — друг приятел на Бон от училище, си спомня, че средата във Фримантъл предразполага младите хора да се наслаждават на живота.

Заради любовта си към музиката Бон Скот често пренебрегва академичната работа и по тази причина неведнъж си има неприятности в училище. „Често се увличаше по разни неща — разказва Иза. — Беше твърдоглав. Сам проходи, без моя помощ. Никога не се прибираше направо вкъщи след училище. Запиляваше се нанякъде с малките си приятели и през ум не му минаваше, че трябва да си дойде. Налагаше се да го гоня и да го прибирам от най-ранна възраст. Беше немирник, мисля, че това е най-точната дума. Не бих го нарекла

«непослушно дете», просто беше упорит и твърдоглав, като си наумеше нещо, никой не можеше да го спре.“

Съдебната система обаче не гледа на Бон като на „немирник“. Статия във вестник „Уест Аустрелиън“ от 13 март 1963 г. разказва за престъпление, което ще изпрати младия шотландец в поправителния дом „Ривърбанк“, заради зачестили противообществени прояви.

„Шестнайсетгодишен се призна за виновен в съда за малолетни във Фримантъл вчера по обвинения в предоставяне на фалшиво име и адрес на полицията, бягство от законово попечителство, разпространяване на противозаконни нецензурни материали и кражба на 12 галона бензин.“

Бон предпочита да излежи присъдата си в дома за малолетни, пред това да се изправи лице в лице с родителите си, които чувства, че е разочаровал. До навършване на осемнайсет години, той е поставен под попечителството на Детските социални служби. Бон изпитва огорчение от допуснатата грешка и дълбоко се разкайва, че не успява да види баба си и дядо си, дошли от Шотландия, за да гостуват на родителите му. В много отношения той прекарва следващите години в опити да поправи стореното и някои от най-близките му приятели смятат, че по-късно Бон е бил твърдо решен да успее като музикант, за да се реваншира на родителите си за грешките си на младини.

Когато напуска поправителния дом, Бон Скот вече е взел решение да превърне музиката в своя кариера. Той отдавна мечтае да стане професионален барабанист и тази мечта му се струва още по-привлекателна, съчетана с плановете му да обиколи света и да се среща с красиви жени. Скот инстинктивно усеща, че такава кариера би подхождала на неговия характер и темперамент, освен това е наясно, че при неговото минало няма кой знае какъв избор. Непосредствено след като завършва училище, Бон сменя няколко временни работни места. За известно време е тракторист, след това общ работник на рибарските кораби, накрая става чирак в работилница за поправка на електрически кантари. Скот се опитва да се запише в австралийската армия, но е отхвърлен, тъй като комисията го обявява за „социално непригоден“.

През 1965 г. Бон се включва в първата си истинска рок група в Пърт — *The Spektors*. Той свири на барабани и понякога

се включва в пеенето, когато вокалистът се нуждае от помощ, но е твърдо убеден, че бъдещето му е зад ударните инструменти. Няма много информация за времето, което Скот е прекарал в тази банда, но въпреки краткото си пребиваване в *The Spektors*, той явно е научил много от тях за работата в група, композирането и записването на музика.

Ричард Селби — австралийски музикант, който по-късно основава *The Troubadours*, си спомня първата си среща с Бон. „Видях го в черквата «Свети Патрик» по време на едно неделно рокендрол парти — разказва той. — Свиреха много групи, някои от тях бяха страхотни рокендрол изпълнители, а ние само наблюдавахме. За нас беше добре, че докато още бяхме юноши, в Северен Фримантъл непрекъснато се организираха някакви събития, свързани с музиката. Преди да започнем да свирим, ние имахме възможност да наблюдаваме много групи и това ни даде кураж да се пробваме по-късно да основем собствени рок формации. През 1964 г. аз се присъединих към *The Troubadours*, а по това време *The Spektors* вече съществуваше. Мисля, че направихме няколко съвместни концерта в младежкия център «Биг Бийт», заедно с други изпълнители като Ръс Кенеди, Джони Йънг и *The Strangers*."

Винсънт Лавгроув също си спомня, че няколко пъти е гледал изпълнения на Бон Скот с *The Spektors*. „Бон ставаше и пееше по две-три песни на вечер — разказва той. — Често се оказваше, че ще свирим в една и съща зала. Аз по това време бях вокалист на групата *The Dimensions*, която по-късно се прекръсти на *The Winztons* и двамата неусетно станахме приятели. Бон и певецът на бандата си разменяха местата по средата на репертоара. Скот започваше да пее, а вокалистът свиреше на барабаните. Певецът им се казваше Джон Колинс — момче със солидни гласови данни, но малко безлично. Биваше си го и на барабаните. Бон работеше като пощальон през деня, а аз продавах мъжко облекло. Той доставяше пощата до моя магазин във Фримантъл и се виждахме често. Той живееше в северната част на градчето с майка си, баща си и брат си. В Пърт по това време отваряха доста нощни клубове. В района имаше рудници, а миньорите работят на периоди — шест месеца са под земята, после три месеца почиват. Плащаха им добре и те си харчеха парите в нощните клубове. Единственият проблем беше, че настояваха групите да свирят тъй наречените

«Топ 40 кабаретни парчета» и в репертоара липсваше каквато и да било оригиналност. Затова в сърф клубовете по Западното крайбрежие започнаха да отварят врати по-модерни заведения като «Суанборн Стомп».“

През 1966 г. Бон и Винс основават *The Valentines*. По това време Бон е двайсетгодишен. Двамата пеят, на ритъм китара свири Тед Уорд, на бас китара — Брус Абът, на солокитара — Уин Милсън, а на барабани — Уорик Финдли. „Хрумна ни идеята да съберем най-доброто от двете групи и да основем нова — спомня си Лавгроув. — По това време влиянието на *Sam And Dave*, както и на други соул изпълнители беше много силно, а ние харесвахме и *Small Faces*, затова решихме да формираме група с двама певци. Редувахме се — единият изпълняваше основната вокална партия, а другият беше беквокал.“

Макар да не е уверен в способностите си като певец, Бон Скот се съгласява да запише гласа си на лента. За разлика от по-късния си характерен вокален стил с AC/DC, през шейсетте години гласът на Скот е доста по-мек, в унисон с модното нашествие на психеделичния поп рок, по който се увлича и *The Valentines*. Седмици след дебюта си на сцената, групата привлича вниманието на местните фенове и получава покани да свири в зали като „Кентърбъри Корт“ в клуба за сърфисти и спасители „Суанборн“ (известен като „Суанборн Стомп“). „Доста се изнервяхме един друг — разказва Лавгроув за съвместните си вокални партии със Скот. — Не бяхме достатъчно уверени да се справим сами с песните и освен това се държахме доста диво на сцената. Номерът ни беше такъв. Скачахме по колоните и усилвателите, взривявахме бомбички на сцената и какви ли не щуротии. Мятахме си пиратки един на друг и определено успявахме да привлечем вниманието. Преди всяко шоу се уговаряхме какво можем и какво не можем да правим.“

Ричард Селби от *The Troubadours* си спомня: „И двамата си ги биваше, но Винс беше по-улегнал и опитен от Бон. Той беше звездата, докато Бон беше «лошото момче». В очите на Скот имаше бунтовна искра, която се сблъскваше с невъзмутимата самоувереност на Винс. Отстрани беше много интересно да ги наблюдаваш.“

„Запознах се с Бон през 1967 г. — разказва Ръсел Кларк.

— И двамата бяхме пощаджии. Той беше веселяк, смееше се през цялото време. Даваше вид на човек, който мисли само за забавления, но в действителност водеше двойствен живот. Идваше на работа с дрехите, с които е бил през нощта на другото си работно място и вечно си забравяше униформата. Разправяше къде е свирил предишната вечер и къде ще свири след това. Питаше ни защо не се отбием някой път да го гледаме. Една вечер решихме да отидем до клуба «Суанборн Стомп» и попаднахме на неговата група. С приятелите ми често се мотаехме по нощните заведения по плажа и тогава се случи да видим неговото изпълнение. Бон беше симпатяга, разбираше се с всички без проблем. По онова време характерът му беше доста по-добър от пеенето му, длъжен съм да го призная. В крайна сметка Бон стана известен с гласа, а не с характера си, но той притежаваше и добро сърце. Тази комбинация му донесе успех.“

Друга група, която се подвизава на клубната сцена в Аделаида по това време е *The Twilights*. Това е единствената местна формация, освен *The Valentines*, която има двама вокалисти. Двете банди се отличават от останалите, заради добрия синхрон в изпълнението на певците и публиката започва да им засвидетелства уважение. Те стават и доста по-популярни сред нежната половинка от аудиторията. Бон признава, че се е прехвърлил от барабаните пред микрофона, „защото всички мадами се лепят на певците“. През шейсетте години в Пърт има само една звукозаписна компания и нейният собственик Мартин Кларк се гордее с факта, че познава лично почти всички австралийски рок групи. Наблюдателите от компанията „Кларион“ са наясно, че *The Valentines* са на прага на успеха и съветват Кларк да се запознае с тях и да си осигури подписите им. През март 1967 г., близо десет месеца след създаването си, групата вече има договор и издава първия си сингъл. Музикантите решават да започнат с кавър версии на „Everyday I Have To Cry“ на Артър Алекзандър и „I Can’t Dance With You“ на *Small Faces*. Както се очаква, плочата жъне голям успех в Югозападна Австралия — в Пърт стига до петото място.

По-късно бандата записва шест песни с музикалния лейбъл на Рон Тюдор, наречен „Джун Пръдакшънс“, които по-късно са препродадени на звукозаписната компания на

„Филипс“. Между тях е и кавърът на „My Old Man’s A Groovy Old Man“ на Джордж Йънг и Хари Ванда, както и авторската „Juliette“. Тези две парчета стават първите хитове на *The Valentines*, когато групата издава дебютната си дългосвиреща плоча. Вторият сингъл на бандата обаче не е толкова успешен. Той включва една композиция на Стив Райт и Джордж Йънг, наречена „She Said“ и е издаден през август 1967 г. Плочата едва успява да се вмести в класацията на Пърт. През февруари следващата година *The Valentines* правят малка стъпка напред, издавайки плоча с две парчета — „I Can’t Hear The Raindrops“ и „Why Me?“ — и двете композиции на Уорд и Лавгроув. Плочата достига до шестото място в класацията на Пърт, но така и не успява да пробие на национално ниво.

След известно време започват да се носят слухове, че *The Valentines* ще сменят звукозаписната си компания и ще сключат договор със „Съншайн“, но те остават верни на „Кларион“ и записват с тях четвъртия си последен сингъл през юли 1968 г. Парчето „Peculiar Hole In The Sky“ е още една композиция на *The Easybeats*, написана от Хари Ванда и Джордж Йънг и продуцирана от Пол Олтън. От страна „Б“ на плочата *The Valentines* записват още един кавър — „Love Makes Sweet Music“ на британската прогресивна джаз рок формация *The Soft Machine*. След този сингъл групата се мести в Мелбърн и заедно с *New Dream* и *The Zoot* става един от предшествениците на бума от психеделичен поп в Австралия през шейсетте години.

Решението на *The Valentines* да се преместят в Мелбърн е инспирирано от съревнованието „Битка на бандите“, чийто победител получава като награда безплатно пътуване до Лондон. „Състезанието беше национално, като всеки щат трябваше да излъчи победител — спомня си Лавгроув. — Ние спечелихме надпреварата в Пърт и получихме право да участваме на националния кръг. За нас това беше голяма стъпка. Решихме да използваме това като трамплин и да напуснем Пърт завинаги. На самото състезание трябваше да свирим в огромна зала пред пет хиляди шумни фенове заедно с още 12 групи. Имахме право да изпълним по две песни, но човек може да подготви страхотно сценично шоу за толкова време и ние се възползвахме. Не спечелихме състезанието, разбира се, но за четирите дни, докато бяхме в града, разгледахме всички нощни клубове в Мелбърн и осъзнахме, че

това е съвсем друг свят. Не му мислихме много. Докато бяхме там, решихме, че това е нашият шанс. Шест месеца по-късно напуснахме Пърт и се преместихме в Мелбърн завинаги.“

Лавгроув си спомня, че един инцидент предизвиква напрежение сред членовете на *The Valentines*. „Когато тръгнахме за Мелбърн, си обещахме, че никой от нас няма да пуши трева, или да взима някакви други наркотици — обяснява той. — Помня, че двамата с Бон бяхме в Сидни, когато за първи път опитах дрога. Отидохме да гледаме една група, защото познавахме кийбордиста и после той ни покани у тях да пушим марихуана. Бяхме доста притеснени, но все пак отидохме и взехме цигарите, без да се издаваме, че умираме от страх. Седнахме в ъгъла и се кикотехме като луди, питахме се дали ни е мястото там, но любопитството беше по-силно. Накрая се изнизахме от стаята, защото ни подгони параноята, че ще ни спипат, а когато се озовахме навън се разсмяхме неудържимо. Върнахме се тичешком в хотела, където ни бяха настанили. Цялата група нощуваше в една стая. Естествено останалите момчета веднага надушиха, че сме пушили трева, четоха ни конско и ни предупредиха, че ще ни изритат от бандата. Ние се изсмяхме на думите им, все пак бяхме основатели на *The Valentines*. Излязохме навън, набутахме се в един нощен клуб и се напихме до безпаметност. Не можехме да повярваме, че момчетата се канят да ни изхвърлят от групата. На сутринта се събрахме, за да закусим, както винаги в лавката на ъгъла. Винаги пиехме портокалов сок, защото след тежък запой е добре да глътнеш чаша свеж сок. Ние седяхме на една маса, а останалите момчета — на друга. Те не искаха да говорят с нас, защото все още бяхме фиркани. Накрая един от тях дойде при нас и ни каза: «Този път ще си затворим очите, можете да се върнете в групата.»“

По това време полицията направи удар, като арестува доста известни музиканти по обвинения в притежание на наркотици. Сред задържаните има и членове на *The Valentines*, но докладите не съобщават за кого става дума, нито пък каква дрога е намерена. Групата става доста по-популярна след тази афера, но това не е известността, към която се стремят музикантите. Лавгроув разказва: „Бяхме в задънена улица. Хората чуваха за нас, само защото по вестниците пишеха, че пушим трева, а не заради това, което правим. В това няма нищо

лошо, но не свирехме по клубовете, където можеха да ни забележат и постепенно изгубихме връзка един с друг. Двамата с Бон решихме, че имаме право да се оттеглим първи, защото ние бяхме основателите на групата. Съобщихме, че напускаме, за да се занимаваме с други неща. Момчетата не приеха новината много добре, нито пък мениджърите, но ние знаехме, че постъпваме правилно."

The Valentines прокарват пътя на Бон Скот в музикалния свят. Чрез тях той прави първите си стъпки на сцената, изпитва радостите и неволите на популярността. И макар че повечето песни на бандата не са авторски, а стилът е доста по-лек, танцувален рокендрол, музикалното образование на Скот е завършено.

В своите биографични бележки за следващата група на Бон, Глен А. Бейкър (австралийски музикален журналист) пише: „Срещал съм Скот много пъти през седемдесетте години и при всяка следваща среща ми правеше все по-силно впечатление, че медийният имидж на този изпълнител е в пълен контраст с истинската му личност. Бон беше мил и симпатичен мъж. Държеше се топло и приятелски, имаше странно чувство за хумор. Не гълташе огън, не късаше крилцата на мухите, нито пък ядеше малки деца. Страховитото му сценично поведение, което включваше похотливи погледи и смразяващ кръвта рев, без съмнение нямаше нищо общо с истинския му характер, но беше удобна професионална маска, която той носеше, когато имаше нужда от нея."

Бон заминава за Сидни, за да основе нова банда, наречена *Fraternity* с бившите членове на *Levi Smith's Clefs*. Това е поредната огромна крачка напред за Скот, чийто характер и глас пасват на почти всяка музикална среда. Той си пуска брада и заприличва на кръстоска между Артър Браун (британски певец, прочут с пироманските си изстъпления на сцената) и шотландския комик Били Конъли. Макар че модата по това време е такава, кожените сандали и хипарските облекла не изглеждат на място при Бон Скот. В известен смисъл този имидж противоречи на инстинктите му, особено в сравнение със суровия и агресивен стил, който по-късно става негова запазена марка. *Fraternity* безспорно е крачка напред в стилово и визуално отношение, в сравнение с *The Valentines*, но в музиката им липсва оригиналност, въпреки ласкавите отзиви

в пресата. Целта на групата е да се превърне в австралийската версия на групата на Боб Дилън *The Band*.

Fraternity се мести в Южна Австралия, след като получава предложение за мениджърски договор и финансова подкрепа от бизнесмена Хеймиш Хенри. Една статия в списание „Go-Set“, в която е поместено и интервю с Винсънт Лавгроув и Бон Скот се казва: „Скот — вокалист, флейтист и барабанист на бандата, сякаш постоянно витае в свой собствен свят, но това не му пречи да е винаги усмихнат.“ Той твърди: „Важно е парите да не ти станат основна цел. Ние се опитваме да си помагаме, за да се развиваме и да оцелеем. Целта е потребностите ни, независимо дали са съзидателни или не, да бъдат задоволени. Има нещо у всеки от нас, което ни кара да дишаме, да вървим напред и от нас зависи дали то ще функционира или не. Ние задоволяваме своите и чуждите нужди, като създаваме атмосфера и творческа среда.“

Лавгроув си спомня, че двамата с Бон по това време имат „еклектични музикални вкусове“. „Ние си изградихме специфично сценично поведение — разказва той. — За две хлапета на по 20–21 години сценичното поведение е толкова важно, колкото и самата музика, независимо дали това е правилно, или не. В онези дни много хора експериментираха с рок музиката. Беше време на промени, особено в Австралия, защото ние бяхме напълно изолирани от останалия свят.“

Лавгроув си спомня още: „Бон намери своята ниша с *Fraternity*. Бандата беше точно това, от което той се нуждаеше. Когато ни напусна, Скот се превърна в шоумен. *Fraternity* също намериха в негово лице идеалния вокал — той беше ярък фронтмен с много добър глас. Те вярваха, че са най-добрата група в света и ще превземат всички класации. По това време на мода излязоха халюциногенните гъби. Алкохолът се лееше като река и *Fraternity* не останаха встрани от модната вълна.“

Бандата, съставена от амбициозни хипита, в крайна сметка се завръща в своя духовен дом — Сидни. Албумът им е издаден от независимия лейбъл от Аделаида „Суит Пийч“, но продажбите не са особено впечатляващи. Музиката не блести с нищо извън концертната зала, въпреки че бандата си създава солидна репутация с изпълненията си на живо. Ето защо албумът „Livestock“, пуснат на пазара през 1971 г., не успява да предизвика необходимия интерес. Джон Робинсън пише

шлагера „Seasons of Change“ специално за *Fraternity*, но кавър версията на песента в изпълнение на бившата група на Робинсън *Blackfeather* обира овациите. Много хора свързват парчето с Бон Скот и в крайна сметка той попада като гостуващ музикант в албума на *Blackfeather* „At The Mountains Of Madness“, който и до днес минава за класика. Колкото и да е странно, не гласът на Скот е включен в албума, а фрагмент в негово изпълнение на флейта.

Fraternity печели престижната награда на „Ходли“ в конкурса „Национална битка на звуците“ през 1971 г., но това не помага на групата да напише хит. Списание „Go-Set“ обаче е очаровано от сценичните подвизи на музикантите и описва изявите им по следния начин: „*Fraternity* излязоха на сцената и за малко да слязат долу и да се слеят с тълпата. Публиката също се въодушеви и се опитваше да се качи на сцената. Вокалите и изпълнението на хармоника на момчето, което познаваме от *The Valentines*, бяха съвършени. Как му беше името? Няма нужда да ви казваме — всички познават Бон Скот.“

След като се разочароват от лейбъла „Суит Пийч“, *Fraternity* записват няколко сингъла с малката компания „Рейвън“, преди да издадат втората си дългосвиреща плоча. Албумът „Flaming Galah“ има доста по-твърдо звучене от своя предшественик и в резултат на това разочарова някои от верните фенове на бандата. В търсене на публика с по-големи и разностранни интереси, *Fraternity* и техният антураж заминават за Англия, където течението глем рок е на гребена на модната вълна. Групата и техните приятели (общо шестнайсет души и кучето Клъч) прекарват на Острова осемнайсет месеца. Те обитават огромна, четириетажна къща във Финчли, Лондон. На един фестивал дори свирят заедно със *Status Quo* в южния пристанищен град Борнемут. Изпълнението на изтъпаните в джинси легенди на буги впечатлява *Fraternity* с шлифования си професионализъм.

Групата решава, че е време за промяна и не след дълго се появява под името *Fang*. Формулата на успеха обаче все още им убягва и през 1973 г. членовете на *Fang* вече се карат всеки ден. През август същата година бандата излиза за последния си концерт на фестивала в Уиндзор. Някои от музикантите, в това число и Бон, остават в Лондон след разпадането на бандата и

си намират работа като бармани по местните кръчми. Около Коледа Бон и съпругата му Айрийн решават да се върнат в Аделаида. Отношенията между тях вече са много обтегнати, те спорят непрекъснато. Айрийн се връща при родителите си, докато Бон се нанася да живее при Брус Хауи от *The Mount Lofty Rangers*, който има съпруга и син. *The Mount Lofty Rangers* се сдобиват с култов статут в Австралия, тъй като в състава свирят някои от най-известните музиканти на континента, в това число Робин Арчър, Джими Барнс (основател на *Cold Chisel*), Крис Бейли (по-късно лидер на *The Saints*), Маури Бърг и Джон Ейърс „Чичото“.

Хауи се надява, че Бон и Айрийн ще укрепят отношенията си, но тази вяра бързо се стопява след един особено разгорещен скандал. Бон излиза разпален от дома на родителите на Айрийн и минути по-късно катастрофира с мотоциклета си. Инцидентът го оставя с един липсващ зъб (по-късно му се налага да носи стоматологична протеза), хронична травма на крака и счупена челюст.

Докато се възстановява от катастрофата в Аделаида, той работи с музиканта Питър Хед (известен като „Бийгли“), който пише за него песните „Round And Round And Round“ и „Carey Gully“. Впоследствие Скот се присъединява за известно време към *Rangers*, а през 1974 г. получава временни ангажименти с AC/DC.

> „Ако сте виждали как шофира Бон, ще разберете защо се е захванал с пеене. През цялото време чувствахме, че той ще бъде идеален за нас. Събрахме се за първи път един следобед и веднага направихме две песни. Още тогава личеше, че момчето има голям талант.“
>
> Ангъс Йънг

Винс Лавгроув е този, който запознава бившия си колега от *The Valentines* с AC/DC. Той разказва: „Противно на много слухове, аз заведох Бон при момчетата. По това време работех като агент и журналист, продуцирах някои групи, в това число и *Cold Chisel*. Познавах Джордж Йънг и Хари Ванда още от времето на *Valentines* — те пишеха много от песните ни. По-

малките братя на Джордж Ангъс и Малкълм току-що бяха основали групата AC/DC. Носеха странни дрехи като нас навремето, но свиреха някакъв нов вид рокендрол, с типичния за Малкълм насечен ритъм на китарата, който по-късно се ошлайфа. Този начин на свирене се наложи в Австралия по-рано от някои музиканти като Били Торп и *The Aztecs*, банда, наречена *The Carson*, както и от една от най-добрите австралийски групи *The Dingoes*. Длъжен съм да отдам заслуженото на Малкълм — той доразви този саунд и експериментираше успешно с него, докато създаде свой самобитен стил, наречен по-късно «Австралийски саунд». Много музиканти като *Rose Tattoo, The Angels* и други продължават да копират този маниер на свирене. *Rose Tattoo* се сприятелиха с AC/DC, а Бон Скот стана близък приятел на лидера им Ангри Андерсън.“

Лавгроув продължава: „Бон се възстановяваше от катастрофата и се нуждаеше от пари и квартира. И двамата живеехме в Аделаида и бяха изминали едва две години от разпадането на *The Valentines* и фиаското с *Fraternity*. Той отседна в дома ми и аз му давах работа от време на време. Плащах му, за да боядисва офисите и да вози групите по турнета и концерти. Джордж ме беше помолил да наглеждам братята му Ангъс и Малкълм, защото по онова време мениджърът им крадеше от тях. Още тогава обожавах AC/DC, виждах, че ги чака голямо бъдеще. Бяха уникални, не приличаха на нито една друга банда. Осигурявах им, колкото можех повече ангажименти в Аделаида и ги превозвах от Сидни, най-често на загуба, но дължах услуга на Джордж. Плащах им на ръка, без да давам пари на мениджъра им.

Един ден Малкълм ми каза, че ще уволняват певеца си и ме попита дали познавам човек, който да го замести. Разказах му за Бон и му обещах да ги запозная още същата вечер, след концерта им в един от моите клубове. Те ме убеждаваха, че Бон е твърде стар, заявиха, че търсят по-млад вокалист, а аз им казах, че няма да удържат на темпото на Скот, уверих ги, че е по-запален рокер от тях.“

Винс Лавгроув обаче явно е единственият човек, който вярва, че Бон Скот е идеалният вокалист за AC/DC. „Когато казах на Бон за бандата, той пък изтърси, че били твърде млади — спомня си Лавгроув. — Каза, че такива хлапетии не могат да

правят истински рокендрол дори животът им да зависи от това. Погледнато отстрани, по онова време тримата въобще не изглеждаха като идеалната комбинация. Но аз познавах и двете страни, знаех, че ще се допълват съвършено. Усещах, че ще се получи, въпреки че никой друг не смяташе така — нито AC/DC, нито Бон. За мен беше очевидно. Въпреки всичко същата вечер представих Ангъс и Малкълм на Бон. Ситуацията беше странна, защото на срещата присъстваше и вокалистът им. Аз знаех, че ще го изгонят, те също знаеха, но той беше в пълно неведение. След шоуто отидохме заедно в къщата на Брус Хауи и си организирахме джемсешън (той беше басист на *Fraternity*). Стана голям купон. Забиваха до сутринта, и то стари парчета на Чък Бери.“

Според Лавгроув, първата среща между музикантите дала незабавни резултати. „На следващия ден Бон дойде у нас, събра си багажа и каза, че отива в Сидни, за да се присъедини към AC/DC — разказва Винс. — Той седна на задната седалка на наетата кола, а двамата братя седяха отпред. Помахаха ми за сбогом и така се роди една легенда.“

Тогавашният мениджър на групата Денис Лафлин често замества певеца Дейв Еванс, който има навика да се обажда, че е болен преди концерт. Въпреки това AC/DC си урежда шестседмичен ангажимент в дискотека „Бетовен“ в Пърт като подгряваща група на популярния травестит Карлота. През септември Лафлин се обажда на Бон, за да го попита, дали има интерес да се включи в бандата като постоянен вокал. Решението не отнема много време на Скот, който още тогава твърдо вярва, че AC/DC са способни да стигнат далеч и настоява, че именно той е бъдещето на бандата, а не Еванс, когото нарича „мрънкалото“.

Бон се присъединява към групата и излиза за първи път с тях на сцената през септември в хотел „Пурака“ за поредния джемсешън. Ангъс си спомня: „Единствената ни репетиция беше да седнем час преди концерта и да изсвирим всяка рокендрол песен, за която се сетим. Когато пристигнахме в хотела, Бон изпи около две бутилки бърбън, изпуши няколко джойнта и завърши с кокаин и спийд. След това каза: «Е, сега съм готов да започваме.» И наистина беше готов. По нищо не личеше, че е надрусан — свеж като краставица. На сцената претърпя пълна трансформация. Беше домъкнал долните гащи

на жена си, сложи си ги на главата и хукна да обикаля сцената, като крещеше на публиката. Беше вълшебен момент. Каза, че отново се е почувствал млад.“ Според Винс Лавгроув, Бон харесал момчетата от групата и споделил с него, че те ще станат много известни, защото той ще пее с тях.

„Това ме поддържа във форма — алкохолът, мръсниците, потта на сцената, гадната храна — всичко това ми се отразява много добре.“

Бон Скот

След последното участие на бандата в Мелбърн, Дейв Еванс е уволнен.

„След като се разделих с групата, останах изненадан, че Бон ще бъде новият вокалист, защото той беше доста по-възрастен от нас, възстановяваше се от катастрофа и тъкмо се беше разделил с жена си — разказва Еванс. — Той не беше на себе си през повечето време. Не се справи много добре на първия концерт в Сидни в мое отсъствие, но феновете очакваха това. После AC/DC заминаха за Мелбърн, за да възстановят щетите.“ Концертът, за който говори Еванс, е първото официално участие на групата с Бон Скот в залата „Брайтън ле Сандс Масоник“ в Сидни. Макар че тълпата действително очаква Еванс, впоследствие за всички става ясно, че AC/DC са направили отличен избор с новия си певец. Скот няма външността на Дейв, но я компенсира с чар, харизма и самоувереност — комбинация, която често обезкуражава хората, които се канят да спорят с него.

Ангъс коментира срещата си с Бон: „Когато Скот дойде за първи път при Малкълм и мен, седна зад барабаните и започна да ги удря лекичко. Ние му казахме: «Вече си имаме добър барабанист, трябва ни добър рок певец.» Записахме една песен и разбрахме, че сме улучили в десетката. Беше страхотен. Идеален за нас. Бон беше много ярка личност. Притежаваше онова качество, от което се раждат легендите. Аз останах най-впечатлен от него, защото бях най-млад. Разсмиваше ме постоянно. Той също се скъса от смях, когато ме видя за първи път. Каза на Малкълм: «Искаш ли да пея като някого?», а Малкълм му отговори: «Не. Искаме теб, не някой друг. Не ни

трябват клонинги, покажи кой си». Това много му хареса. Допадна му фактът, че му позволихме да бъде себе си. Сигурно до този момент не беше му се отдавала такава възможност. Когато си певец в поп група, трябва винаги да се съобразяваш, че сред публиката ти има малки момиченца и да не прекаляваш с крайностите в имиджа. Той обикновено наричаше себе си «беквокал» или «ритъм вокал». Бон притежаваше талант и изглеждаше като добро момче. В някои групи го караха да си крие татуировките и други подобни простотии.“

След като се присъединява към AC/DC, Бон сякаш най-после открива мястото, за което мечтае от първото си излизане на сцената — той е фронтмен, основен вокал, автор на текстовете и господар на имиджа си. Скот получава правото да излиза на сцената с дънки и тениска и дори да носи на главата си женско бельо. Останалите членове на групата не му се бъркат ни най-малко. Подобно нещо не би могло да се случи в *The Valentines* или *Fraternity*.

> „Никога не съм отправял послания. През целия си живот дори не съм оставил нито едно съобщение. Освен може би в хотелите, когато разрешавам да съобщят номера на стаята ми.“
>
> Бон Скот

Крис Гилби работи за продуцентската компания „Албърт“ и става свидетел на развитието на AC/DC с Бон Скот и с Дейв Еванс. „Честно казано, ранните записи на групата с Дейв Еванс не бяха особено впечатляващи — спомня си той. — Но все пак Джордж и Хари имаха последната дума, те бяха инициатори на целия проект и насочваха момчетата в студиото, докато записваха албума с Дейв. Дори нямам ясен спомен кои песни записаха с Еванс. Да ви кажа право, чак когато Бон се присъедини към бандата и започна да пише текстове, които звучаха като графити, започнах да вярвам, че групата има бъдеще. Бон беше страхотен човек, с невероятно присъствие и неповторимо излъчване на сцената — умееше да общува с публиката по фантастичен начин.“

По време на дебютната сценична изява на бандата с Бон Скот се проявяват и първите белези на склонността на Бон да

изпада в крайности. „Когато влязохме в гримьорната, видяхме на масата бутилка бърбън, магистралка кокаин, малко спийд и огромен джойнт — разказва Ангъс. — Бон влезе и опердаши всичко това за нула време. Казах на Малкълм: «Ако този човек се довлече до сцената, ще бъде цяло чудо. Въобще не вярвам да запее.» Той обаче излезе и нададе оглушителен рев. Публиката остана като гръмната. И не беше само това. Бон и на вид беше доста шокиращ. Целият беше в татуировки, а на фланелката му имаше нарисуван огромен пенис.“

През ноември 1974 г. Майкъл Браунинг — управител на „Хардрок кафе“ в Мелбърн, става пълноправен мениджър на AC/DC. Всички заедно се нанасят в голяма къща в Мелбърн, където не след дълго се отдават на пиене и разврат. Бандата доказва, че умее да се забавлява, особено след като Бон е вече на борда, но AC/DC умее също така да работи здраво, и то с доста бързи темпове. За десет дни момчетата записват първия си албум, озаглавен „High Voltage“. Заглавието на плочата без съмнение е продиктувано от името на самата група и представлява тънък намек, че съкращението AC/DC се отнася за електричеството, а не за сексуалните предпочитания на музикантите. В стилово отношение тавата загатва за насоката, в която ще се развива групата — непретенциозен, класически рокендрол със закачлив привкус и огромен заряд от енергия. Музиката носи младежкия дух на братята Йънг и неповторимия глас на Бон Скот.

Джордж Йънг и Хари Ванда сами обработват албума в звукозаписното студио, а Джордж дори свири на бас в някои от песните. Тони Къренти е нает да довърши ударните партии, тъй като Питър Клак и Джон Прауд записват само по едно парче. Бандата има вече зад гърба си истинска дългосвиреща плоча и след турне в Южна Австралия, отбелязва настъпването на Новата година с концерт във Фестивалната зала в Мелбърн. Стилът на AC/DC е достъпен за широк кръг публика и бандата не прави разлика между феновете си. На техните концерти често се появяват хора от разнородни среди. Хомосексуалистите ги предпочитат, защото вярват в двусмисленото название на бандата, дежурните почитателки от женски пол също следват AC/DC, както и старите рокери. Групата успява да прекрачи много граници и табута, а албумът „High Voltage“ проправя пътя им към славата.

Профил на Винсънт Лавгроув

Винс Лавгроув е ренесансов тип човек, опитал късмета си в множество поприща през живота си. Той се сдобива с популярност през 1978 г., продуцирайки първия в историята документален филм за австралийската музикална сцена, озаглавен „Музика за света от Австралия“. През 1987 г. завършва друг документален филм — „Историята на Сузи“, чиито права са откупени от телевизионния канал HBO в Ню Йорк и от „20th Century Fox“ в Холивуд. Сюжетът на филма разказва за живота на съпругата на Лавгроув, наскоро починала от СПИН. През 1994 г. Винс снима още един филм, посветен на борбата с болестта, този път вдъхновен от съдбата на сина му Трой — също починал от СПИН. И двете продукции печелят много международни призове и са номинирани за наградата „Еми“. Те са най-успешните документални филми за борбата със СПИН и до днес се прожектират по целия свят.

Лавгроув остава верен на музикалната си страст, като приема да бъде мениджър на групата *Cold Chisel*, в която се подвизава заместникът на Бон Скот във *Fraternity* Джими Барнс в зората на кариерата му. По-късно той поема поста мениджър на бандата *The Divinyls* от 1982 до 1985 г. По това време бившият член на *The Valentines* живее в Ню Йорк четири години, след това за кратко е мениджър на AC/DC, преди да се оттегли, за да се посвети изцяло на грижите за семейството си. През 1994 г. той се завръща в музикалната индустрия, за да спаси кариерата на стария си приятел Джими Барнс, като му осигурява огромен успех на сцената в Южна Франция. Завръщането трае само 18 месеца, тъй като Лавгроув отново се оттегля от музикалния мениджмънт, за да стане писател.

От тогава насам той е кореспондент на много международни вестници и списания, посветени на музиката, шоубизнеса и социологията. За известно време Лавгроув е редактор на забавните страници в световноизвестното туристическо списание „T.N.T“, издавано в Лондон, а в момента води своя рубрика в списанието. Той от много години списва и колонката „Лавгроув — звукът на Лондон“ в Интернет. Днес Винс живее в английската столица. Той е самотен баща, има зад гърба си два развода и една починала съпруга. Както споменахме по-рано, Лавгроув се прощава с втората си жена и сина си от нея, заради коварната болест СПИН.

„Не искам да звуча високопарно, но животът е такъв, всичко в него е свързано — казва той. — Има неща, които биха смазали някои хора, но за мен са незначителни, и обратното. Да изгубиш жена и дете е много тежко, но в този случай или умираш заедно с тях, или изплуваш на повърхността и се бориш да оцелееш. Трябва да продължиш напред, защото единствената друга възможност е да се предадеш, а в това няма нищо достойно. С това не искам да кажа, че не съм натъжен от загубата, или че не ми липсват близките ми. Напротив — боли ме и винаги ще нося белезите от трагедията, но човек трябва да се поучи от смъртта, защото все пак тя е част от естествения ход на живота, а животът трябва да се живее. Тъгата и скръбта ме направиха по-добър човек. Днес аз ценя всяка минута, дори и да ми носи мрак и отчаяние. Дори ако сега в душата ми е тъмно, аз знам, че утре ще има светлина, че слънцето отново ще изгрее. Винаги ме топли мисълта за онова, което скъпите ни покойници оставят след себе си — своята душа.“

Глава 4
Добре съм, Джак

„Това е скалата, която се търкаля, не се движи нито бързо, нито бавно. Това е скалата, която се търкаля, щом те удари веднъж, ще я усетиш.“

Stray, „The Rock“

На 25 януари 1975 г. AC/DC свири на четвъртия и последен фестивал „Санбъри“ — австралийския вариант на Уудсток, който се организира в Мелбърн. Големите звезди на фестивала са *Deep Purple*, но събитието не протича гладко. Организаторите не предвиждат *Purple* да свирят последни, както се полага на звездите на фестивала, но този факт първоначално не предизвиква протести. *Deep Purple* обаче не очакват, че именно AC/DC ще бъде групата, която ще излезе на сцената след тях. Разправията между двете банди избухва на самия подиум, пред очите на 20 000 зрители, които са дошли на концерт, а не за да гледат скандал между музиканти и организатори. Накрая в кавгите се включват буквално всички — от Джордж Йънг през шофьорите на камиони, които са наблизо, до членовете на двете групи. Крайният резултат е, че AC/DC трябва да си тръгнат от фестивала, без да са изсвирили и една нота.

Въпреки разочарованието, групата е във възход, след добрия прием на дебютния си студиен албум „High Voltage“. Първоначално плочата се разпространява само в Австралия (където рок музиката няма кой знае какви традиции), но след това започва да постига успехи и в чужбина. Въпреки че до този момент AC/DC не са свирили на живо извън Австралия, хиляди фенове от цял свят проявяват жив интерес към австралийския феномен. Инцидентът с *Deep Purple* се отразява добре на известността на Ангъс и компания в световен мащаб.

Крис Гилби от „Албърт Пръдакшънс“ помага на групата да формира концепцията за първия албум: „Моя беше идеята за обложката на плочата — спомня си той. — Искахме снимката

да изобразява куче, което препикава една електрическа подстанция. Доколкото си спомням и заглавието беше мое. Звучеше ми напълно логично за албум на група, която се казва AC/DC. Освен това, тази плоча ги определяше като рок група, а не като музиканти, които имат съмнения относно сексуалността си. Най-интересното беше, че бандата наистина хареса заглавието и написа песен със същото име — «High Voltage». За съжаление (или може би за щастие), песента не беше завършена навреме, за да влезе в албума. Продажбите започнаха изключително добре, най-вече заради първите един-два сингъла. И така имахме в резерв песен със същото име като албума. Затова взех доста рискованото решение да пусна «High Voltage» като сингъл, въпреки че не беше включена в едноименния албум. Ако сега направиш нещо такова, все едно да сложиш край на кариерата си!“

Тази на пръв поглед ирационална постъпка, се оказва правилен ход, както обяснява Гилби: „Това, което се случи беше истинска магия. Сингълът стана голям хит. Албумът се продаваше отлично и постигна още по-добри резултати дори без песента «High Voltage»! Продадохме много плочи, а вече бяхме готови със следващия албум. Естествено, в него песента вече беше включена, но с друго име и вторият албум мигновено стана хит. Направо невероятно!“

> „Първите му думи, когато излезе от колата бяха: «Аз съм Бон.» След това погледна надолу и продължи: «И съм с бельото на жена ми.»“
>
> Ангъс Йънг разказва за първата среща на Бон с групата.

Всеки, който е чувал текстовете на AC/DC знае, че основният мотив в тях е непретенциозният, но остроумен хумор. Бон е основният текстописец (той заявява пред журналисти: „Аз съм поетът в тази група“) и песните са винаги простичко конструирани и лесно се помнят. Един от най-ярките примери за дързостта, таланта и артистичността на Скот е песента, която той пише за бившата си жена Айрийн. Заглавието „She’s Got Balls“ („Тя има топки“) само по себе си разкрива почти всичко. Текстът на парчето показва и

способността на Бон да забравя лошото и да прощава. Въпреки проблемите му с Айрийн, които в крайна сметка довеждат до развод, тази песен е знак на уважение към нея. Певецът винаги се е отнасял с повече респект към онези жени, които проявяват смелост, не премълчават обидите и отвръщат на ударите. Бон не е от хората, които толерират сервилността и конформизма. Той не иска всички да се съгласяват с мнението му и „She's Got Balls" е израз на възхищение към силния характер на съпругата му.

„Моята мадама има топки. Дори да пълзи по колене и лакти, не се дава. Никой не може да я убеди, че има полза от мъжете." Тази „лирика" обаче, не стопля сърцето на дамата, за която е предназначена.

„Айрийн се беше оплаквала на Бон, че никога не е писал песен за нея — разказва по-късно Ангъс. — Така че той написа «She's Got Balls» и тя го напусна! Когато Бон дойде в групата, тя му каза: «Бон, или аз, или AC/DC». А той й отговори: «Виж сега, те са добра група…» Айрийн е може би единственият човек, който го познаваше добре. Дори когато се разделиха, той пак се разбираше много добре с нея."

Албумът „High Voltage" и първият сингъл от него „Baby Please Don't Go", влизат в австралийските класации през март. През юни 1975 г. групата издава сингъла „High Voltage". След като най-успешният им сингъл влиза в класациите, AC/DC са поканени да свирят на концерт във Фестивалната зала в Мелбърн. Изпълнението им е записано на видео, защото мениджърите търсят звукозаписни компании в чужбина, които биха се заинтересували от AC/DC. Оказва се обаче, че названието на бандата не е запазено като търговска марка и чуждестранните компании се боят от проблеми с правата.

Текучеството в AC/DC също е потенциален източник на неприятности. Роб Бейли и Питър Клак са уволнени и местата им са заети от завърналия се Лари ван Крийт на баса и от новия барабанист Фил Ръд. Ван Крийт обаче остава само няколко дни и след него на баса се редуват Малкълм и Джордж, докато не бъде намерен постоянен китарист.

„Семейството на Бон го виждаше по-рядко от нас двамата. Винаги бяхме заедно — аз, Бон и

Малкълм. Движехме заедно. Заедно ходехме в клубове, отново заедно ни изхвърляха оттам…“

Ангъс Йънг

Филип Хю Норман Вичге Рудзевичиус, или Фил Ръд, е роден на 19 май 1954 г. в Мелбърн и става известен с формацията *Colored Balls* — група с подчертано расистки уклони, основана от китариста Лоби Лойд и вокалиста Ангри Андерсън (който след това сформира *Rose Tattoo*). Бандата е популярна сред рокерите и скинхедовете в началото на седемдесетте. Стилът на *Colored Balls* е познат като „yob rock“, а типичен пример за последователите на този род музика са британските легенди *Slade*.

След като Ръд се присъединява към AC/DC, братята Йънг решават, че най-после е дошъл моментът за големия им пробив. По това време сред членовете на бандата за първи път от години цари приятелска атмосфера. През март всичко потръгва неочаквано добре — песента „Love Song (Oh Jene)“ от „Б“-страната на сингъла „Baby Please Don’t Go“ става много известна в Австралия и се превръща в най-големия хит на бандата до този момент. Тя влиза под №10 в националните класации през следващия месец. „Love Song (Oh Jene)“ е кавър версия на песен на Биг Джо Уилямс, но се оказва много подходящо парче за AC/DC и е включено на първо място в тавата „High Voltage“. Парчето е толкова типично за австралийците, че много фенове не могат да повярват, че не е дело на братята Йънг.

Моментът е изключително подходящ да бъде нает постоянен бас китарист. Марк Еванс (няма никаква връзка с напусналия певец) е роден на 2 март 1956 г. в Мелбърн и за първи път се среща с AC/DC, когато групата свири в хотел „Стейшън“ в родния му град. Според легендата Еванс нямал право да влиза в бара на хотела, тъй като предишната вечер бил изхвърлен оттам заради сбиване. Въпреки това, той и няколко негови приятели успяват да се промъкнат в бара, за да гледат AC/DC, но охраната ги разкрива и отново ги изхвърля. Бон Скот и един от асистентите на групата за турнето Стив Макграт се разправят с шефовете на хотела, за да могат Еванс и приятелчетата му да останат до края на концерта. Така Еванс

се запознава с бандата и решава да се яви на прослушване за вакантното място на басиста. В спомените на Марк обаче събитията се развиват по по-различен начин. „Тази история не е съвсем вярна — обяснява Еванс. — Това за хотел, «Стейшън» е вярно — той се намира в предградията на Мелбърн, където живеех. И наистина се запознах с момчетата, когато те свиреха в хотела. Но слуховете за сбиването не са съвсем верни. Това е идея на мениджъра ни. На момчетата от групата ме представи мой много добър приятел — Стив Макграт, който работеше за групата по това време. Той ми каза, че си търсят китарист. Малкълм свиреше на бас китара, а групата беше само от четирима души. Когато ме приеха в AC/DC, Малкълм каза, че трябва да се преквалифицирам в басист. Направихме едно прослушване, беше неделя следобед. Бандата трябваше да свири във вторник вечерта, в същия хотел. AC/DC не бяха особено запалени по репетициите. Прослушването, в което участвах, се оказа и единствената ни репетиция преди участието им във вторник. Така стоят нещата. Веднага след това прослушване започнахме серия участия в Мелбърн.“

Първата официална поява на Еванс с AC/DC съвпада с дебютното участие на групата в телевизионно предаване. Канал ABC кани групата да участва в шоуто „Каунтдаун“. Предварително е ясно коя песен ще звучи в шоуто. „Baby Please Don’t Go“ се приема добре от публиката, същото важи и за сценичния костюм на Ангъс. За това предаване той се превъплъщава в супергерой — „Супер Ангъс“. За шоуто в ABC музиката върви на плейбек, но групата трябва да пее на живо.

Небрежният и веселяшки имидж на бандата допада на продуцентите. Момчетата изглеждат дръзки, но безобидни, и получават покана да гостуват през април в същото шоу. Зрителите обаче нямат представа какво им предстои да видят. Както разказва Клинтън Уокър в биографията на Бон Скот, AC/DC успяват и „разчупват всички клишета на досадната модна вълна“, като показват на публиката лицето на истинския рокендрол. Според рецензиите: „AC/DC са твърде млада група, за да се причислят към глем рок течението, момчетата са твърде умни, за да свирят чист метъл, и твърде глупави, за да правят пънк.“

По мнението на Еванс, феновете най-после виждат истинското лице на групата: „Никакви глупости като високи

токове, или грим.“ AC/DC е глътка свеж въздух за почитателите на рокендрола, защото жанрът по това време е в сериозна криза. Кавърите на парчетата на Биг Джо Уилямс напомнят за корените на блуса в музиката на Ангъс и компания, но в същото време показват, че песни, писани преди доста време могат да звучат съвременно в ерата на новите технологии.

„Животът ми се промени много бързо, защото групата имаше между шест и осем изпълнения на седмица — обяснява Еванс. — По това време в Мелбърн имаше много хотели с музика на живо. Беше напълно нормално да имаме три участия на ден, но напрежението беше убийствено. Вече бях напуснал училище и работех в телефонна компания. От шест месеца бях там, но нямаше никакво развитие. На всяка цена трябваше да напусна и за щастие, възможността да свиря с AC/DC се появи точно навреме. Животът ми се промени направо драматично — от порядъчен държавен служител станах басист в рок група, чиито текстове бяха, меко казано, нецензурни. Беше най-хубавото време в живота ми.“

> „Аз съм на 33 години. Преди AC/DC съм свирил с много групи в Австралия. Никога не си прекалено възрастен, за да се занимаваш с рокендрол.“
>
> Бон Скот, малко преди смъртта си

Много по-късно Ангъс си спомня: „В едно от първите ни турнета в Англия с нас постоянно пътуваха ченгета от Нравствената полиция, защото Бон обичаше да се изразява «цветисто», нали ме разбирате? Никога не си спестяваше неподходящите изрази. Спомням си, веднъж в Австралия, свирехме буквално по селата в пустошта и се надявахме да изкараме пари. И ако той направеше нещо неприлично — например да ми смъкне панталоните, докато свиря, или да се разпсува на сцената, това ни докарваше неприятности и финансови загуби. Обикновено на концертите идваха кметът на селото и съветниците му, за да следят какви ги вършим. Мислеха си, че правят нещо. Всъщност само ни предизвикваха. Това беше техният начин да се преборят с нас. Спомням си как Бон излизаше на сцената и започваше да нарежда: «Разбрах, че не мога да казвам пред вас „да ви го начукам“. О’кей, няма да

казваме „да ви го начукам“. Разбрах, че не мога да казвам „лайно“. Добре, няма да казваме „лайно“. Разрешиха ни да използваме „да го духаш“, но и това ще ви спестим…» Така стояха нещата. От това не печелехме пари, но ставахме все по-популярни.“

Въпреки че не е сред красавците на рок сцената, Ангъс Йънг бързо се превръща в любимец на женската половина от феновете. Те го смятат за сладък и нахакан, освен това енергичността му е впечатляваща. Обикновено Ангъс е звездата на групата по време на концерт, но изпълненията на Бон Скот също привличат внимание. Певецът на AC/DC не се дразни от факта, че Ангъс е лице на групата. Бон е достатъчно умен (а и лишен от честолюбие), за да държи на всяка цена да бъде в светлината на прожекторите. Той позволява на Ангъс да прави каквото поиска на сцената и двамата се сработват отлично. Скот е вокалист, който не страда от егоцентризма на звездите, върши си работата на ниво и е способен да остави настрана претенциите за слава и безкрайните изисквания, характерни за вокалистите. AC/DC е група, съставена от приятели; сред членовете няма борба за надмощие, тъй като всеки вярва, че другите правят всичко по силите си, за да допринесат за успеха на екипа. Може би заради това Дейв Еванс така и не успява да се впише сред останалите. Според някои, включително и членове на групата, той е от „стереотипните“ рок звезди, а това е в разрез е принципите на AC/DC.

Силната страна на групата е, че музикантите не се отличават много от зрителите, които ги аплодират на всеки концерт. Единствената разлика е, че звездите са на сцената и свирят рокендрол. Публиката се идентифицира с идолите си, но има и критици, които смятат, че този жанр музика изисква различно поведение. AC/DC създават свой самобитен имидж, без да ги е грижа кой знае колко за мнението на другите. Запазена марка на шоуто на групата става поведението на Ангъс на сцената, който подскача като патица напред-назад, докато свири „вглъбен“ в мелодията. Това е естествената му реакция на музиката и публиката усеща, че в движенията му няма фалш и хореография.

В главата „12 начина да промените съзнанието си без наркотици“ от „Книга на списъците“, авторът Ръс Кик обяснява: „Музиката — особено шумният и грубоват рокендрол, те кара

да се чувстваш така, сякаш политаш някъде другаде, напускаш тялото си. Музиката разполага с безброй възможности да промени състоянието ти. Достатъчно е да слушаш. А ако свириш, можеш да навлезеш в зона, където няма нищо друго — само ти и песента.“ Този цитат илюстрира идеално състоянието на Ангъс.

През април AC/DC отново са поканени в „Каунтдаун“, пак, за да изсвирят „Baby Please Don’t Go“. Преди участието в главата на Бон Скот се ражда план, който той съумява да опази в тайна до самото шоу. Появата му на сцената е наистина шокираща — вокалистът излиза пред камерите и публиката с руси плитки и в униформа на ученичка, а бузите му са ярко начервени. Останалите членове на бандата нямат представа, че Скот приема толкова сериозно „ролята“, но намират хрумването му за смешно. За съжаление обаче, продуцентите на шоуто не са на същото мнение. По-възрастните зрители също са шокирани от шегата. Изпълнението на AC/DC буди възмущение и телевизионният канал е залят от оплаквания. AC/DC успяват да защитят репутацията си на нарушители на реда, но това им осигурява още слава, максимата, че „няма лоша реклама“ в пълна степен важи за този случай. Фактът, че няма скоро да получат нова покана за „Каунтдаун“ не е от особено значение за тях.

Друга характерна черта на AC/DC са откровените им отношения с медиите. В някои страни се съчиняват какви ли не истории за известни личности с рекламна цел. В Австралия тази мода не е навлязла, пък и при AC/DC това не е необходимо — момчетата винаги осигуряват на пресата скандални новини, които при това са напълно автентични. Често членовете на бандата сами съобщават на репортерите някои смущаващи, но интересни случки, като следното заглавие от вестник „Truth“: „Поп звезда в леглото с брюнетка, баща й ги хваща!“

Дейв Доусън разговаря с Бон, който му разказва цялата случка: „Бащата на момичето вече ме беше предупредил да не спя с нея. Но тя е на 17 и може сама да си взима решенията. Предишната вечер се прибрах от Сидни и тя беше там, чакаше ме. Двамата се бяхме отдали на любовната игра, когато един от нашите асистенти — Ралф, почука на вратата на спалнята ми и каза, че някой иска спешно да се срещне с мен. Казах му да

дойде пак след два часа, защото в момента съм зает. Все пак отидох до вратата, а баща й нахлу в стаята. Бях само по гащи. Той попита: «Виждам, че носиш боксерки.» След което свали изкуственото си чене и добави: «Чакам те отвън.» Излязох след него навън, където имаше двама или трима от приятелите му, всички прехвърлили 30-те. Той ме попита: «Къде е дъщеря ми?» Отвърнах му: «Сигурно вече е избягала. Ти постоянно я пребиваш.» Изведнъж той започна да ме удря по главата и ме събори в близкия розов храст, след което ме издърпа оттам. Двама от приятелите му се намесиха и го откъснаха от мен. Явно видяха, че не съм в категорията му и нямам никакъв шанс. Това беше най-жестокият бой, който съм ял през живота си. Мениджърът ни Майк Браунинг ме заведе на зъболекар, който си умря от смях, докато му разказвах как са ми разбили челюстта и защо са ми избити зъбите. На мен не ми беше много смешно, защото сметката от зъболекаря щеше да е поне пет хиляди долара. Бащата на момичето ясно беше показал чувствата си към мен, но той не изпитваше кой знае каква нежност и към собствената си дъщеря. След като ме преби, ми каза: «Ако тя не се прибере до довечера у дома, ще пратя още десет момчета да те довършат.» Определено оттук нататък желанието ми да я виждам се изпари.“

Въпреки че тази история обикновено разсмива читателите, тя показва и някои черти на Бон, които не се вписват в легендарния му образ на рок звезда. На първо място прави впечатление изречението, в което певецът обяснява, че „се е отдал на любовна игра“ с момичето. Това е доста нетипично. Хиляди други рок музиканти биха използвали по-образно описание, доста по-натуралистична терминология. Явно не става дума за поредната свалка с напориста фенка. Случката показва нежната страна от личността на Бон. На второ място при сблъсъка с разгневения баща, Скот смело го напада, твърдейки, че бие дъщеря си — едно твърдение, което без съмнение налива масло в огъня. Именно тази реплика предизвиква гнева на побойника и навлича неприятности на Бон. И освен всичко това, за разлика от всеки друг рок музикант, Скот без заобикалки признава, че не е имал шанс да спечели двубоя, тъй като е бил сам и противникът му е бил по-силен. Бон няма нужда да подсилва мъжкото си самочувствие с това, че е участвал в бой, без значение, че е понесъл поражение.

Нещо повече — той заявява, че няма да се среща отново с момичето — твърде много неприятности и за двамата с баща като нейния.

Скот има „таланта“ да си навлича гнева на хората. Той е чаровник, пее в група, която става все по-популярна, и върши всичко това с огромно удоволствие. Някои буйни глави в Австралия не могат да приемат успеха на Бон: той се появява по телевизията, облечен като ученичка, и след това, вместо да стане за посмешище, отмъква гаджетата им. По това време AC/DC вече са суперзвезди в Мелбърн, както и в цяла Австралия. До края на юни албумът „High Voltage“ става златен на Зеления континент.

В края на август групата прави опит да изнесе серия от безплатни концерти в магазина „Майер“ в Мелбърн. Момчетата обаче не могат да си представят фурора, който предизвиква появата им на сцената. В крайна сметка първият концерт е прекратен предсрочно, тъй като магазинът е залят от 10 000 фенове. След набезите на почитателите „Майер“ е буквално унищожен и концертът приключва точно след две песни. Малко по-късно барабанистът Фил Ръд е заменен от Колин Бърджис, тъй като Ръд е със счупен пръст след сбиване в хотел „Матю Файндлърс“ в Мелбърн.

За щастие, вокалистът и барабанистът се възстановяват от контузиите си за записите на следващия албум. Вече се оформя и формула, по която групата пише песните си. Малкълм измисля основните партии за китара, Ангъс обикновено ги променя малко според индивидуалния си стил. След това музиката оформя рамка, в която Бон трябва да вкара стиховете си. Разбира се, и Дейв Еванс би се справил с песните от новия албум на AC/DC — „T.N.T.“. Но обаянието и страстта, които влага Бон във вокалните партии доказват на всички, че са направили правилния избор. Скот е природен талант, няма нужда да черпи увереност от алкохола, преди да излезе на сцената. Но още по-забележителен е друг факт — като най-добрите вокалисти в историята, Бон пее еднакво добре пиян и трезвен. Блясъкът в очите му не се дължи на алкохола, истински е.

За Бон да бъде част от AC/DC е постижението на живота му. В по-ранните си групи в Австралия той само трупа опит. *The Valentines* и *Fraternity* са сносни банди в музикално

отношение, но някак си им липсва характер и това води до провала им. Освен това предишните групи на Скот изпълняват предимно кавър версии. С AC/DC Бон има свободата да развихри поетичния си талант без ограничения. Той се справя толкова бързо с текстовете на песни, колкото бързо братята Йънг пишат новите парчета. Заглавията на песните будят искрено любопитство и сами по себе си са достатъчно интересни, за да гарантират успех на новия албум. Но като се прибави енергичната музика и яростните вокали на Бон, „T.N.T.“ е обречен да остане сред класиките на рока.

Албумът излиза в края на 1975 г. и скоро надхвърля 100 000 продадени копия. На този етап AC/DC вече са най-известната рок група в Австралия. Текстовете им често разказват обикновени неща от ежедневието, но в тях присъстват и поетични метафори, стихове за мечти и копнежи. Въпреки че Бон вече е вокалист на известна рок група, той продължава да пее за всичко, което вълнува обикновените хора (включително за мечтата си да стане прочут певец!), което напълно отговаря на вкусовете на публиката на AC/DC — голяма част от която принадлежи към бедните прослойки от населението.

„It’s A Long Way To The Top (If You Wanna Rock ’N’ Roll)“, „Rock ’N’ Roll Singer“, „Live Wire“ и „Rocker“ са енергични песни, които слабо се различават по отношение на тематиката, но пък носят невероятен заряд. Най-известното парче, което много години след това ще бъде включено в концертния репертоар на групата е „The Jack“. Оригиналното заглавие на песента е „The Clap“ и на австралийски жаргон означава гонорея — болест, предавана по полов път. А песента е посветена на многото жени, гостували на групата, когато членовете й живеят в една къща.

Песента „T.N.T.“ е донякъде автобиографична за AC/DC, и особено за Бон Скот. Стиховете на певеца обикновено са толкова натуралистични, че слушателите предполагат — обикновено правилно, че Бон разказва случки от собствения си живот. При „T.N.T.“ това е лесно забележимо.

„Women to the left of me/ And Women to the right/ Ain’t got no gun/ Ain’t got no knife/ But don’t you start no fight“, предупреждава Бон и ние му вярваме[1].

Определението „симпатичен тип“ определено пасва на

Скот. Тези, които го познават твърдят, че той не е лош човек. Бон винаги е готов да защитава решенията си, да отстоява правотата на собственото си мнение, но го прави с неотразим чар, на който всички се възхищават. Освен това той е по-възрастен от другите в групата и това му дава допълнителна увереност. Скот е прекарал много време от другата страна на барикадата — гледал е как се справят на сцената AC/DC и знае с какво може да допринесе за шоуто. Както предрича самият той, с такъв вокалист AC/DC няма как да не успее.

> „Аз съм експлозив, аз съм динамит, ще спечеля битката. Аз съм динамит с могъщ заряд, само гледай как ще експлодирам.“

Чарът на Бон не остава скрит и в римейка на един от по-ранните хитове на групата — „Can I Sit Next To You Girl?“, където певецът влиза в ролята на стар сладострастник. В албума е включен и един кавър на Чък Бери — „School Days“, който идеално допълва блус рок стила на групата.

Благодарение на подобни композиции, групата започва да привлича вниманието на звукозаписните компании извън Австралия. След среща с бандата, осъществена с помощта на Каръл Браунинг (дъщеря на мениджъра на AC/DC Майкъл Браунинг), Фил Карсън предлага на AC/DC договор, който им осигурява разпространение в цял свят. Новата им звукозаписна компания е със седалище Лондон и се нарича „Атлантик Рекърдс“. Членовете на групата се съгласяват и подписват, което се оказва мъдър ход.

Скандалът с появата на AC/DC по телевизията води до неочаквани последици. Продуцентите на предаването „Каунтдаун“ осъзнават, че AC/DC може да предизвикат яростно възмущение, но в същото време вдигат рейтинга до небесата. Следват серия от срещи и групата отново е поканена за няколко участия в шоуто. При едно от тези участия AC/DC изпълнява „It’s A Long Way To The Top (If You Wanna Rock ’N’ Roll)“ от каросерията на камион, който обикаля по улиците на Мелбърн. В края на 1975 г. AC/DC са най-големите звезди на австралийския шоубизнес. А по това време „High Voltage“ вече е три пъти златен.

След сделката с „Атлантик“, групата взема още едно решение, което се оказва много проницателно. По предложение на Майкъл Браунинг, AC/DC трябва да напусне Австралия и да замине за чужбина, за да продължи развитието си — изборът е между Англия и Америка. Като се има предвид, че повечето от членовете на групата са с британски произход, изборът изглежда логичен. Въпреки че още са били деца по времето, когато семействата им напускат Великобритания, Ангъс, Малкълм и Бон познават трудностите от живота на Острова и са готови да се справят с неумолимата британска преса. И тримата смятат, че точно в Обединеното кралство AC/DC ще се утвърди на световната музикална сцена. Групата пристига в Англия на 1 април 1976 г.

Поглед към Атлантика

Корпорацията „Атлантик Рекърдс“ е едно от най-влиятелните имена в историята на рокендрола. Ахмед Ертегюн — син на турски дипломат, основава компанията през септември 1947 г. в Ню Йорк. Името „Атлантик“ не е първият избор на основателите, но всяко название, което Ертегюн предлагал вече било заето от друга фирма. Когато чул, че има компания „Пасифик джаз“, Ахмед решил, че неговата музикална империя ще се нарича „Атлантик“.

Първият офис на фирмата, който служел и за всекидневна на основателите, се намирал в определената за събаряне сграда на хотел „Джеферсън“ до „Бродуей“. За да си помогне с таксите, Ертегюн дал под наем част от апартамента на братовчед си — поета Сади Койлан. Първата песен, записана в „Атлантик“, е на *The Harlemaires*. На 21 ноември 1947 г., групата пее в студиото „The Rose of the Rio Grande“. До края на декември в „Атлантик“ вече са записани над шестнайсет парчета.

През април 1949 г. „Атлантик“ пуска на пазара първия си голям хит — „Drinkin’ Wine Spo-Dee-O-Dee“ на Стик Макгий. През 1955 г. позициите на компанията са толкова силни, че тя участва в наддаването за правата върху албумите на Елвис Пресли. Ертегюн предлага на Том Паркър 25 000 долара, но Пресли накрая подписва с RCA. „Атлантик“ продължава да жъне успехи през шейсетте и седемдесетте с поп–, рок– и соулизпълнители. Много звезди — от Арета Франклин до Рей

Чарлз, *Led Zeppelin, The Rolling Stones* подписват договори с фирмата. По-късно „Атлантик Рекърдс“ се радва на огромно жанрово разнообразие от изпълнители. Сред клиентите им са *Metallica*, Бьорк и Миси Елиът.

И до днес Ахмед Ертегюн е председател на борда на „Атлантик Рекърдс“. На годишната церемония в „Залата на славата на рокендрола“ през 1995 г. бе обявено, че Музеят на организацията и изложбената зала ще носят името на Ертегюн. Основателят на „Атлантик“ е включен в „Залата на славата“ още през 1987 г.

---

[1] „Жени от ляво и жени от дясно. Не нося пистолет, нито нож, но по-добре не се заяждай с мен.“ — Бел.прев. ↑

Глава 5
По бели гащи

„Моето влияние върху Бон беше благотворно. Трябваше да го видите на какво приличаше, преди да се запознаем. Човекът не говореше английски. Повтаряше само: «мамка му, да го духаш» и други такива. Показах му другата страна на живота. Дадох му речник, за да научи нещо…“

Ангъс Йънг

„Той ме научи да казвам: «Моля, мамка му» и след това «Благодаря».“

Бон Скот

Преди да пристигнат в Англия, AC/DC записват третия си студиен албум през януари 1976 г. в Австралия. Плочата се нарича „Dirty Deeds Done Dirt Cheap“ („Вършим мръсната работа евтино“) и по план трябва да бъде пусната на австралийския пазар през септември същата година. Идеята за заглавието на албума хрумва на Ангъс от реплика в анимационния сериал „Бийни и Сесил“. Един от героите във филмчето, известен с прякора Нечестния Джон, винаги носи визитка, на която пише „Фирма за нечисти поръчки. Работим евтино, с мръснишка точност. За празници и неделни дни има специална тарифа.“

Първият сингъл от албума се казва „Jailbreak“. От „Б“-страната на плочата за всеобща изненада е записана традиционна шотландска фолклорна песен в аранжимент на братята Йънг. Тя се нарича „Fling Thing“. Това е изключително нетипично за бандата парче и на практика е първият и последен експеримент на AC/DC. Въпреки фолклорния мотив обаче, в аранжимента на песента се усеща типичния за бандата рокендрол инструментал. Явно момчетата са сметнали, че е

забавно да се пошегуват с очакванията на феновете.

AC/DC са нещо като аномалия на музикалната сцена през 1976 г. По това време пънкът си пробива път към широката публика, но стилът на австралийската група няма нищо общо с модното течение, въпреки че често е определян като смесица от няколко жанра. Като сценични изяви и изразни средства обаче, AC/DC предлагат дори повече екстремни усещания от *Sex Pistols*. При AC/DC липсват премерените изблици на гняв и безчинствата, който превръщат Джони Ротън и компания във вестникарска сензация, но енергията и страстта им на сцената са толкова разтърсващи и заразителни, колкото анархистките брътвежи на пънкарите. Постепенно хората започват да си задават въпросите: „Кои са тези смешни австралийци? Кой е дребничкият китарист с училищната униформа, който свири всяка нота така, сякаш животът му зависи от това?“

„Пънк бандите не са по вкуса ни.“

Ангъс Йънг

„Какво значи «пънк група»? Някой да носи бира?“

Бон Скот

Претъпканите нощни клубове в цял Лондон стават главна квартира на пънк рок революцията. Атмосферата в тези заведения буквално се нажежава, тъй като на Великобритания предстои най-горещото лято в историята ѝ. В части от Западна Англия температурите надвишават 32 градуса по Целзий в продължение на седем последователни дни — стойности, които и до днес не са достигани на Британските острови. Това ще се окаже лятото на рекордите. В Мейфлауър парк, Саутхемптън е измерена температура от 35,6 градуса, която и в момента е най-високата за месец юни в Обединеното кралство. В добавка към температурните аномалии, в страната пламва епидемия. Нищо от това обаче не може да спре възхода на AC/DC. Като австралийци те са свикнали с горещините, а изпълненията им на живо са изпълнени с такъв заряд от страст и енергия, че музиката им и без това покачва градусите над поносимото

ниво.

Първият концерт на AC/DC в Англия се състои през април в клуб „Червената крава“ в Хамърсмит, Западен Лондон. Те свирят пред десетина души публика в началото, но още на следващата нощ слухът за уникалния им саунд се разнася из столицата като горски пожар и вторият концерт на бандата е пред претъпкана зала. От този момент нататък, AC/DC свирят редовно в „Червената крава“, както и в клуб „Нашвил“. При самото пристигане на бандата в Лондон, Бон е ударен с бирена халба (предполага се, че извършителят е човек, който му е имал зъб в миналото), когато влиза в заведение, където е работил като член на *Fraternity*. Това обяснява факта, че непосредствено след инцидента, на фотосесиите Скот носи тъмни очила.

Първите концерти в столицата са последвани от ангажименти в по-малки клубове из цяла Великобритания. По-късно AC/DC планира съвместно турне с *Back Street Crawler* — бандата на бившия китарист на *Free* Пол Кософ, което е идеалният начин за австралийците да затвърдят репутацията си на сериозни концертиращи и студийни музиканти. Запланувано е турнето да започне през април, но се налага отсрочка, тъй като Кософ умира месец по-рано. В средата на май момчетата от AC/DC решават да си дадат почивка, но научават, че са ангажирани за британско турне, включващо 20 концерта, спонсорирано от списание „Саундс“. Турнето носи многозначителното название „Заключете дъщерите си“. По време на своеобразното си завръщане на родна земя, в залата на кметството в Глазгоу, бандата предизвиква такъв фурор, че публиката изпотрошава всички седалки в сградата. Изненадващата популярност на AC/DC кара спонсорите на турнето им да сложат снимка на Ангъс Йънг на корицата на списание „Саундс“.

> „Никога не ни е пукало за етикети като «пънк», «психеделик», и всякакви подобни.“
>
> Бон Скот

Макар че на места групата не успява да напълни залите — най-вече защото изпълнението на AC/DC е вместено между

видеоклипове на останалите изпълнители в програмата и трае само 50 минути, — турнето има пълен успех. Групата представя и нова версия на албума „High Voltage“, записана специално за Великобритания. В нея звученето на музиката е коренно различно и доста по-комерсиално, в сравнение с австралийския оригинал. Колкото и да е странно, подборът на песните, включени в британския албум е по-близък до втората дългосвиреща плоча на бандата — „T.N.T.“. На втората страна на плочата са записани „T.N.T.“, „Can I Sit Next To You Girl“ и „High Voltage“. Само „Little Lover“ и „She's Got Balls“ са от австралийския албум „High Voltage“.

Британската компилация „High Voltage“ става безусловен хит, тъй като съчетава в себе си най-доброто от двете плочи в нов, по-комерсиален и артистичен аранжимент, но внася известно объркване в дискографията на бандата. AC/DC вече имат солиден списък от песни, който се превръща в тяхна визитка за пред света и формира основите на колоритните им сценични изяви.

„Марке“ е тесен, неприветлив нощен клуб, но му се носи славата на място, където рок групите трябва да докажат потенциала си. През юли 1976 г. AC/DC вече са толкова популярни в Обединеното кралство, че собствениците на легендарния лондонски клуб им предлагат договор за ежеседмично участие на сцената на „Марке“ (техният ден е понеделник). Така австралийците се нареждат сред имена като *The Rolling Stones, The Who* и *The Small Faces*, направили първите си стъпки в малкия нощен клуб в Сохо. В „Марке“ са свирили също и *The Yardbirds, The Sex Pistols*, Дейвид Бауи, а по-късно *R.E.M.* и *U2*. „Когато влезеш в клуба, правиш няколко крачки и спираш, защото подметките ти са залепнали за пода — спомня си през 2002 г. Дейв Стюърт от *Eurythmics*. — Подът на «Марке» лепнеше от засъхнала бира и дъвки.“ Атмосферата в заведението е интимна, но долнопробна като в легендарния нюйоркски клуб „CBGB“.

Залата на „Марке“ събира едва седемстотин души, но AC/DC привличат огромно внимание и често близо хиляда фенове се тълпят пред вратите, за да зърнат новата австралийска сензация. Както може да се очаква, температурата в залата се покачва до недопустими нива, но жегата само добавя допълнителен заряд към атмосферата. В края на всеки концерт

от Ангъс се стича пот като от Ниагарския водопад, независимо дали температурата е 5 или 150 градуса, а неочакваното стълпотворение пред клуба по време на най-големите летни горещини влияе благотворно на репутацията на бандата.

Изпълненията на AC/DC в „Марке“ привличат вниманието на китариста на *Rainbow* Ричи Блекмор, който кани австралийската банда на съвместно турне, включващо 19 концерта. Групата приема предложението, но след това според слуховете Блекмор се отбил в „Марке“ една вечер и поискал да свири заедно с AC/DC. Те се съгласили и после той се озовал сам и напълно объркан на сцената, докато те се измъкнали през задната врата.

> „Стил ли? Не мисля, че имаме стил. Просто включвам китарата и забивам яко, това е моят стил… или моята липса на стил.“
>
> Ангъс Йънг

Преди турнето с *Rainbow*, AC/DC заминава за Германия за три големи концерта, които преминават при грандиозен успех. Изпълненията пред запалените немски фенове обаче бледнеят пред невероятния спектакъл, който предстои. AC/DC са поканени на фестивала „Рединг“ в Англия на 29 август, където всеки ден се събира тълпа от над 50 000 души. Сред останалите поканени са джаз рок бандата *Brand X* с Фил Колинс, фолк рокерите *Sutherland Brothers&Quiver*, рок титаните *Black Oak Arkansas* и китаристът Тед Нюджент, чийто саунд и имидж на праисторически войн го доближават до Ангъс и компания. Някои описват изпълнението на AC/DC като „разочароващо“, но то по-скоро не отговаря на мащабите на събитието. За австралийците това е най-големият концерт до този момент, а те се чувстват по-комфортно в мрачните и тесни зали на клубовете, отколкото на стадиона.

По време на турнето с *Rainbow* AC/DC свирят най-вече пред публиката на класическия хевиметъл и трудно успяват да се впишат сред дългокосите изпълнители на блус рок и хевиметъл. Дистанцията между музикантите и феновете е проблем за банда, която разчита изключително много на близостта и взаимодействието с публиката. Когато връзката с

аудиторията е прекъсната, обикновено Бон подхвърля някоя остроумна забележка или Ангъс разголва задните си части и вниманието отново се насочва към сцената. Шоуто е най-важно за тях и те се стремят да накарат публиката да не забравя това.

През декември 1976 г. албумът „Dirty Deeds Done Dirt Cheap“ е издаден във Великобритания. В британската версия песента „Rocker“ (от албума „T.N.T.“) и неиздаваната дотогава „Love At First Feel“ (предназначена да бъде издадена като сингъл в Австралия през януари 1977 г.), заменят „Jailbreak“ и „R.I.P.“ (Rock In Peace).

> „Няма значение откога свириш рокендрол, песните винаги могат да се променят, стига искрата на рокендрола да е жива в тях. Само това е важно за нас.“
>
> Бон Скот

„Dirty Deeds Done Dirt Cheap“ е пълен със свежи идеи. Думите „Позвъни на телефон 36–24–36–0“ от куплета на едноименната песен навличат огромни неприятности на нищо неподозиращото семейство Уайт, чийто телефонен номер по случайност съвпада с този от песента. Феновете на AC/DC често се развличат с шеговити обаждания и семейството заплашва бандата със съд, но в крайна сметка номерът тихомълком е изваден от обръщение.

Вероятно най-необичайната песен в албума е блусът „Ride On“. Тя звучи почти лирично сред експлозивните рокендрол откровения на „Squealer“ и „Rocker“. Явно в това парче се проявява чувствителната страна от характера на Бон Скот. В баладата той пее за самотата си („Аз съм самотен, божичко, колко самотен. Какво ще правя?“), за проблемите си с жените („Не съм твърде стар, за да плача, когато една жена ме нарани“), за надеждата за изкупление („Някой ден ще променя злата съдба“) и за нуждата да продължи напред, каквото и да става. В музикално отношение постройката на песента е простичка с пулсиращ басов ритъм, странна допълнителна мелодия, която се вмъква от време на време и класическо блус соло за китара, на което слушателят не може да се насити. Парчето се смята за един от най-необичайните и редки записи

на AC/DC. В него се усеща неуловимата нежност в гласа на Бон Скот, която не личи в останалите записи. Групата отказва да се задълбочи в тази насока, въпреки че някои по-комерсиални формации по-късно доразвиват стила и се раждат т.нар. „рок балади“, любими на радиостанциите в средата на осемдесетте години.

Когато представя песента „Problem Child“ („Проблемно дете“) на сцената, Бон Скот често твърди, че думите се отнасят за Ангъс, но в действителност нито един от членовете на AC/DC не е имал безпроблемно детство. Текстът на парчето включва думи като „ако ми харесва, го приемам, ако ли не — няма да се дам без бой“ и „с едно замахване на ножа ще променя живота ти“. Подходът тук е по-агресивен от обичайното, макар че в спомените на Ангъс „безпътното минало“ не изглежда чак толкова колоритно. „Не бях в пълния смисъл на думата «лошо дете» — твърди той. — Слушах, когато ми говореха и когато исках да науча нещо, го научавах. Баща ми казваше: «Ангъс, направи нещо за себе си. Надолу по улицата има библиотека, върви и прочети нещо.» И аз наистина ходех в библиотеката, когато бягах от училище. Там беше страхотно. Имаше американски музикални списания, като «Даун Бийт», пълни със статии за *Muddy Waters*. Беше ми приятно да чета такива неща и предпочитах да ходя в библиотеката, защото вътре имаше списания, които не се намираха другаде — просто не ги разпространяваха в Австралия. В часа по музика в училище ми дадоха да свиря на триъгълник с някаква метална пръчица и след това ми взеха инструмента, защото не съм имал чувство за ритъм!“

По ирония на съдбата от дете „без чувство за ритъм“, Ангъс става китарист с блестяща репутация. Неговите сола са не само ритмични, но в много случаи — виртуозни. Той обикновено следва мелодията на песента стриктно, но много често включва и импровизации, особено на сцената. Нито една от партиите му не е изпълнена два пъти по един и същи начин, но винаги носи енергията и звученето на оригинала. Ангъс твърди, че никога не репетира солата си. „Нямам достатъчно добър слух, за да слушам и да си записвам нотите — обяснява той. — Просто свиря. Ако ме накарате да изсвиря нечие чуждо парче, ще го направя, но може и да не го познаете. Не мога да определя кои ноти звучат само със слушане. Мал го бива за

тези неща, но на мен никога не са ми се отдавали. Винаги съм смятал, че по-важно е чувството. Ако вземеш един албум, например стар блус албум, в който има много сола на различни инструменти, ще усетиш, ако са включили ново соло, защото то има съвсем различно звучене, в него е вложено друго чувство. Никога не репетирам предварително, освен ако не е нещо важно, например да разуча част от песента. Солото трябва да се излее от душата ти, да бъде истинско и продължително."

> „Когато съм на сцената, дивакът в мен се събужда. Сякаш се връщам в миналото и ставам пещерен човек. Нужни са ми шест часа, за да се успокоя след концерт."
>
> Ангъс Йънг

Групите по онова време започват да клонят към все по-твърди и бързи китарни сола, но Ангъс има чувството, че с това се прекалява. Той обяснява: „Солокитарата трябва да допълва песента. Понякога чувам някое яростно соло насред доста спокойно парче и усещам, че хората са започнали да прекаляват. Някои групи се престараят, при всяка възможност включват жици в парчетата. Аз правя само това, което изисква песента, водя се от нея."

Музикантът обяснява, че процесът по създаването на едно соло е спонтанен. „Понякога изсвирвам нещо страхотно и след това се питам: Как го направи. Може да се опитвам да го разгадая с години и да не успея да го повторя. Ако свиря в акорд ла, може да направя и солото в ла, но хармоничната прогресия да не звучи добре, сякаш си взел грешен тон, или нещо подобно. А понякога се получава."

За AC/DC най-важно е единството в музиката. Именно сработването между петимата музиканти внася онази магия на сцената, която прави групата велика. Целта е да няма изявен лидер, който да се отличава от останалите. Често Ангъс фокусира най-много внимание, заради костюма и постоянното си препускане по сцената, но младият Йънг никога не забравя, че е само брънка във веригата. Той дори е убеден, че Малкълм е по-добрият китарист от двамата. „Солата са най-лесната част — категоричен е той. — Да си солист, не е сложно. Трудно е да

свириш заедно с останалите, и то без да допускаш грешки. Всички трябва да изсвирят една нота в един и същи момент. Много малко хора умеят това.“

Това изказване обобщава цялата философия на AC/DC. Усърдието на членовете на бандата да работят в екип е най-важният фактор за създаването на забележителна музика. Тази солидарност не пречи на Ангъс понякога да прекалява със соловите изяви, особено по време на концерти, но той винаги се опитва да се придържа към оригиналното звучене на парчетата и да не импровизира дотам, че да се изгуби мелодията на песента. „Свиря това, което звучи в главата ми — обяснява китаристът. — Опитвам се да се придържам към нотите, защото много музиканти са заклеймявани, ако не го правят. Ако можеш, винаги е добре да включиш нещо ново в мелодията, но без да губиш чувството, заложено в нея. Не искам хлапетата да си кажат: «Този тип да не се опитва да свири Бетовен насред хардрок парче?»“

През октомври 1976 г. AC/DC започват самостоятелно турне във Великобритания. Отряд полицаи от отдела за борба с порока ги следват навсякъде и Ангъс получава предупреждение, че ще бъде арестуван, ако още веднъж си свали гащите на сцената. Не е нужно да споменавам, че тази част от шоуто е цензурирана. Саможертвата не е напразна, тъй като благодарение на нея AC/DC получават свободата да се придвижват спокойно, без да се сблъскват на всяка крачка със силите на реда. Тяхната музика е достатъчно бунтарска, за да задоволи публиката без ексцесии на сцената. През ноември бандата за първи път изнася концерт като водеща група в прочутата зала „Хамърсмит Одеон“ в Лондон.

Пред декември AC/DC се завръщат в Австралия и след деветмесечно отсъствие са посрещнати от родната си публика като герои. Австралийската преса обаче не им отдава заслуженото за успехите им в чужбина. Когато момчетата планират турне в родината си, озаглавено „Гигантска доза рокендрол“, някои от местните организатори отказват концертите, с обяснението, че имиджът на бандата е твърде порнографски и това усещане се засилва от публикациите в пресата и репортажите по телевизията. Според тогавашното правителство AC/DC влияят зле на подрастващите и тяхната популярност е повод за опасения.

След турнето групата излиза в кратка коледна ваканция. Те остават в Австралия през първите два месеца от 1977 г., за да запишат четвъртия си албум в „Албърт Студиос“. Американската звукозаписна компания отказва да издаде „Dirty Deeds Done Dirt Cheap“, защото музиката е твърде сурова и необработена и от фирмата се боят, че няма да се продава в САЩ в този си вид. Минават години, преди американците да осъзнаят грешката си. Тавата е издадена в САЩ на 23 март 1981 г. при небивал успех.

Шоуто на Пийл

През юни 1976 г. AC/DC записват четири песни в лондонското студио „Майда Вейл“ за шоуто на Джон Пийл в радио BBC 1. От седемдесетте години до преждевременната си кончина през 2004 г. Пийл работи за популяризирането на рок банди чрез първата британска радиостанция за поп музика. Той е дал тласък на кариерата на няколкостотин музиканти, между които Дейвид Бауи, *Joy Division* и *The Ramones*. Със същия ентусиазъм той работи и за популяризирането на групи, които нямат особен шанс да пробият. Без значение какъв е комерсиалният потенциал на песните, Пийл неуморно налага в ефира музиката, която харесва.

Ексцентричният радиоводещ притежава безпогрешен усет за таланта. Той се натъква на AC/DC в един повратен момент от тяхната история и веднага вижда потенциала на австралийските момчета. След като пробиват на сцената във Великобритания и САЩ, AC/DC не се нуждаят вече от подкрепата на Пийл, но неговата благословия в годините на тяхното прохождане в музикалния бизнес изиграва своята роля.

Предвид качествата на останалите банди, които Пийл е канил в своето шоу, AC/DC попадат в отбрана компания и гостуването им в предаването в този ранен етап от тяхното развитие предизвиква допълнителен интерес към албумите им. Пийл е единственият диджей, получил признанието както на индустрията, така и на музикалните фенове от всички поколения. За разлика от повечето записи, излъчени в предаването на Джон Пийл, за съжаление изпълнението на AC/DC така и не е издадено и пуснато на пазара.

Глава 6
И Бог каза…

„Навремето се смятахме за австралийска банда, но сега започваме да се колебаем по този въпрос. Копелдаците дори не ни позволяват да свирим тук.“

Ангъс Йънг, 1977 г.

Следващият албум на AC/DC се нарича „Let There Be Rock“. Текстът на едноименната песен е остроумен пастиш от първите стихове на библейската глава „Битие“. Бон пее:

„Нека бъде светлина“ и стана светлина.
„Нека бъде звук“ и стана звук.
„Нека има барабани“ и се чуха барабани.
„Нека има китари“ и засвири китара.
„Нека има рок!“

„Let There Be Rock“, автори Йънг, Йънг и Скот, издадена от „Е. Б. Маркс Мюзик“.

Този текст обобщава стиловия подход на AC/DC, а самата музика е класически, суров рокендрол за три акорда в най-чистия му вид. В албума са включени парчета, които ще залегнат трайно в концертния репертоар на бандата за предстоящите години. Плочата бележи огромна стъпка напред по отношение на продуцентската работа и слага началото на период на творческа зрялост за AC/DC. Тяхната музика заживява собствен живот. Те вече не са хлапета, които се забавляват с импровизации върху черновите на Чък Бери, а професионални музиканти, оставили своя белег в историята на рокендрола. В „Let There Be Rock“ няма нито едно старо парче,

нито грам излишна баластра. Албумът е стопроцентова класика и единственото оплакване на феновете е, че е твърде кратък.

Последната песен от плочата се превръща във визитна картичка на бандата за много години напред.

„Whole Lotta Rosie“ е най-добрата композиция, която AC/DC някога са създавали. Пропита с опустошителното, виртуозно соло на Ангъс, мелодията е едновременно много твърда и лесно запомняща се, а текстът е пълен с бисери, чийто автор може да бъде единствено Бон Скот.

„Ще ви разкажа история
за момиче, което познавам.
Когато става дума за любов,
тя няма равна на себе си.
Не е особено красива,
нито пък много изящна.
Мерките ѝ са 42–39–56[1].
Може да се каже, че си има всичко.“

„Whole Lotta Rosie“, автори Йънг, Йънг и Скот, издадена от „Е. Б. Маркс Мюзик“.

„Бон написа тази песен за една огромна тазманийка, с която беше вилнял из Мелбърн навремето — спомня си по-късно Ангъс. — Интересното е, че попаднахме на нея един ден в Хобарт, Тазмания, и се оказа, че тя е свалила много килограми. Бон беше разочарован, че мерките ѝ вече не са същите като в песента. Тя знаеше, че парчето е посветено на нея и го приемаше като комплимент.“ Споменът за Роузи оживява в пълна сила, когато бандата свири песента на живо. В тези случаи на сцената лежи огромна надуваема кукла.

AC/DC изнасят много концерти в Сидни, Мелбърн и Аделаида, преди да се върнат във Великобритания през февруари 1977 г. Почти веднага след това те стартират национално турне от осемнайсети февруари до първи март, което включва 26 концерта, а веднага след него поемат на европейско турне като подгряваща група на *Black Sabath*. Въпреки различните стилове на двете банди, AC/DC се сработват с публиката на *Sabath*, а репутацията им в света на

рокендрола вече е толкова солидна, че част от публиката идва на концертите предимно заради тях. Нещо повече — много фенове остават с впечатлението, че подгряващата група превъзхожда хедлайнерите.

Не се знае дали този факт е бил катализатор на последвалите събития, но не след дълго AC/DC са изгонени от турнето. Носят се слухове за открита конфронтация между басиста на *Sabath* Гийзър Бътлър и Малкълм Йънг, но те така и не се потвърждават. Твърди се, че напрежението между тях избухнало, докато двете банди били в Швеция като част от европейското турне.

Бътлър извадил фалшив нож и заплашил уж на шега Малкълм, а Йънг отвърнал с незабавно кроше в лицето на басиста. Каквато и да е истината, AC/DC се връщат в Лондон по средата на турнето.

> „Публиката очакваше да види една истинска рокендрол банда, която забива здраво, а остана разочарована. Много хора напоследък ходят по стадионите, за да слушат музика като нашата. Това не са същите хора, които висят по концертите на Джеймс Тейлър или на пънк групите.“
>
> Бон Скот

Вътре в самата банда обаче също има напрежение, довело до уволнението на басиста Марк Еванс, който влязъл в конфликт с Ангъс Йънг. Някои източници твърдят, че последното изпълнение на Еванс с групата е в Офенбах, Германия, но според други той е свирил и на концерта в Хелзинки, Финландия. Марк разказва: „Всъщност бяхме на път за Хелзинки и оттам се канехме да хванем самолета за Америка. По това време имахме проблеми с една американска звукозаписна компания, която отказа да издаде «Dirty Deeds Done Dirt Cheap». Това беше голям удар за нас, защото бяхме много навити да отидем в Щатите и да представим албума там, а се оказа, че цялото турне е отменено. Тъкмо бяхме приключили участие в Германия с *Black Sabath*, върнахме се в Лондон за един месец и след това потеглихме за Хелзинки. Точно тогава се разигра целия сценарий, който ме принуди да

напусна бандата. Смятах, че основният мотив на американците да откажат турнето е свързан с Бон. Не знаех цялата истина, защото групата си беше на Малкълм и до мен не достигаше цялата информация, но мисля, че американците настояваха да сменим певеца, което сега ми се струва направо невероятно."

AC/DC бързо намира подходящ заместник на Еванс. Този ход дори се оказва успешен, тъй като бандата попада на музиканта, който ще бъде сравнително постоянно попълнение в състава за следващите десетилетия. Мениджърът на AC/DC Майк Браунинг е този, който първи чува името на Клиф Уилямс от свои познати и незабавно се свързва с него. Уилямс се представя отлично на прослушването и получава работата.

Бившият член на групите *Home* и *Brandit* разказва: „Обади ми се един приятел, който ми каза, че AC/DC си търсят басист и моето име е в списъка. Каза ми още, че момчетата не са доволни от сегашния си басист и смятат, че ще имат по-голям късмет, ако си потърсят ново попълнение в Англия, а не в Австралия. Явих се на прослушването във Виктория, в една съвсем малка зала за репетиции. Първите песни, които свирих заедно с тях бяха «Live Wire», «Problem Child» и, ако си спомням добре — малко стари блус парчета. След няколко дни мениджърът на бандата ми се обади, за да ми каже, че получавам работата. Идеята беше да напусна Лондон и да отлетя за Австралия, където щяхме да записваме новия албум, но австралийските емиграционни служби не бяха никак любезни с мен. Чиновникът, който разглеждаше документите ми дори вметна: «Не знам защо са избрали англичанин за тази работа. Един австралиец би се справил отлично.» Аз му отговорих: «Заради теб ще ме изритат, идиот такъв!» След тази реплика, естествено си имах още проблеми. Накрая обаче се добрах до Австралия и записахме албума."

За Ангъс препирните са част от живота в една рок група, но при така създалата се ситуация, той обуздава нервите си, защото AC/DC се нуждае от стабилност повече от всякога. По това време Фил Ръд става неизменна част от състава и момчетата се надяват Клиф Уилямс също да се задържи за дълго.

„От самото начало ми стана ясно, че това е групата на Малкълм — споделя Ричард Грифитс — първият агент на AC/DC във Великобритания, който днес е изпълнителен директор

на «Епик Рекърдс». — Бон беше страхотно момче, но още тогава си личеше, че Майк Браунинг не е сигурен за бъдещето му. Той не знаеше дали Скот ще се задържи докрай като певец на бандата. Бон по някакъв начин се изолираше от останалите. Фил беше единак, всъщност беше доста отблъскващ тип. Ангъс и Малкълм бяха желязното дуо, както може да се предположи, а за Марк от самото начало ми стана ясно, че няма да изкара много. Той беше твърде добро момче."

„Карахме се много, но по отношение на музиката бяхме единни — смята Ангъс за отношенията с брат си. — Имахме различна представа за това какво трябва да се направи, но и двамата бяхме наясно, че в крайна сметка важен е само резултатът. Спорехме с часове, но при свиренето си пасвахме идеално, все едно живеем заедно. Всъщност нямаше да се разбираме така добре, ако живеехме заедно. Брат ми сигурно щеше да ме убие. Мал винаги ме е избутвал на преден план, винаги ме е подкрепял и е насърчавал усилията ми в музиката. Той винаги е първият човек, който ще каже: «Ангъс може да се справи»."

Ангъс през целия си живот също е отдавал дължимото на музикалния талант на по-възрастния си брат и е твърдял, че неговата роля като лице на бандата е чиста случайност, защото Малкълм е по-добрият музикант и ако пожелае, винаги може да го докаже. „Той свиреше соло в четири от песните в първия ни албум, когато си разменяхме местата — спомня си Ангъс. — Мал е добър солист. Вероятно би се справил с моята работа по-добре. Свири соло, както свири и ритъм — поддържа един и същи стил. Когато си разменяхме местата, той правеше моите партии в свой стил. Преди AC/DC Мал е свирил соло в различни музикални стилове. Той е отличен музикант и е сърцето на бандата. Понякога го гледам как свири и си мисля: «Дали и аз ще мога така?» Опитвам се да копирам неговия стил."

Когато човек гледа AC/DC, веднага му става ясно, че в действителност Малкълм е сърцето на бандата. Той винаги изпъква толкова, колкото му налага песента и рядко се проявява като шоумен на сцената. Въпреки това обаче изпълненията му служат за пример на останалите. Лекотата, с която му се отдава всичко това говори за мащабите на таланта му.

„Мал прави нещата да изглеждат страшно прости — смята Ангъс. — Има хора като него, на които им идва отвътре. Правят трудното да изглежда лесно. Като Джими Хендрикс. Той взима китарата и сякаш я използва вместо четка за зъби, а музиката, която се ражда от това е невероятна. Това е изкуството. На хората като мен се налага да носят ученически униформи и да скачат от високи сгради, за да постигнат същата известност.“

Сработването между двамата, според Ангъс, се дължи само донякъде на факта, че са братя. „За нас музиката беше като игра — разказва Ангъс. — Когато играеш твърде дълго, тя ти става като втора природа, като инстинкт. Умът на брат ми Джордж щракаше бързо. Човек може да научи страшно много от него, особено ако е на четиринайсет години. Той взимаше баса и ми връчваше китарата. Аз смятах, че съм пълен невежа, но докато се усетя, започвах да свиря заедно с него. Показваше ми акордите внимателно, първо сол, после до… И аз се научих. Понякога свириш пет нощи поред в една тоналност, но на шестата гласът на певеца пада и се налага да смениш тона. Джордж беше свикнал с подобни неща и благодарение на него и аз свикнах.“

Явно Джордж е преподавател, който си поставя ясни цели и знае точно какво да изисква от възпитаниците си. Той насажда тези добродетели у двамата си по-малки братя, които му подражават във всичко. Ангъс продължава: „Джордж понякога вършеше щуротии. Хрумваха му откачени неща. Например веднъж ми каза, че струната ре го дразнела, също и сол. «Твърде са меки за рокендрол», заявяваше и ги сваляше от китарата. Когато го гледах последния път с *The Easybeats*, на китарата му имаше само четири струни. Не харесваше и най-тънките струни, особено когато излязоха модерните китари. Казваше: «Човек не може да ги настрои».“

През юли 1977 г. Клиф Уилямс прави своя дебют на концерт с AC/DC. Бандата планира да изнесе две тайни шоута на фестивала „Бонди Лайфсейвърс“ в Сидни. В програмата на фестивала AC/DC фигурират под името *The Seedies* за първия концерт и *Dirty Deeds* за втория. Веднага след това те заминават за Тексас, където им предстоят три участия като подгряваща група на *Moxy*, а по-късно свирят във Флорида, заедно с титаните *REO Speedwagon*. В Джаксънвил (Флорида) двете банди изнасят съвместен концерт пред осем хиляди души в зала

„Колизеума“, а на откритото съоръжение „Холивуд Спортаториъм“ AC/DC и *Speedwagon* свирят пред публика от тринайсет хиляди души. Следва турне в Средния запад, където австралийците си партнират с Майкъл Стенли, *Head East, Foreigner, Mink De Ville* и с блус легендата Джони Уинтър, понякога като хедлайнери, друг път — като подгряващ състав.

„Беше много странно — спомня си Ангъс първия път, когато бандата свири в Америка. — По онова време дори не бях чувал за много от музикантите, които бяха популярни в САЩ. Смятах, че ще има повече рок, но се оказа, че на мода са някакви диско парчета. Когато дойдохме за първи път, обикаляхме страната с едно доста големичко комби. Сложиха ни за подгряваща група на *Kiss*. Тогава те още се мъкнеха с тонове грим и всичко останало. Около тях се вдигаше голям шум. Водеха със себе си много народ, правеха гигантско шоу и привличаха вниманието на медиите, а ние бяхме като някаква пародия — петима имигранти с размери на джуджета. Придвижването с онова комби беше кошмар. Често не искаха да ни пуснат в залата, защото не бяхме с лимузина. «Щом сте рок банда, къде ви е лимузината?», питаха с онзи южняшки акцент.“

AC/DC изглеждат толкова „обикновени“, че въобще не се вписват в представата за рок банда, с която са свикнали американците. Те се изразяват свободно, носят джинси и нямат никаква представа как би трябвало да изглежда и да се държи една популярна група.

„Най-забележителното беше, че макар медиите да рекламираха по-лек тип музика, страшно много хора идваха да чуят парчета с по-твърдо звучене — продължава Ангъс. — Свирехме на големи стадиони и реакцията на публиката беше великолепна. Често ни включваха сред цял куп известни изпълнители в най-неподходящото време. В Оклахома например свирихме на фестивала «Day On The Green» и трябваше да излезем на сцената в 10,30 часа — бяхме първи в списъка. Но дори в 10,30 часа сутринта на стадиона имаше 65 000 души и те знаеха кои сме ние и каква музика правим. Имахме 35 минути и трябваше да дадем най-доброто от себе си за това време. Беше много забавно и вълнуващо. Бих го направил отново.“

AC/DC има навика да изхвърля останалите групи от

сцената. Ангъс признава: „Понякога ставахме алчни. Когато другите банди ни тормозеха, особено ако бяхме подгряващ състав и не си допадахме с хедлайнерите, се качвахме на сцената, надувахме децибелите до дупка и си казвахме: «Дай да ги смажем тия.» Много ни биваше в това."

С нарастването на популярността на бандата, момчетата се сблъскват с някои от „страничните ефекти" на славата. AC/DC вече са заобиколени от тълпи почитателки, макар че според музикантите групата никога не е била сред най-търсените от нежния пол. „В онези дни момичетата се интересуваха от… Е, не точно от нас — обяснява Ангъс. — Срещахме повече жени, когато кариерата ни беше в началото и свирехме по клубове. Тогава някои богаташи идваха в баровете, за да опитат от упадъчния дух на предградията, а други просто бяха любопитни да видят за какво е целият шум. Тогава срещахме много странни и прекрасни жени. Но по време на първите ни турнета в Щатите нямаше такова нещо. Привличахме фенките толкова, колкото и сега. Същото е. Пък и ние никога не сме били от този род банди. Не съм виждал жена, която да припадне по мен. Може би е имало момичета, които да ме видят и да си кажат: «О, не съм попадала на нещо по-грозно през живота си.» Това сигурно се е случвало. Но никога не е имало, как се нарича? Набези на фенки." Йънг признава, че това е от полза за бандата. „Положението ни устройваше — твърди той. — На нашите концерти няма да видиш тълпа пищящи млади момичета. Затова хората си казват: «Това е истинска група. Харесва ми, истинско е.» Ние не сме най-големите красавци на света. С AC/DC човек може да бъде спокоен. Ние не сме тук, за да отмъкнем жените, гаджетата или дъщерите ви. Е, може да ги вземем назаем, но…"

Единственият сексуален намек в музиката на AC/DC са носталгичните нюанси в техния декадентски блус. Ангъс обяснява: „Предполагам, че има нещо сексапилно в звученето на блус елементите. Вероятно защото стриптийз се прави основно под звуците на блус и хората правят асоциации. Съзнателно или не, тази картина изниква в ума на всеки, когато чуе подобна музика: представя си танците в стриптийз клуба. Задимената стая и момичето на сцената. Тази мисъл ми допада."

За първите си концерти в Ню Йорк AC/DC гостуват в

„Палейдиъм“, заедно с *The Dictators* и са подгряваща група на *The Marbles* в легендарния клуб „CBGB“. В нощта, когато свирят заедно с *The Dictators*, момчетата са ангажирани и за кратко шоу в „CBGB“ по едно и също време, което е безпрецедентен случай.

The Dictators са истинска нюйоркска институция през седемдесетте години. Техните албуми „Bloodbrothers“ и „Dictators Go Girl Crazy“ се радват на голям успех, както и концертните им изпълнения. Въпреки това обаче AC/DC правят силно впечатление на публиката им. На това шоу Ангъс за първи път свири с новата си безжична китара, предназначена да го улесни на сцената. Преди това дребничкият китарист често заплита кабелите и дори се спъва и пада, докато прекосява подиума, тичайки по време на концерт. Бон коментира новата придобивка на колегата си така: „Беше страхотно да гледаш Ангъс ухилен като котарак на слънце, когато получи китарата. Изражението му подсказваше, че в главата му се въртят нечисти помисли. Сигурно се е питал каква поразия може да спретне с това хитро ново изобретение.“

Макар че американската публика приема с огромен ентусиазъм бандата, която е съвсем непозната за района, „Атлантик Рекърдс“ все още се колебаят дали да заложат на бъдещето на AC/DC. „Let There Be Rock“ е посрещната с равнодушие от силните на деня в звукозаписната индустрия, които смятат, че музиката на банда мърляви австралийци не заслужава голямо внимание. Въпреки това обаче, „Атлантик“ забелязва въздействието на концертните изпълнения на AC/DC и наема групата да запише свое шоу на живо от „Атлантик Студиос“.

Момчетата пристигат на „Бродуей“ на 7 декември 1977 г. и изпълняват пълния си концертен репертоар пред публика от петдесет души — само толкова се побират в студиото. Това шоу поставя основите на първия официален албум „на живо“ на бандата („If You Want Blood You’ve Got It“). Малкият концерт връща момчетата в отминалите времена, когато те са чест гост на нощните клубове в Австралия и Англия. Всички музиканти са в приповдигнато настроение, особено Ангъс. Той дърпа струните на китарата си със зъби, удължава солата си и за никого не остава съмнение кой е звездата на шоуто.

Бон се обръща към публиката, която наблюдава изпълнението от звукорежисьорската кабина: „Всички вие сте

от Ню Йорк, нали? Значи тази песен е написана специално за вас: «Hell Ain't A Bad Place To Be» («Адът не е лошо място за живеене»).“ Думите му са внимателно подбрани, тъй като Скот е предупреден да не използва обичайния си речник, но въпреки това подигравката в тях е явна. Хората от звукозаписната компания едва ли са очаквали група неизвестни австралийци (и един англичанин) да се надсмиват толкова дръзко над американския начин на живот. Момчетата още не са постигнали зад Атлантика славата, която жънат у дома, но това е една от първите стъпки в тази посока. Бон признава, че въпреки трудностите, свиренето има предимства пред обикновената работа. В интервю пред списание „Саундс“ той разкрива: „Доста е неприятно да се събуждаш всяка сутрин в различна хотелска стая, без да знаеш къде си оставил четката си за зъби или чистите си гащи. Но каква е алтернативата? Още по-скучно е да седиш пред конвейера в някой завод всеки ден през оставащите 60 години от живота си, каквато вероятно е съдбата на много от дечурлигата, които идват на концертите ни. И ние щяхме да бъдем в същото положение, ако не беше музиката. Би било глупаво да се оплаквам, животът ми е страхотен. Как може да му доскучае на човек при толкова хубави жени наоколо?“

Последното твърдение е леко преувеличено, както признава и самият Бон в други интервюта. Ако AC/DC бяха заобиколени от красавици, защо в текстовете им никъде не се споменава подобно нещо? Вместо това в песните Скот и компания описват срещите си с недотам привлекателни представителки на нежния пол. Освен „Whole Lotta Rosie“, в „Let There Be Rock“ има още едно парче на подобна тема — „Go Down“, в което се разказва за почитателка, която е добре позната на AC/DC. Името ѝ е Руби Липс и на нея са посветени думите:

„Руби, Руби, къде се дяна толкова време?
Не съм спрял да пия уиски, откак те няма, бейби.
Не познавам друга, която да го прави по-добре.
Никой не може да се мери с теб в близането на близалки.“

„Let There Be Rock“ ще пожъне истински успехи доста след излизането си на пазара, но британската публика усеща потенциала на албума още в самото начало. През ноември плочата достига до седемнайсето място в британските класации. По всичко изглежда, че AC/DC взимат правилното решение, като остават да свирят на позната територия — в Обединеното кралство обожават бандата и бандата обожава Обединеното кралство.

„Албърт Рекърдс“

Жак Албърт е основател на музикалната и издателска империя „Дж. Албърт и син“, която в момента е най-старата независима издателска компания в Австралия. Той имигрира на Зеления континент от Швейцария през 1884 г. и се утвърждава първо като музикален издател. След пенсионирането на Жак, неговият син Алексис поема компанията, а един от тримата наследници на Алексис става пряк участник в раждането на легендата за *The Easybeats* и AC/DC. Тед Албърт — средният син на сър Алексис, изгражда звукозаписната компания „Албърт Пръдакшънс“ — дъщерна на „Дж. Албърт и син“. Тед стартира в новото си поприще, като подписва договори с музикални таланти от Австралия в средата на шейсетте години. Чрез своя приятел Майк Воугън той се запознава с обещаващата банда *The Easybeats*. Още от първата си среща с групата Тед остава толкова впечатлен, че веднага им предлага договор. Когато публиката се уморява от танцувалния поп на *The Easybeats*, Тед Албърт е човекът, който връща Хари Ванда и Джордж Йънг в Австралия през 1973 г. Малко по-рано — през 1972 г. двамата пишат песента „Pasadena“, с която Джон Пол Йънг става звезда. Благодарение на успеха на тази песен, Ванда и Йънг стават управители на едно от звукозаписните студия на „Албърт Пръдакшънс“. За съжаление Тед Албърт умира през 1990 г. след инфаркт.

---

[1] 42–39–56 са мерки за гръдна обиколка, талия и ханш в инчове. В сантиметри мерките са 107–99–142. — Бел.прев. ↑

Глава 7
Надуйте децибелите

„Един човек от снимачния екип дойде при мен и Бон и ни попита какво представлява нашето шоу. Бон отговори: «Нали знаеш, че едно време са хранили лъвовете с християни? Е, ние сме християните». Тогава попита мен, а аз казах: «Щом искат кръв, ще си я получат».“

Ангъс Йънг

В началото на 1978 г., докато работят върху петия си албум, AC/DC решават да запишат и няколко свои концерта. Първоначално музикантите смятат да се върнат в Австралия за кратко турне, но властите отказват работни визи на английския екип и на Клиф Уилямс, затова бандата е принудена да записва на Острова, където момчетата се чувстват все повече като у дома си. Те заминават за Глазгоу, за да свирят в прочутата зала „Аполо“ и записват шоу, станало истинска легенда. Албумът се нарича „If You Want Blood You’ve Got It“ („Ако искате кръв, ще я получите“), а на обложката има снимка на окървавения Ангъс, пронизан от китара. AC/DC никога не са се славили като почитатели на умерeността, но дори и според техните представи тази обложка е отблъскваща.

Концертният албум има за цел да спре пиратите, които в края на седемдесетте години вече записват и разпространяват почти всяко шоу на бандата и продават аудиокасети и плочи на най-запалените фенове, които искат да чуят всяка нота от живото изпълнение на своите любимци. Макар че не успява да забави темповете на незаконната търговия, албумът все пак представлява сериозно доказателство за въздействието на концертните изпълнения на AC/DC. Преди плочата да излезе на пазара, австралийците се включват в щатското турне на няколко известни рок изпълнители. Сред тях се открояват имената на Алис Купър, Моли Хатчет, Рони Монтроуз, *Aerosmith, Foreigner, Van Halen*, Пат Травърс, Алвин Лий, *Savoy*

Brown, Rainbow, Тед Нюджент и *Cheap Trick*.

„Бих искал да направим цяла серия концерти с мащабите на този. Колкото повече хора ни подкрепят от публиката, толкова по-добре свирим.“ Бон Скот пред „Нюбийт“ 1978 г.:

„If You Want Blood You’ve Got It“ се превръща в отлично средство за реклама на следващия студиен албум на AC/DC „Powerage“. Плочата, която отново е продуцирана от Ванда и Йънг, според някои критици е най-професионалният запис на групата до този момент. Тя напълно оправдава очакванията, загатнати в „Let There Be Rock“.

Въпреки че влиза в американската класация на „Билборд“ едва от 133-о място, след щатското турне „Powerage“ се продава в тираж от 250 000 копия само в САЩ. Този успех се дължи донякъде на факта, че бандата свири на престижни музикални събития като фестивала „Day On The Green“ в Сан Франциско през август. В програмата на групата за лятото са включени над сто концерта в Съединените щати. Момчетата гостуват и в шоуто на ABC „Миднайт Спешъл“ (с домакини Тед Нюджент и *Aerosmith*), където свирят песента „Sin City“ от „Powerage“.

„Албумът много ми харесва — казва Ангъс за «Powerage». — Според мен представлява страхотна смесица от стилове. Има класически рок парчета, но има и по-различни неща. Винаги съм смятал, че този албум ни отличава от останалите банди. Знам, че много хора съдят за успеха по цифрите, но за нас «Powerage» винаги е бил страхотен албум.“

Въпреки че не се приема особено добре в началото, плочата в крайна сметка достига успех и много от почитателите на групата започват да споделят мнението на Ангъс. За твърдите последователи на изчистения и класически саунд на AC/DC, „Powerage“ става любим албум. Снимката на обложката отново връща на преден план асоциациите с името на бандата. Този път момчетата слагат край на всякакви спекулации около значението на AC/DC. На обложката на „Powerage“ има снимка на Ангъс, който е включен в електрически контакт, от сякото му стърчат жици вместо ръце. „Сигурно съм приличал на коледна елха — спомня си китаристът. — Целият светех като крушка, липсваше ми само коледна звезда на главата.“

Буквите в името на групата и заглавието на албума също

са изписани като светещ поток от електричество. Обратната страна на плочата изглежда още по-страховито. Ангъс отново е на централно място на снимката с изкривена вратовръзка и маниашка усмивка на лицето. Бон е до него дяволито ухилен, а на заден план се очертава познатият силует на Малкълм с ръце в джобовете, привидно отегчен. Фил Ръд и Клиф Уилямс завършват картината. На снимката те изглеждат самоуверени като музиканти от нашумяла и успешна рок банда.

„Имам дупки в обувките и закъснявам с наема“, пее Бон Скот във втората песен от албума. „Down Payment Blues“ разказва историята на беден музикант, преживяващ от социални помощи — едно доказателство, че за AC/DC безпаричието не е далечен спомен.

Въпреки че включва три песни, които се нареждат сред най-известните композиции на групата — „Riff Raff“, „Rock ’N’ Roll Damnation“ и „Sin City“, „Powerage“ е забележителен най-вече със своята завършеност и зрялост. Плочата е кратка, свежа и изцяло изчистена. Това личи най-вече в горещия блус „Riff Raff“, който като много други композиции, събира в себе си есенцията на AC/DC. В парчето има всичко — типичният остър текст на Бон, пулсиращият ритъм на баса, балансиращата сила на барабаните на Ръд и спиращи дъха блус китари от братята Йънг. Малкълм се придържа към нотите, докато Ангъс се впуска в импровизации на няколко места, без нито за миг да изпусне мелодията. Цялата тази симфония от звуци се ражда от един обикновен блус рефрен, който обаче носи в себе си дълбочина и виртуозност, на каквито са способни само истинските рок композитори като Ангъс и Малкълм Йънг.

„Sin City“ от самото начало става неизменна част от репертоара на AC/DC за концерти. Парчето има нежна и лесно запомняща се мелодия, която е много подходяща за игра с публиката. Феновете припяват на шлагерния рефрен дори да не говорят английски. Текстът разказва за гуляи и нощен живот — все неща, в които Бон Скот има богат опит. „Доведете момичетата на дансинга и сложете шампанското в лед“, пее Бон.

Първата песен от албума е „Rock ’N’ Roll Damnation“. За всеобща изненада именно тя попада в списъците с шлагери на много американски радиостанции и осигурява на AC/DC дългоочаквания пробив в САЩ. Неизбежно (най-вече заради

новооткритата популярност на бандата в Щатите), някои критици смятат, че AC/DC са се комерсиализирали след „Let There Be Rock“ и в резултат на това „Powerage“ не получава особено ласкави оценки от пресата. След необработения саунд от ранните албуми, част от феновете са разочаровани от разнообразието и по-сложните похвати, използвани в композициите на новата тава. Тези критици обаче, са не само малцинство, те напълно грешат в преценката си за посоката, в която се развива бандата. Шлагерното звучене на „Powerage“ всъщност се дължи на по-доброто сработване на AC/DC като екип. Липсата на промени в състава и хилядите километри, пропътувани заедно си казват думата и в резултат на това албумът е плод на колективни усилия, той отразява трудностите на живота по пътищата и демонстрира новопридобитата самоувереност на групата.

> „Три, две, едно, атомната енергия не може да се мери с тях, неутронната бомба може да ги целуне отзад. Вижте новата експлозия от звуци на AC/DC. «Powerage» е най-великият албум на бандата.“
>
> Част от рекламата на „Powerage“

Бон разказва пред списание „Саундс“: „Идеите за композициите си черпим от живота по пътищата. Когато забележа нещо интересно, го записвам на касетофон, за да не го забравя. Е, обикновено съм пиян, така че на другата сутрин си пускам записа и си мисля: «Боже, аз ли казах това? Как ми е хрумнало?» Но шегата настрана — докато пътуваш, трупаш впечатления и от това се раждат добри идеи.“ „В нашата музика никога няма да включим оркестър, нито пък ще започнем да пишем балади и други подобни глупости — твърди Ангъс Йънг. — Амбицията ни е да запишем един албум отведнъж като Литъл Ричард през петдесетте. Без обработка и повторни записи. Ние сме дребосъци, но вдигаме страшна врява!“

Бон винаги носи със себе си малък диктофон, който обаче изчезва по време на турнето на бандата през 1979 г. Лошият късмет на Скот продължава да го преследва през целия сезон. В „Аполо“, Глазгоу например, той трябва да убеждава охраната

на залата, че е член на AC/DC и е излязъл навън за минута да глътне въздух. „Минах отпред и охраната не искаше да ме пусне да вляза, докато не намерих някакъв фен с фланелка на AC/DC и те ме познаха по снимката — спомня си Бон. — Отне ми сума ти време да ги убедя, а вътре момчетата са се чудели къде съм се дянал.“

Програмата на турнето на „Powerage“ включва почти същите песни, които попадат по-късно в албума „If You Want Blood You’ve Got It“. Концертният запис стига до номер 13 в британската класация и за първи път в американския Топ 50. Малко след албума „Атлантик Рекърдс“ пуска на пазара максисингъл в два формата — седем– и дванайсетинчови плочи. Сингълът комбинира концертни изпълнения на „Whole Lotta Rosie“ и „Hell Ain’t A Bad Place To Be“.

> „Бон се присъедини към бандата в един сравнително късен етап от живота си, но той винаги е носил у себе си повече младежка енергия от хора, които са на половината от неговите години. Той разсъждаваше така и аз съм се учил от него: «Когато си на сцената, бъди едно голямо дете».“
>
> Ангъс Йънг

В началото на 1978 г. Бон попада в ситуация, типична за него по онова време. Той си спомня, че „общувал“ в едно заведение с жена, с която се запознал току-що. „Седяхме в бара на летището и се наливахме — разказва певецът. — По едно време й казвам: «Не е ли време да се качваме на самолета?», а тя вика: «Какъв самолет? Аз сега кацнах.» Изтичах към терминала и видях, че проклетият самолет е излетял. Мадамата се оказа мексиканка и ме заведе в някакъв бар за черни, където го ударих на пиене и игра на билярд. Вървеше ми. Биех всички наред. По едно време започнах да играя с една черна мацка с големи цици. Два часа играхме и аз побеждавах, когато изведнъж осъзнах, че барът нещо се клати пред очите ми. Разбрах, че съм загазил, но изиграх още една игра с негърката и тя ме би девет на нула. Казах си: «Бон, ако не изчезнеш веднага, с теб е свършено.» Затова се изпарих, спасих си живота и дори успях да пристигна навреме за концерта в

Остин.“

Скот често попада в компанията на съмнителни типове и се чувства като у дома си в подобна среда. Бившият басист на бандата Марк Еванс си спомня: „Бон беше кораво копеле. Когато се ядосаше за нещо, ставаше направо страшен! Не казвам, че е мятал столове по хората, но определено раздаваше тупаници. Той беше най-добрият уличен побойник, когото съм виждал.“

Един от служителите на „Атлантик Рекърдс“ научава по болезнен начин за привичките на Бон Скот. Докато се облекчавал до певеца в мъжката тоалетна преди концерт на AC/DC, служителят попитал Бон дали е „АС“ или „DC“ (тоест обратен или бисексуален), а Бон отвърнал: „Не съм нито едното, нито другото. Аз съм светкавицата по средата.“ Той придружил тези думи със светкавично кроше между очите на слисания служител. Скот нито потвърждава, нито отрича тази история, но тя звучи напълно достоверна. От лагера на „Атлантик“ също не отричат случилото се. Голямата уста и безразсъдството на Скот не са по вкуса на всеки. Когато към него се отнасят с уважение, Бон отвръща на жеста като джентълмен, но ако събеседникът му прояви дори намек за враждебност или сарказъм, певецът отвръща десетократно на обидата.

Във Филаделфия друг разсеян служител в звукозаписна компания объркал AC/DC с британската рок група UFO. Той изтичал към вокалиста на UFO Фил Мог (веднага след изпълнението на групата, което предшествало шоуто на AC/DC) и му казал пред всички членове на австралийската банда: „Страхотен концерт, Бон!“ За щастие служителят се отървал само с натъртено его. Мог и басистът на UFO Пийт Уей твърдят, че съвместните им турнета с AC/DC са забавно и ползотворно преживяване и за двете групи. „На концертите ни се събираше публика от хардлайнери, които не си падаха по хит синглите и искаха да слушат истински хардрок, какъвто свирехме ние“, разказва Уей.

Докато са на турне в Америка обаче, AC/DC имат проблеми с публиката на друга британска банда. На съвместно шоу с *Rainbow* на Ричи Блекмор в зала „Калдерон“ в Лонг Айлънд, Ангъс се озовава в крайно неловка ситуация. Той разказва: „Онази нощ нервите ми бяха страшно опънати.

Стреснах се така, както никога през живота си. Един тип ме замери с портокал и цяла вечер ме плюеше, хвърляше разни неща по мен и крещеше. Мал никак не обича да прекъсвам концертите. Мъдрият му съвет винаги е бил: «Не им обръщай внимание, Анг». Обаче на този концерт ми дойде до гуша. Оставих китарата и погнах онзи тип. Проблемът беше, че след като го цапардосах, той не падна, а продължи да ме налага! В един момент осъзнах, че съм на земята и виждам глезените му. Започнах да се моля.“

Ангъс разкрива тайната на успеха на концертните изпълнения на AC/DC пред „Саундс“: „Когато хлапетата идват да ни гледат, те очакват истински рок! Това е тайната. Искат да бъдат част от цялото преживяване заедно с нас. Наблюдавайте и ще се убедите. Когато излезем на сцената и аз изсвиря един акорд, стотина хлапета долу в публиката правят същото, повтарят всяко движение, сякаш са при мен, на сцената и предполагам, че точно там искат да бъдат. Те не са много различни от нас.“

Съпричастността между бандата и феновете е разбираема: все пак в началото на музикалната си кариера AC/DC също са група хлапета. „Навремето в Австралия ние бяхме типичните тийнейджъри, запалени по рокендрола — продължава Ангъс. — Идваме от малко градче и винаги сме били малко отритнати от обществото, или както там се казва. Вечно се забърквахме с ченгетата, тормозеха ни, защото имаме дълги коси и не се обличаме като останалите. Но ние успяхме да стигнем до голямата сцена, а за феновете това все още е мечта. Те фантазират да са на наше място. Не сме забравили какво е и определено сме на страната на хлапетата.“

Постоянното редуване на записи и турнета оказва влияние върху начина на живот на членовете на бандата. През последните години нито един от тях няма постоянен дом. „Вече две години никой от нас не се е задържал в един апартамент — разказва Бон Скот. — Наех едно жилище за осем месеца, но живях там само шест седмици. Наричаме «домове» къщите на родителите си в Австралия. Живеем по хотелите и толкова сме свикнали, че в края на концерта не казваме: «Връщам се в хотела», а «Отивам си у дома».“

Ангъс допълва: „Ние сме като мафията. Бон никога не е имал постоянно жилище, аз съм същият. Ако си много богат,

сигурно можеш да кажеш: «Хей, този блок ми харесва, ще взема да си го купя.» Сигурно някой ден и аз ще си купя къща, но тя вероятно ще прилича на полицейските кабини по кръстовищата. Обичам да бъда в центъра на събитията. В момента се чувствам добре в мотелите. За Коледа обикновено гостувам на родителите си и след седмица се изнасям в някой хотел. Братята ми водят дечурлигата си, а те имат навика да скачат върху мен в шест часа сутринта и да крещят: «Той си е вкъщи!» Когато си на хотел, можеш да се оплачеш от шума и да смениш стаите.“

> „Концертите минават страшно бързо. Докато излезеш на сцената и вече си приключил, трябва отново да се върнеш към истинското си «аз». Това не е лесно, защото щом веднъж облечеш ученическата униформа, ставаш друг човек и не е лесно да се трансформираш обратно в себе си… Случвало ми се е да свиря и да си мисля: «Какво правят краката ми?» Гледам ги и ми е интересно в коя посока ще тръгнат! Само това правя: следвам краката си и китарата.“
>
> Ангъс Йънг

Концертният албум на AC/DC до известна степен бележи края на един период от развитието на бандата. Това е често срещано явление — концертните албуми улавят определена ера от живота на всяка група, която се съхранява за поколенията, позволявайки на музикантите да продължат към следващата фаза.

Преди новия албум обаче, предстоят още промени. От „Атлантик Рекърдс“ смятат, че продуцентите Джордж Йънг и Хари Ванда имат остарели схващания и са твърде близки с групата. Звукозаписната компания е на мнение, че Йънг и Ванда са изчерпили потенциала си и няма да отведат бандата по-далеч, въпреки неоценимата помощ, която са оказали до този момент. Членовете на AC/DC повеждат неравна битка, за да не се разделят с услугите на своите колеги и приятели, но в крайна сметка се съгласяват да си потърсят нов продуцент. Промяната не се отразява кой знае колко на Джордж Йънг, който е достатъчно ангажиран с останалите си проекти и гледа

на работата с AC/DC като на обмен на идеи и съвети между братя. Еди Креймър (продуцент на *Rolling Stones*, Джими Хендрикс и много други звезди) първоначално изглежда най-логичен избор за вакантния пост, тъй като се занимава именно с музиканти от рода на AC/DC, но за огромно разочарование на момчетата нещата не потръгват. „Този тип не може и пръдня да продуцира“, пише Бон Скот в писмо до бившия си колега от *Fraternity* Джон Ейърс. По-късно AC/DC се насочват към по-надежден избор за мястото на Джордж — Робърт Джон Ланг, по прякор „Мът“, който е съквартирант на Майк Браунинг.

След продуцентите, бандата сменя и звукозаписното си студио, като се мести в „Раундхаус“ в Чолк Фарм, Лондон. Предстоят и още промени — на мястото на Браунинг е назначен много по-влиятелен международен мениджър — Питър Кребс от фирмата „Лебер и Кребс“ със седалище в Ню Йорк. Целият период минава под знака на промяната, а това налага нов начин на работа за всички. За първи път групата записва извън Австралия. До този момент момчетата не са прекарвали в студиото повече от три седмици, но сега им се налага да записват и обработват парчетата в „Раундхаус“ цели шест месеца заедно с Ланг. Резултатът от целия този труд ще промени живота на бандата. Новият албум утвърждава AC/DC като най-обещаващата рок формация по това време.

Мъж на име Мът

Робърт Джон Ланг е роден на 16 ноември 1948 г. в Муфулира, Северна Родезия (днес Замбия). Семейството му се мести в Южна Африка, когато той е още тийнейджър. Днес Ланг е считан за един от най-преуспелите продуценти на всички времена. Той е работил с музиканти от класата на *Def Leppard*, Брайън Адамс, както и с бъдещата си съпруга Шаная Туейн.

Ланг получава прякора „Мът“ („Помията“) още като дете, когато слуша предимно кънтри музика. Той основава първата си група като ученик в гимназията и се изявява като ритъм китарист и беквокал. След сватбата си със Стиви ван Къркън (позната като Стиви Ван), Мът се мести в Англия и през 1970 г. основава бандата *Hocus*, в която пее Стиви.

Първите си стъпки като продуцент Ланг прави през 1976 г., когато помага в студиото при записите на албума „Heat

Treatment“ на Греъм Паркър. По-късно той отново се връща зад пулта, за да запише първия албум на *City Boy*, след което става негов продуцент.

Големият пробив на Мът Ланг идва след работата с AC/DC по албума „Highway to Hell“. Година по-късно той отново помага на австралийците да издадат „Back In Black“, а през 1981 г. записва с *Foreigner* легендарния „Opus 4“, който му носи номинация за „Грами“ в категорията „Продуцент на годината“.

През същата година той работи с *Def Leppard* върху албума „High 'n' Dry“ — първият му ангажимент с британската банда. През 1983 г. *Leppard* стават суперзвезди с албума „Pyromania“, в който Ланг е съавтор на някои песни, в това число хитовете „Photograph“ и „Rock of Ages“. По същото време продуцентът пише и песента на *Loverboy* „Lovin' Every Minute of It“, както и хитът на *Huey Lewis&The News* „Do You Believe in Love“.

Следващият проект на Ланг е албумът на *The Cars* „Heartbeat City“. През 1986 г. той отново работи с AC/DC върху „Who Made Who“, а през 1987 г. записва с *Def Leppard* „Hysteria“ — един от най-преуспелите албуми на всички времена. По-късно Мът се пробва в други музикални жанрове, като работи със соулпевеца Били Оушън, а по-късно и с Брайън Адамс по хитовия албум от 1991 г. „Waking Up the Neighbours“, в който е включен шлагерът „Everything I Do I Do It for You“. Ланг вече е преуспял и подбира все по-внимателно музикантите, с които работи. Година след Адамс, той поема продуцирането на албума на Майкъл Болтън „The One Thing“.

В края на седемдесетте години Мът работи върху две плочи на групата *Clover*, в която се изявяват Хюи Люис (на хармоника) и Алекс Кол (вокали). Кол коментира продуцентския стил на Ланг така: „Мът е студиен плъх. Веднъж седне ли зад пулта, може да стои с дни. Когато записвахме албумите с него, той започваше работа в 10,30 часа и приключваше на следващата сутрин. И така всеки ден. Той е от хората, които са развили до съвършенство многоканалното смесване. Докато записваше едно парче, звучаха вокали от осем канала. Той изключваше някои от тях, после отново ги включваше. Правеше си много експерименти. Някои от нещата, които ще чуете в албумите на *Def Leppard*, Мът ги е разработил, докато е записвал нашите парчета. Всичките му проекти след нашите плочи станаха страхотни хитове, ние бяхме последните

му «малки клиенти». Но вината за това не е негова. Той се справи отлично. Мът е известен с безкрайните си работни дни. Чух, че докато записвал албума на Шаная Туейн, наел Роб Хаякос — той е един от най-добрите изпълнители на струнни инструментали в Нашвил. Роб свирил на цигулка в продължение на седем или осем часа и накрая казал: «Може ли да си почина?», а Мът отговорил: «Че от какво ще си почиваш?» Роб се ядосал и му се развикал: «Някога държал ли си цигулка на врата си в продължение на осем часа?» Мът обожава да работи в студиото. Той обича музиката и е голям перфекционист и иноватор. Освен това има невероятен талант за композиране на комерсиални шлагери.“

Глава 8
Магистрала към върха

„Основният жанр в новия албум все още е хардрок, но този път добавихме повече мелодия и беквокали, за да подсилим характерното си звучене. Възможно е музиката да има по-комерсиална структура, без да стига до крайности. В миналото вокалите ми приличаха на писъци, затова поработих повече този път.“

Бон Скот

Записите на новия албум на AC/DC са изпълнени с неочаквани трудности и препятствия. Преди момчетата да започнат работа с Мът Ланг, Еди Креймър им предлага да запишат кавър версия на песента на *Spencer Davis Group* „Gimme Some Lovin“, за да си осигурят присъствие в радиоефира, но членовете на бандата категорично отказват. AC/DC умеят да добавят от своето характерно звучене в кавър версиите, но при толкова сладникава песен, те не могат да си представят, че Бон ще вложи страст в изпълнението. За никого не е изненада, че Креймър е уволнен три седмици след назначението си. Името му дори не фигурира в албума на AC/DC.

Подходът на Мът Ланг като мениджър е коренно различен. Той оставя момчетата да се държат както искат и само използва опита си, за да придаде на песните звученето, което бандата изисква. Възможно е звукозаписната компания да е използвала Еди Креймър в опита си да накара групата да промени специфичния си саунд. Мът обаче не се поддава на подобни манипулации.

Скоро след работата си с AC/DC, Ланг продуцира албума на британските рокери *Def Leppard*, но този път задачата му е съвсем различна. Единствената цел на *Def Leppard* е да пробият на американския пазар и затова се налага Мът да внесе известна мекота в композициите им и да ги направи по-подходящи за радиото. Тази възможност допада на Ланг,

защото той борави с огромен технически арсенал и харесва по-мелодичната музика. Въпреки таланта си да създават шлагери, AC/DC са привърженици на суровия, емоционален рокендрол. Тяхната музика е по-твърда от тази на *Def Leppard* и останалите изпълнители, с които работи Ланг.

Мът не би могъл да внесе мекота в саунда на AC/DC, дори да се беше изкушил да опита. Австралийците са единодушни, че ако ще превземат Америка, ще го направят по свой начин. Когато трябва да изберат име на албума, в умовете на музикантите изниква спомена за изтощителните турнета в САЩ и така се ражда заглавието „Highway To Hell“ („Магистрала към ада“). Тази духовитост, в комбинация с обложката на албума, която представлява остроумен бунт срещу шаблонния рок имидж, ще донесе големи неприятности на групата. Ангъс с удоволствие приема да се снима с дяволски рогца и опашка за плочата, без да подозира, че по този начин ще предизвика недоволството на религиозните фундаменталисти, които явно вярват, че всеки музикант, който вдига повече шум от малкия Джими Озмънд е в съюз с Нечестивия.

Бон носи верига с пентаграм на снимката, и макар че е ухилен до уши, някои хора започват да разпространяват слуха, че се занимава с магьосничество! На прословутата обложка Ангъс е с ученическата униформа, а останалите членове на групата изглеждат напълно нормални, но явно това няма значение за фанатиците. За тях думата „ад“, логото на AC/DC и „зловещите“ послания на снимката са достатъчен повод за скандал. Не е лесно да бъдат убедени циниците, че логото всъщност е взето от електроуред и не представлява какъвто и да било намек за сатанизъм, или нетрадиционна сексуална ориентация. Близък приятел на момчетата от групата отговаря на обвиненията на евангелистите, като заявява, че името AC/DC всъщност означава „Почтени християни се занимават с благотворителност“ (Altruistic Christians Doing Charity).

Докато записват албума, музикантите имат проблеми с техническите лица в студиото. „Инженерът имаше много странни идеи и желания — обяснява Ангъс. — Всеки ден идвахме да свирим и накрая той казваше: «Въобще не чувате проклетата музика.» Един ден той беше ходил на езда и ни показваше снимки на съпругата си и конете, а Бон го попита: «Коя е жената и кой — конят?» Ей така се препирахме

непрекъснато. След този разговор инженерът си взе два почивни дни, а ние записахме по-голямата част от песента «Highway To Hell» сами. Когато се върна в студиото, той взе касетата, за да чуе какво сме направили, но хлапето му я докопа първо и измъкна цялата лента. Изпаднахме в паника, но Бон извади молив и успяхме да възстановим нотите и текста, слава богу!“

Фактът, че оригиналът на една от най-великите песни в историята на рока е могъл да бъде изгубен, е типичен пример за пълната липса на организация, характерна за AC/DC. Момчетата си навличат огромни неприятности заради действия, в които са вложили най-невинни намерения. Една от песните в новия албум ще избухне като бомба със закъснител. Включено на последно място в плочата, парчето „Night Prowler“ действително е малко зловещо, а текстът не прилича на обичайните произведения на Бон.

„Докато лежиш там гола, като в гроб,
застинала дочуваш, че влизам в стаята ти…
Аз съм нощен хищник, ще разбия вратата ти.
Аз съм нощен хищник, пълзя по пода ти.
Аз съм нощен хищник, ще те докарам до лудост.
Аз съм нощен хищник и ти казвам отсега:
«Нищо не можеш да направиш, за да ме спреш.»“

Въпреки зловещата тематика, мрачният тон е смекчен от иронията в гласа на Бон и от типичното му чувство за хумор. В чест на Робин Уилямс, в края на парчето Скот декламира: „Шазбот, Нану Нану“ — фразата, която героят на Уилямс Морк произнася всеки път, когато приема съобщения от родната си планета в комедийния сериал „Морк и Минди“.

По този веселяшки начин Бон завършва една иначе тежка песен, в която той трябва да напряга гласа си повече от обичайното. В останалите парчета от албума текстовете носят ведър дух, особено енергичният шлагер „Girls Got Rhythm“. В него Бон разказва, че е обиколил целия свят и е срещнал милиони жени, но нито една от тях не притежава обаянието на „неговото момиче“. В припева се изяснява в какво точно се състои „обаянието“ на въпросната дама и какво разбира Бон

под „ритъм“: „Момичето се движи в ритъм на задната седалка“.

В музикално отношение „Highway To Hell“ е шедьовърът на AC/DC, що се отнася до увереност и реализация на свежи идеи. Това е най-добрата селекция от песни до момента, а продуцентските умения на Мът внасят допълнителна сила в и без това енергичните изпълнения на бандата. Китарните сола на Ангъс са по-изчистени от обикновено, а суровият вокален стил на Бон не е променен, но му е придадено известно лустро.

В цялата плоча се усеща пулс, който поддържа стройно темпо през всичките 40 минути. AC/DC слагат началото на нова форма рок музика, която ще се развие през осемдесетте. В общи линии новата тенденция представлява малко ексцентрично отклонение от вече съществуващия жанр. Основната музикална тема в албума отново е класически блус рок, който обаче е изпълнен по такъв неповторим начин, че на практика представлява новаторска форма на хардрок. Никоя банда дотогава не е комбинирала мелодични композиции като тези на братята Йънг, с експлозивен хевиметъл фон. От 1979 г. насам много групи се опитват да достигнат нивото на „Highway To Hell“, що се отнася до заряда на музиката и шлагерното звучене, но нито една не успява дори да се доближи до постигнатото от AC/DC. Мът успява да накара момчетата да дадат най-доброто от себе си, въпреки че песните биха станали хитове, без значение кой ги продуцира.

„Touch Too Much“ е най-яркият пример за таланта на Бон като текстописец и драматичния му вокален стил, който в тази песен е подпомаган от гласовете на останалите момчета. Текстът акцентира върху опасностите от високоскоростния, изпълнен с крайности живот, който AC/DC вече добре познават. Бандата е известна с гуляите си, със скандалите, с пълната си липса на задръжки, с креватните си подвизи и със страстта си към алкохола. Концертната версия на „Touch Too Much“ излиза като сингъл във Великобритания.

Фактът, че продуцентите решават да запишат парчетата непосредствено едно след друго, дава допълнително предимство на албума. Веднага след последните акорди на предишното парче, започва следващото, и преди слушателят да се е отърсил от първата ударна вълна, го залива втора. Тази продуцентска техника е изпреварила времето си в рок музиката. В началото на деветдесетте години продуцентът на

Slayer и *Red Hot Chili Peppers* Рик Рубин използва широко този похват за максимален ефект и си създава репутация на майстор на детайла. В действителност обаче Мът Ланг първи използва метода.

Дори подреждането на парчетата в албума е идеално. След последните ритмични звуци на „Girls Got Rhythm“ започва горещата „Touch Too Much“, а след нея е още по-твърдата „Beating Around The Bush“, която обаче започва с леко китарно соло, което дава време на слушателя да се настрои, преди да се включат барабаните. Канадският журналист Мартин Попов пише следното за албума: „Личи си, че по време на записите е изпито огромно количество алкохол. Впоследствие сякаш цялата пиячка е попила в неравните, но гениални строфи на песните. Няма друга плоча в историята, направена с толкова много «допинг». Албум за купон, от една купонджийска банда — най-мащабната експресия на електронно опиянение, която някога е излизала на пазара.“

Според останалите рецензии, „Highway To Hell“ е тържество на класическия стил на AC/DC, напълно непроменен. В действителност в албума звучат същите китари, бас и барабани и отново се усеща влиянието на блуса. Бандата обаче без съмнение е рафинирала саунда си, загладила е ръбовете и официално предявява претенции да бъде призната за най-великата рок формация на своето време.

Единственото парче, което не се харесва особено на момчетата е „Love Hungry Man“, за което Малкълм казва: „Цялостното звучене на песента беше много по-грубо и сурово на нашите демо касети. Нещо се обърка в студиото. Трябваше да се примирим с резултата, но това не значи, че сме длъжни да харесваме това парче, или да го слушаме.“

Макар че членовете на групата винаги упорито твърдят, че са повлияни единствено от блуса, „Highway To Hell“ отбелязва безспорната връзка на AC/DC с хевиметъла, за добро или за зло. Обложката на плочата допринася за това впечатление. Хевиметълът (който се корени в музиката на по-стари банди като *Black Sabbath* и *Led Zeppelin* и достига своята зрялост с по-твърдия саунд на *Iron Maiden* и *Judas Priest*) по това време е в ранния стадий от своето развитие, но хората неизменно свързват „Highway To Hell“ с този жанр. За онези, които търсят силни усещания, съчетани с цинизми и богохулства в тежкия

китарен рок, е достатъчно да видят диаболичните символи на обложката (макар че те са само загатнати). Логото на бандата също напомня за символиката в имената на съвременните хевиметъл групи (отново като *Maiden* и *Priest*). AC/DC обаче никога не са приемали напълно етикета „хевиметъл банда“.

Макар че жанрът набира скорост и се обособява като самостоятелно звено, австралийците го смятат за изкуствен и противоречащ на духа на рока. AC/DC намират облеклото на хевиметъл групите за смешно, а текстовете им — за безсмислени. С течение на времето това музикално течение се развива и променя все повече, а AC/DC неизменно са свързвани с жанра — колкото и несправедливо да е това в техните очи.

„Highway To Hell“ е издадена на 27 юли 1979 г. и скоро става първата плоча на групата, достигнала до осмото място в британския Топ 10. Това е и първият албум на австралийците, който влиза в американската класация Топ 20 и стига до седемнайсето място. В Австралия тавата се нарежда на 27-о място, но AC/DC не са попадали в класациите в родината си за последните три години.

През остатъка от 1979 г. групата е на турне в САЩ и Великобритания, но отново не включва Австралия в плановете си. Момчетата са хедлайнери за повечето си концерти, но понякога са подгряващ състав на *Cheap Trick*, UFO и за по-дълго време — на Тед Нюджент. Този път обаче, групи като *Foreigner* и *Van Halen*, които в миналото са партнирали на австралийците, решават да не свирят с AC/DC и отказват предложението им за съвместно турне. Не е трудно да се прозрат мотивите на тези банди — те неведнъж са били засенчвани на сцената от ’DC. Въпреки че вече свирят редовно в Америка, австралийците не могат да усетят очарованието ѝ, поне в личен план. „Винаги съм щастлив да свиря — твърди Ангъс. — Когато изляза на сцената, съм щастлив. Но Америка… не ми харесва телевизията, нито пък храната. Там ядат пълни боклуци — изкуствени неща. И много ме дразни фактът, че всеки път, когато включа телевизора, дават някакъв тип, който се кандидатира за президент.“

Във Великобритания бандата свири с *Def Leppard* — също клиенти на Мът Ланг. Двете банди са напълно различни и няма борба за надмощие. По това време саундът на *Def Leppard* още е необработен, британците не са намерили своята специфична

хармония, която по-късно ще ги направи известни, но въпреки това свирят мелодичен, подходящ за радиото рок. *Leppard* са идеалната подгряваща група, докато AC/DC са безспорните звезди.

Партнирайки си с друга британска банда, австралийците се натъкват на нов вид публика. До този момент най-мащабният концерт на AC/DC на Острова датира от 18 август 1979 г., когато те откриват шоуто на *The Who* на стадион „Уембли“. Изпълнението им е част от фестивала „*The Who* и шумните им приятели“, в който участват и Нилс Лофгрен и *The Stranglers*. За нещастие AC/DC имат технически проблеми по време на този концерт. Една от гигантските тонколони се повреждa по средата на изпълнението им, но като истински ветерани, те продължават да свирят и завършват шоуто си под звуците на оглушителните аплодисменти на публиката.

Упоритостта на австралийците и таланта им да превръщат трудностите в предимства, им печелят уважението на *The Who*. Легендарната банда ангажира Ангъс и компания като партньори за остатъка от европейското си турне. AC/DC вече са усъвършенствали способността да свирят еднакво добре в зали и на стадиони. Размерът на съоръжението няма значение. Групата владее отлично аудиторията на стадионите, но изнася и малки концерти на закрито пред публика от 20, или 2000 души.

След коледната ваканция AC/DC се отправят на ново турне в Европа. Билетите за двата им концерта в „Павилион де Пари“ във Франция са разпродадени месеци предварително. Второто шоу в тази зала е запечатано на видеолента и по-късно е издадено като филм, озаглавен „Let There Be Rock“.

През януари 1980 г., бандата участва в годишната конвенция на музикалната индустрия „Мидем“ във Франция, където получава няколко златни и сребърни статуетки за успехите си на музикалния пазар във Франция и Канада. Непосредствено след това AC/DC организира няколко концерта в Нюкасъл и Саутхемптън, за да компенсира феновете за отменените дати в британското турне от предишната година. Ангъс и компания се появяват и в култовото телевизионно шоу „Top of the Pops“, за да представят новия си британски сингъл „Touch Too Much“. По същото време албумът „Highway To Hell“ става златен в Съединените щати с над 500 000 продадени

копия.

Не след дълго обаче, групата ще трябва да се изправи пред най-голямата криза от създаването си насам. Макар че никой не подозира за това, на 27 януари 1980 г. Бон Скот ще излезе за последен път на сцената с AC/DC.

Дългият път на магията

Бари Тейлър е бивш помощник музикант в AC/DC. По време на турнето „Highway To Hell“, той преживява религиозно пробуждане и открива Бог. По-късно Тейлър описва преживяванията си в книгата „Песен в мрака — стъпки към светлината на един рокендрол музикант“. В момента той завършва докторска степен със специалност „История на постмодернизма“ в духовната семинария „Фулър“ в Калифорния. Няколко парчета от неговия албум „Love Songs for the Underdogs“ са включени в саундтрака на филма на Агниешка Холанд „Третото чудо“ (1999). Музика на Тейлър е използвана и във филма „Зеленият дракон“ на братята Буй от 2001 г. Според бившия помощник на AC/DC, във филмите за Остин Пауърс има скрит дълбок теологичен смисъл.

Глава 9
Почивай в мир — Rock In Peace

Началото

„Той нямаше да може да записва албуми, ако беше в състоянието, в което казаха, че е бил. Когато бяхме на турне, а това понякога продължаваше по шест месеца в годината, Бон не близваше алкохол. Когато имахме свободна вечер, имаше право да пие, колкото иска. Бон не беше пияница.“

Ангъс Йънг

В началото на февруари 1980 г., Бон работи по текстовете на новия албум на AC/DC. Той присъства и на сватбата на Ангъс Йънг с дългогодишната му холандска приятелка Елен. На 19 февруари, вторник, Скот се отбива за вечеря в дома на тур мениджъра на бандата Йън Джефри. В 18,30 часа той се отправя към лондонския нощен клуб „Мюзик Машин“ (по-късно известен като „Камдън Палъс“, а днес прекръстен на „Коко“). Заведението е сред любимите места на музикантите и представителите на индустрията, като бар „Рейнбоу“ в Лос Анджелис. Там Бон се чувства като у дома си.

В онази нощ певецът на AC/DC трябва да се срещне с Фил Мог и Питър Уей от UFO, но нито един от двамата не спазва уговорката. Бон прекарва известно време в клуба, колкото да се увери, че Мог и Уей няма да се появят. Той разговаря с неколцина почитателки, приятели и колеги, сред които и мъж на име Алистър Киниър (музикант, според информациите — бас китарист). Двамата напускат заведението заедно в 3 часа сутринта.

Киниър откарва Бон до лондонското му жилище и се опитва да разбуди заспалия на седалката австралиец, но без успех. Скот изглежда някак странно неподвижен, затова Киниър сяда отново зад волана и се връща в собствения си апартамент в Ийст Дълуич. Той се надява, че докато пристигнат, Бон ще се събуди, но това не става. Нещо повече — певецът изглежда потънал в още по-дълбок сън. Киниър не успява да измъкне пияния си колега от колата и му се струва невъзможно да го качи по стълбите до жилището си, затова

решава да остави Бон да спи на седалката, като го завива с одеяло и му оставя инструкции как да стигне до апартамента, когато се съвземе.

Онази нощ времето е изключително студено, и едва ли е най-разумното решение да оставиш някого да спи в колата, без значение какво количество алкохол е погълнал. В този случай веригата от събития ще доведе до особено злощастни последици. Киниър изпада в алкохолен делириум и се свестява след цели 14 часа — в ранния следобед на следващия ден. Той веднага отива да провери какво се е случило с Бон и установява, че австралиецът е на същото място, където го е оставил предишната вечер. Киниър вече е наясно, че нещо не е наред. Бон лежи все така свит около скоростния лост. Алистър откарва колегата си в болницата „Кингс Колидж“ в „Денмарк Хил“, която се намира недалеч от апартамента му. Лекарите обявяват, че когато е приет, Бон Скот вече е бил мъртъв.

Тази поредица от събития неведнъж е описвана в подробности от членовете на AC/DC и е публикувана в стотици статии. Въпреки това обаче тя буди някои въпроси, които и до днес остават без отговор. Историята противоречи на някои детайли, които станаха известни по-късно, и като цяло не звучи особено достоверна. Моето разследване отвори много нови врати към истината за случилото се през онази съдбовна нощ, но за съжаление, макар да отговори на някои стари въпроси, търсенето откри нови празнини. В хода на разследването поне успях да опровергая някои теории, като например слуховете, че Алистър Киниър е псевдоним на човек, който е бил много близък на Бон, но по очевидни причини не е имал смелостта да разкрие истинската си самоличност.

Три дни след смъртта на Бон Скот, патологът издава смъртен акт, в който е записано, че смъртта на певеца се дължи на нещастен случай, а като причина се изтъква остро алкохолно отравяне. Според Киниър, който дава показания пред следствието, Бон е изпил „поне седем двойни уискита“ и това е причината да припадне по-късно вечерта. В лондонския вестник „Ивнинг Стандарт“ Джон Стивънс описва подробно разговора си с Киниър и неговите спомени за фаталната вечер. В статията се казва, че Скот и Киниър са се срещнали, преди да отидат в „Мюзик Машин“, а не вътре в клуба. Алистър разказва на Стивънс: „Бон беше доста пиян, когато го взех.

Пристигнахме в клуба и той продължи да пие. Изсипваше по четири уискита в една чаша и ги пиеше наведнъж… Не можах да го помръдна, затова го завих с едно одеяло и му оставих бележка как да открие апартамента ми, в случай че се събуди. Отидох да спя и по-късно на следващата вечер (20 февруари) отидох до колата и веднага разбрах, че нещо не е наред.“

Ангъс Йънг продължава историята в интервю за медиите няколко дни по-късно: „Обади ми се хазяйката на Киниър, която беше изпаднала в паника. Тя ми обясни, че са откарали Бон по спешност в «Кингс Колидж» и там са го обявили за мъртъв. Веднага се обадих на Малкълм, защото си помислих, че жената нещо не е разбрала правилно. Надявах се да се е припознала. Нашият тур мениджър Йън Джефри също ме увери, че не може Бон да е намерен мъртъв, защото той си е легнал рано онази вечер. Жената ми даде телефоните на болницата, но от там отказаха да ми дадат информация, докато не се свържат с роднините му.“

Малкълм се нагърбва с тежката задача да съобщи на Иза и Чик Скот лошата новина. „Не искахме родителите му да чуят за трагедията по новините, докато си седят спокойно пред телевизора — обяснява Ангъс. — Питър Менш — мениджърът ни, веднага отиде в болницата, за да разбере какво се е случило и да идентифицира тялото, защото всички ние още се съмнявахме, че е истина. Първоначално не вярвах, но на сутринта изведнъж осъзнах какво се е случило. Беше като да загубиш член от семейството си — това е единственият начин, по който мога да го опиша. Може би дори беше по-тежко, защото ние много уважавахме Бон като човек. Въпреки че пиеше и обичаше да се забавлява, той винаги се отзоваваше при нужда, винаги си вършеше съвестно работата. Може да се каже, че на моменти той живееше на ръба, но аз бях твърде млад, когато се запознахме и затова бях толкова впечатлен от навиците му. Самият Бон беше млад. Предполагам, че сме се смятали за безсмъртни.“

Всеобщото мнение е, че организмът на Бон не е издържал на огромното количество алкохол, погълнато в онази нощ. Ангъс смята, че подобна версия за случилото се е напълно правдоподобна. „Като група ние имаме богата история и понякога си припомняме миналото и се смеем. Случвало се е да седнем някъде и да се сетим за нещо, което е направил Бон.

Той беше авантюрист.“

Бившият мениджър на бандата Майк Браунинг разказва: „Бон често казваше, че е сигурен, че няма да доживее до четирийсетте. Мисля, че всички очаквахме, че ще се случи подобно нещо, ако го оставим без надзор.“

Бившият басист на AC/DC Марк Еванс не смята, че начинът на живот на Скот е бил толкова безразсъден, че неизбежно да го отведе до ранна смърт. „Помня, че няколко пъти, когато сме били заедно, той изпиваше по няколко питиета и припадаше — разказва Еванс. — Бон беше астматик и пристъпите му бяха много тежки. Новината за смъртта му ме шокира, но сега, когато си припомня някои неща, не съм изненадан, че стана така.“ Еванс споменава за астмата на Скот между другото, сякаш е добре известен факт, но в действителност това е съвсем ново разкритие, тъй като никъде не се споменава певецът да е страдал от това заболяване.

Клинтън Уокър — писател, посветил години от живота си в събиране на сведения за живота и смъртта на Бон Скот, споменава, че „много хора не са очаквали Бон да живее толкова дълго“.

> „Никой не пострада от смъртта на Скот толкова, колкото момчетата от AC/DC, защото те загубиха чудесен приятел и талантлив певец. Една по-безхарактерна група би се разпаднала след удара, но те се съвзеха и направиха още много забележителни албуми. Бон беше от хората, които е почти невъзможно да замениш.“
>
> Джими Барнс

Смъртта на фронтмена разтърсва AC/DC из основи. Бон е по-възрастен от останалите членове на групата, но въпреки това е едва на 33 години. Как е възможно именно той да се присъедини към списъка с рок звезди, напуснали този свят, преди да им дойде времето?

Въпреки всичко обаче, момчетата решават, че Бон би искал AC/DC да продължи да съществува. Преди смъртта му групата планира следващия си албум и много от песните вече са готови. Всички са съгласни, че трябва да си потърсят нов

вокалист и да продължат от там, където са спрели. „Брат ми беше този, който ме накара да се съвзема малко след трагедията — признава Ангъс Йънг. — Той ми каза: «Да се съберем и да продължим това, което започнахме. Пишехме песни, когато Бон почина, нека да ги довършим.» Това ме съживи, беше отлична терапия. Поне така предполагам.“

Ангъс си спомня за последния път, когато е видял Бон жив: „Двамата с Малкълм репетирахме в студиото в Лондон. Той дойде и каза: «Ще ви трябва барабанист.» Така че последния път, когато свирихме заедно, Бон беше на барабаните.“ Скот действително участва в създаването на песните, които по-късно ще влязат в албума „Back In Black“, по-скоро като барабанист, отколкото като певец. Разбира се, той няма никакво участие в окончателния вид на плочата, тъй като ударните партии са записани отново от Фил Ръд.

„Бях си у дома в Сидни по онова време — спомня си Винс Лавгроув деня, в който е научил за смъртта на Бон. — В 3 часа сутринта ми се обади бившата му жена Айрийн, с която бяхме близки приятели. Тя ми съобщи новината и аз направо откачих. От този момент нататък къщата ми беше обсадена от репортери, които искаха коментари, задаваха въпроси и какво ли не. Дали съм го очаквал? Дали той си го е търсил? Знаете какви неуместни въпроси задават журналистите в такива моменти. Не знам как са реагирали хората в чужбина, но в Австралия новината предизвика истински шок. Той беше първата истинска австралийска рок звезда, която почина твърде рано. Никой не искаше да повярва, сякаш бяхме имунизирани към подобен род трагедии. Хората не искаха да приемат, че австралийска рок звезда може да загине при такива съмнителни обстоятелства.

Оплаквах дълго загубата на приятеля си. Изпитвах всички емоции, които те връхлитат, когато любим човек напусне живота ти — гняв, съжаление, скръб, болка и всичко останало. Но не и изненада. Никога не се изненадвам, когато някой от света на рокендрола си отиде рано. Това е част от играта, тези момчета живеят на ръба. Някои от тях се спасяват, други затъват. Бон беше угрижен. Видяхме се в Атланта, Джорджия през 1978 г. и гуляхме до сутринта. Бяхме се насвяткали ужасно и той ми каза, че не може повече. Каза, че не издържал темпото на непрестанните турнета, но трябвало да продължи,

защото знаел, че бандата е близо до големия си хит, до големите пари.

В много отношения Бон не беше пригоден да бъде звезда, но в други аспекти беше роден за това. Той копнееше да се измъкне от хаоса, да се установи на едно място, може би да има свое семейство. Бон искаше само да пише песни и да пее. Каквото и да казват хората, той искаше да се махне от лудницата, но беше пристрастен към този начин на живот, както всички ние сме пристрастени към музиката. Въпросът е в това доколко си пристрастен, какво правиш по въпроса и при какви обстоятелства допускаш този начин на живот да те обсеби и ставаш жертва на страничните му ефекти.“

Къде е истината?

„Не съм твърде стар да умра,
но трудно ще ме победиш.“

„Ride On“

В сряда, 23 февруари 2005 г., в колонката с опровержения, вестник „Гардиан“ публикува изявление, коригиращо неточност в редакционна статия отпреди няколко дни. Изявлението гласи: „В статията се изказва предположение, че името Алистър Киниър е псевдоним на един от близките приятели на Скот. Това не е вярно. Алистър (а не Аласдър) Киниър е истинското име на бивш съсед и приятел на Бон Скот. В редакцията постъпи молба за изясняване на фактите и сме длъжни да отбележим, че господин Киниър е съобщил за състоянието на Скот веднага след като го е открил. Впоследствие Скот е бил откаран в болница «Кингс Колидж», където е обявен за мъртъв.“

Журналистът, написал коригираната статия се казва Ричард Джинман. След опровержението му се обадих, за да изясня кой е източникът на последвалата информация. Господин Джинман любезно ме осведоми: „Цялата история беше много интересна. След като пуснах статията, ме потърси синът на Алистър, който явно живее в Лондон. Той ми каза, че баща му е жив, но отдавна се е преместил в Испания. Нямах причини да смятам, че ме лъже. Синът ме осведоми, че разполага с много подробности около смъртта на Бон Скот, но ми каза също, че баща му не е в добро здраве и не би желал да се раздухва случаят. Беше шокираща новина, защото хора като Клинтън Уокър бяха убедени, че Алистър Киниър е измислен, а се оказа, че си е съвсем истински!“

С помощта на господин Джинман успях лично да се свържа с Даниел Киниър — синът на Алистър. Оказа се, че той

наистина живее в Лондон. Обясних му за намеренията си да публикувам тази книга и за желанието си да изясня истинските факти за онази съдбовна нощ веднъж завинаги.

Попитах Даниел дали баща му би говорил с мен за събитията, с които се спекулираше толкова през последните години. Той ме увери, че ще говори с баща си, но отново припомни, че Алистър не е в добро здраве и надали би желал да се връща към неприятните спомени. Неговият имейл изясни следните неща:

1. Алистър Киниър е реална личност.

2. Той е бил близък приятел на Бон Скот.

3. Алистър е бил със Скот в нощта на смъртта му и наистина го е откарал в дома му. Когато не е успял да го измъкне от колата, той го е откарал пред собствения си апартамент на „Оувърхил Роуд“, Южен Лондон.

4. За съжаление Алистър наистина оставил Бон да изтрезнее в колата и когато се върнал на следващата сутрин, го заварил мъртъв.

5. Киниър незабавно се обадил на „Бърза помощ“ и Бон бил откаран в болница „Кингс Колидж“.

6. Алистър бил смазан от загубата и от чувството за вина. Той се измъчвал от въпроса какво би станало, ако не бе оставил Скот в колата и много трудно възстановил психическото си равновесие.

Явно Даниел Киниър е знаел от много време за връзката на баща си с Бон Скот и събитията около смъртта му. Той призна: „Въпреки че баща ми живее в Испания, аз попитах майка си какво си спомня от онази вечер (аз съм на 32 години и няма как да си спомням каквото и да било). Тя ми каза, че моментът наистина е бил травмиращ и призна, че Бон Скот е имал сериозни проблеми с алкохола. По време на следствието станало ясно, че алкохолизмът е увредил непоправимо физическото състояние на Скот. Според лекарите имало голяма вероятност той да умре съвсем скоро и бездруго. Тъй като знам, че много хора от музикалната индустрия са били наясно с вредата от алкохола по онова време и са експериментирали с други «медикаменти», попитах майка си дали е възможно някакъв вид наркотик да е бил фактор за смъртта на Бон. Тя ми отговори, че доколкото си спомня, певецът опитвал някои видове дрога, но не бил пристрастен. Неговият наркотик било

уискито.“

Намеренията на Даниел Киниър са почтени в опита му да изясни истината, но въпреки че фактите, които разкри — леко изменено копие на официалната версия — изглеждат достоверни, все още има неясноти около събитията от фаталната нощ. Много фенове и журналисти са на мнението, че в цялата история има нещо, което не е изяснено докрай. Включвам и себе си в тази група.

Най-широко разпространената спекулация е, че Алистър Киниър никога не е съществувал, че името му е прикритие за един от хората, които са били най-близки с групата, който е бил с Бон в нощта на смъртта му. Интересно е да се отбележи, че според първоначалната „официална“ версия, Йън Джефри е човекът, който отишъл заедно с Бон в „Мюзик Машин“ във въпросната вечер. Както бе споменато по-рано обаче, при новината за кончината на Скот, Джефри възкликнал: „Не е възможно да е мъртъв. Той си легна рано снощи.“

Биографът на Бон Скот Клинтън Уокър твърди в своята книга „Магистрала към ада — животът на Бон Скот“, че лично е говорил с човека, който се е представил за Алистър Киниър. Неговата теория обаче винаги е изглеждала малко недостоверна. Кой би поел риска да използва фалшиво име, за да съобщи за нещастен случай, да се яви на следствието и да даде показания в полицията, без да събуди подозрения? Пък и, да бъдем реалисти — полицията щеше да прозре истината за по-малко от пет минути. Ако тази теория беше вярна, каквито и да са били мотивите на този човек да се представи за друг, те биха били нищожни, в сравнение с последиците, които са го грозили. Историята е добра, но винаги е звучала донякъде като „теория на конспирацията“ и поне аз никога не съм вярвал в нея.

Сигурно някои ще кажат, че е възможно името Даниел Киниър също да е псевдоним. Една бърза проверка в уебсайта на „Срещи с приятели“ показва, че човек на име Даниел Киниър е учил в училище в непосредствена близост до адреса, на който е живял Алистър Киниър по времето, когато Бон Скот е починал. Информацията, публикувана на сайта пасва с всички сведения, които Даниел ми даде за себе си — възраст, образование, професия. Имейлите на Даниел бяха изпращани от фирмен адрес, който е напълно истински и името на Киниър

фигурира в списъка със служителите.

Но остават още много въпроси без отговори. Откъде се познават Алистър и Бон? Доколко са били близки и дали Алистър познава и останалите членове на AC/DC? В какъв смисъл е споменато, че двамата са били съседи — преди смъртта си Бон живее в центъра на Лондон, във Виктория, а Алистър — в Югоизточен Дълуич (дори в 3 часа сутринта се налага да шофираш половин час, за да изминеш разстоянието между двата квартала)? С надеждата, че Даниел ще зададе тези въпроси на баща си от мое име, аз му ги изпратих. Обясних му, че ако знае отговорите на някои от тях, ще се радвам да ги науча. Въпросите ми бяха формулирани любезно, без намек за каквито и да било подозрения, но за моя изненада, отговор не пристигна. Изчаках няколко седмици и отново написах имейл, но все така нямаше отговор. Крайният ми срок за предаване на ръкописа наближаваше, затова написах още едно съобщение на Даниел, като изтъкнах, че съм притиснат от времето и подчертах, че ако той или баща му не желаят да коментират повече въпроса, то аз ще уважа решението им, но бих искал поне да потвърдят избора си. Отново никакъв отговор.

Никога не съм вярвал на слуховете, че Алистър Киниър не съществува, но все още чувствам, че макар да знам фактите, все още не знам цялата истина. Остават много въпроси.

Тук искам да подчертая, че не намеквам по никакъв начин, че Даниел Киниър се е опитал да заблуди мен или Ричард Джинман. Дали обаче Даниел поддържа връзка с баща си, остава неясно. Той нито веднъж не потвърди, че е в контакт с Алистър и заяви, че майка му е източник на цялата му информация за събитията от онази трагична нощ, тъй като самият той е бил твърде млад, за да си спомня нещо (бил е на около 7 години, когато е загинал Бон Скот). Даниел казал на Ричард Джинман, че има много информация за нощта, в която починал Бон и намекнал, че държи истината да излезе наяве. Въпреки това обаче, той отказа да отговаря на съвсем невинни въпроси и прекъсна кореспонденцията ни, след като изброи най-общо вече познатите събития.

Според доклада на патолога, причина за смъртта на Бон Скот е „прекомерна консумация на алкохол“, което звучи малко странно, тъй като певецът е бил „трениран“ пияч, както потвърждават всички, които са го познавали. В този смисъл,

дори причината за смъртта действително да е алкохолно натравяне, остава въпросът дали и други фактори не са допринесли за трагичния край на Скот. Все пак на 19 февруари 1980 г. Бон не е направил нищо необичайно. Онази нощ не се е различавала от която и да било друга нощ в живота му. Някои рок звезди, загинали при подобни обстоятелства — като Кийт Муун и Джими Хендрикс — умират от вещества, към които не са пристрастени. Смята се, че Муун е отровен от лекарствата, които (по ирония на съдбата) трябвало да му помогнат да се откаже от алкохола. Хендрикс се задушава при повръщане, предизвикано от прекомерно количество алкохол и дрога.

Изказват се предположения, че Скот също е бил задушен от повръщане, но ако случаят беше такъв, това със сигурност щеше да присъства в доклада от аутопсията.

Много хора, които са познавали Бон, както и странични наблюдатели, изразяват съмнения, че той е опитвал много по-силни субстанции от уискито. Има доказателства, че певецът се е дрогирал с хероин, но не се знае до каква степен е бил пристрастен.

Някои ранни публикации сочат, че веднъж Бон е бил на крачка от смъртта, заради свръхдоза хероин. В началото на 1975 г. той се движи в кръгове, където експериментите с всякакви видове дрога са ежедневие. Също като Джим Морисън от *The Doors*, Бон държи да опита от всеки опиат поне веднъж. Винс Лавгроув разказва, че при запознанството си със звездата двамата често са смъркали спийд. Те се срещали в обедната си почивка в кръчмата и набързо поемали доза амфетамини, преди да се върнат към рутината на ежедневието.

В своята автобиография „Белязана плът“, вокалистът на *Red Hot Chili Peppers* Антъни Кийдис разказва за собствената си борба с дрогата: „Започнах да смъркам все повече кокаин, изпивах огромни количества алкохол и взимах хапчета. Стана съвсем неусетно. Изведнъж разбрах, че дрогата ме владее изцяло. Най-ужасната ирония, най-непредвидимият капан на пристрастяването е фактът, че в началото наркотиците ти се струват като невинно забавление, но когато започнеш да осъзнаваш последиците, вече не можеш да кажеш: «Боже, трябва да спра!» Изгубил си тази възможност, когато си изградил навика да се стимулираш и поддържаш чрез опиати. Когато са намесени наркотици, накрая винаги плащаш висока

цена.“

Клинтън Уокър описва случка от 1975 г., в която участва и тогавашната приятелка на Бон Джуди Кинг. Джуди е пристрастена към хероина и харчи доходите от работата си в „салон за масажи“, за да си набавя дрога. Сестрата на Кинг Кристина също е наркоманка. Една вечер, когато се прибира от работа, Бон заварва двете сестри в обичайното им наркотично опиянение. Те му предлагат да опита хероина и го уверяват, че ще му хареса. Певецът не е ентусиазиран от тази оферта — той никога не е гледал на себе си като на пристрастен и винаги се е дистанцирал от наркомани като Джуди. Увещанията на двете жени обаче в крайна сметка го убеждават да опита.

Бон си навива ръкава и позволява на Джуди да инжектира хероин във вената му. За кратко той е във възторг от ефекта, но след това посинява и се свлича в стола си. Джуди е парализирана от страх и се налага Кристина да вземе нещата в свои ръце. Тя с мъка открива вена на ръката на Скот и успява да го инжектира с амфетамини, за да неутрализира ефекта от хероина. След това му прави дишане уста в уста и сърдечен масаж, докато не усеща признаци на съживяване. В това време Джуди вика линейка и в крайна сметка Бон е реанимиран.

Ако информацията на Уокър е точна, това доказва без съмнение, че Скот е опитвал хероин. Дали инцидентът е накарал певеца да се откаже от дрогата завинаги, е отделен въпрос. Първото съприкосновение на Бон с хероина не е довело до обичайния екстаз, но кой би могъл да знае, дали той не е поискал да опита отново в някой момент?

Всеки намек за употребата на наркотици като евентуален катализатор на процесите, довели до смъртта на Скот обаче се отхвърля. Основна причина за това е липсата на данни за каквито и да било субстанции в кръвта на певеца в доклада на патолога и полицейския рапорт. Трябва обаче да отбележим, че през осемдесетте години не е било обичайна практика да се прави токсикологично изследване при аутопсия. Този анализ изисква различна технология от пробата за наличие на алкохол и ако в кръвта на жертвата бъде открито солидно количество алкохол, обичайно се е предполагало, че това е причината за смъртта, без да се търсят други „улики“.

„Бон ми каза: «Вини, наистина съм изтощен. Обичам музиката, знаеш. Живея за рокендрола, но искам да имам пристанище. Постоянното напрежение от турнетата ме скапва. Живея по пътищата от 13 години. Самолети, хотели, почитателки, пиячка, хора, градове… Навсякъде оставяш частица от себе си. Ние сме добри, на крачка сме от големия успех, но ми се ще да не се налагаше да търпим всички трудности ден след ден. Иска ми се да намалим темпото. Рокендролът е велик, но вече не мога да се справям с гадостите, които вървят с него.»“

Винс Лавгроув

Тези откровения Бон произнася пред един от най-близките си приятели малко преди смъртта си. Има някои строфи от публикувани текстове на певеца, които не са използвани в песните на AC/DC, в които се усеща, че Бон е ако не депресиран, то поне е разочарован от начина си на живот. Някои журналисти предполагат, че по онова време Скот вероятно е бил склонен към самоубийство, но няма улики, които да сочат, че той е отнел сам живота си. Ако имаше дори намек за подобен сценарий, той щеше да проличи при аутопсията.

Следвайки обичайната процедура в случаи, когато причината за смъртта не е изяснена, полицията претърсва основно лондонския апартамент на Бон Скот. Там обаче не е открито нищо, което да хвърли светлина върху трагедията. Няма наркотици, няма и предсмъртно писмо. Клинтън Уокър е на мнение, че някой е претърсил жилището му преди полицията. Ако случаят наистина е такъв, това би събудило основателни подозрения, но информацията на Уокър така и не беше потвърдена.

В края на седемдесетте години членовете на AC/DC са близки приятели с британската рок банда UFO. Не е тайна, че четиримата музиканти от хевиметъл формацията UFO имат неспасяемо влечение към алкохола и дрогата. В един момент мениджърът на AC/DC Питър Менш дори коментира, че британците влияят много зле на неговите момчета.

Приятелството на Бон с китариста Пол Чапмън и басиста Питър Уей е изключително крепко и някои хора дори обвиняват тези двама музиканти, че са поощрявали безразсъдното поведение на Скот.

Смъртта на Бон е тежък удар, особено за Уей. „Бях като поразен — признава той. — Странно е, че неговата смърт накара света да забележи AC/DC. Трагедиите придават особен блясък на рок групите. Пънк рокът почти успя да се сдобие с легендарен статут заради това. Краят на Бон направи AC/DC истински мит. Те станаха звезди. Няма втори Бон Скот. Когато бяхме на турне в Щатите с тях, гледах Бон и Ангъс на сцената и си мислех: «Божичко, тези са като природна стихия!» Бяха толкова по-добри от UFO, а ние трябваше да излезем след тях и да се опитаме да задържим вниманието на публиката."

В една статия в списание „Класик Рок", посветена на 25-ата годишнина от смъртта на Бон Скот, Питър Уей заявява, че навремето си е купувал хероин от един австралиец, който посещавал бандата заедно със Скот. Той твърди още, че много пъти се е друсал в присъствието на Бон, но когато го питат дали Бон е взимал наркотици в негово присъствие, Уей отговаря уклончиво и неясно.

В същата статия той обяснява, че за първи път е чул за смъртта на Скот от своя колега Пол Чапмън, който му се обадил по телефона в 10,30 часа на 20 февруари. Като се има предвид, че според следствието, Алистър Киниър първи е открил тялото в 19,45 часа на същия ден, това изявление навежда на мисълта за известно несъответствие. Трябва обаче да припомним, че Чапмън и Уей са били пристрастени към хероина — един наркотик, който далеч не стимулира паметта.

Спомените на Пол Чапмън за нощта, в която е починал Бон обаче, наистина са смущаващи, ако ги сравним с „официалната версия", която се приемаше за чиста монета в продължение на много години. Възможно е, разбира се, някои подробности да са неточни, но ми се струва нелогично той да си измисля подобна история.

Според Чапмън, в нощта на 19 февруари, той се е срещнал с Бон Скот и австралиеца Джо Кинг и ги е поканил в апартамента си във Фулъм, близо до моста „Уандсуърт". Кинг явно е променил името си официално, тъй като по-рано е бил известен като Джо Блоу. Чапмън твърди, че Кинг е музикален

техник, работил с UFO в продължение на шест месеца. Според Пол, двамата се запознават в апартамента на Кинг в Хамърсмит, където той живее с приятелката си Силвър Смит — старо гадже на Бон. Явно в същото жилище пребивава и пласьор на хероин.

Чапмън разказва, че във фаталната нощ, когато тримата пристигат в неговия апартамент, Джо признава, че не му е останал много хероин (това е намек, че Кинг също е бил пристрастен към дрогата) и се налага да изпратят Бон да донесе нови дози. Двамата чакат с часове завръщането му, но той не се появява и Джо признава, че „ще се прибере в собствения си апартамент“. От разказа на Чапмън излиза, че по това време Джо живее заедно със Скот в жилището му във Виктория. Кинг напуска апартамента във Фулъм в 7 часа сутринта, отклонявайки предложението на Пол да му повика такси.

Ако Кинг е извървял пеша разстоянието между двата квартала, това би му отнело между 45 минути и един час, в случай че се е придвижвал безпроблемно по лондонския булевард „Кингс Роуд“.

Пол Чапмън твърди, че в 10,30 часа сутринта е събуден от звъна на телефона. Джо Кинг му съобщава за смъртта на Бон.

Кинг явно се завръща без проблем в жилището във Виктория, но не става ясно как в толкова ранен час научава за трагичната кончина на приятеля си. Според разказа на Чапмън, Кинг му признал, че се е свързал и с останалите членове на AC/DC, за да им съобщи лошата новина. Най-интересното в спомените на Пол е твърдението, че Бон трябвало да отиде до Дълуич, за да купи хероин. Дали дрогата е била предназначена само за Кинг и Чапмън, отново не става ясно. Пол заявява, че никога не е виждал Бон Скот да употребява каквито и да било наркотици, но добавя, че австралиецът е „пиел като за последно“.

Двете противоречиви версии за случилото се, разказани от Алистър Киниър и Пол Чапмън имат много допирни точки и това ме навежда на мисълта, че и в двете истории има частица истина. Според разказа на Киниър, Алистър и Бон трябвало да се срещнат с двама от музикантите от UFO в „Мюзик Машин“ същата вечер, но имената, които той споменава са Фил Мог и Питър Уей — нито дума за Пол Чапмън. Киниър твърди, че

двамата не са се появили. Възможно е Пол Чапмън да е *бил* в клуба по същото време и да е поканил Бон в жилището си във Фулъм. Още един паралел между двете версии е твърдението на Чапмън, че Скот е отишъл именно в Дълуич да търси хероин. Единствената връзка между Бон и този лондонски квартал е Алистър Киниър.

Но ако Бон Скот пристига в 18,30 часа в „Мюзик Машин“, среща Пол Чапмън и се отправя към жилището му във Фулъм, какво прави през това време Алистър Киниър?

Има само две възможни обяснения на случилото се, които съвпадат с отделни детайли в двата сценария. Първото (което е и по-правдоподобно) е, че Бон е напуснал „Мюзик Машин“ с Пол Чапмън, върнал се е по-късно, срещнал е Алистър, напил се е до смърт и е напуснал заведението с Киниър. Другата възможност е Киниър да е бил с Чапмън, Скот и Кинг и да е напуснал апартамента заедно с Бон, за да се отправи към Дълуич със собствената си кола. Чапмън не споменава Киниър да е бил на купона, но изминалото време може да е заличило част от спомените му.

И двете версии намекват, че някъде в Дълуич се е продавал хероин в онази нощ. Тук трябва да отбележим, че Алистър Киниър явно е бил в състояние да шофира след пиянска вечер с Бон Скот. През 1980 г. наказанията за шофиране в нетрезво състояние в Обединеното кралство не са толкова строги колкото днес, нито пък полицейските проверки са толкова засилени, но човек, който е гулял в продължение на 8 часа с Бон Скот със сигурност не е бил в състояние да седне зад волана.

Възможно е, разбира се, Алистър да е бил трезвеник, от хората, които се опияняват от самия живот…

След смъртта на Бон, членовете на AC/DC се изолират от света, закриляни от цяла армия професионалисти като Питър Менш. Мениджърите на бандата вършат отлична работа — не позволяват на пресата да свързва имената на момчетата от групата с вече изброените спекулации. От февруари 1980 г. до днес, AC/DC пази почтително мълчание относно събитията, съпътстващи смъртта на Скот. Ангъс, Малкълм и останалите често говорят за времената, когато Бон е бил сред тях. Като повечето хора, които по един или друг начин се докосват до Скот, момчетата от бандата твърдят, че е истинско щастие, че

са го познавали. Той е част от AC/DC за пет кратки години, но дава на групата крилете, с които те ще продължат да летят много години след кончината му.

> „От 15 години живея по пътищата и нямам никакво намерение да спирам. Срещам много хора, с които пия много алкохол и се забавлявам до полуда.“
>
> Бон Скот

Без Бон, AC/DC вероятно никога нямаше да бъде нещо повече от малка клубна банда. Той олицетворява за тях силната фигура на фронтмена, без която не може нито една велика група. Джоф Бартън от „Класик Рок“ казва за Скот: „Той можеше да накара стадиона да изглежда като кръчма, а кръчмата — като стадион.“ Благодарение на звучните фрази в текстовете на Скот, на специфичния му глас и на присъствието му на сцената, AC/DC загърбва скромните си провинциални корени. Блестящото, но ненатрапчиво сътрудничество между Бон и Ангъс на сцената, придава на бандата онова неповторимо излъчване, което сякаш става по-осезаемо с всеки следващ албум.

Бон е част от AC/DC за кратко, но неговият глас се свързва с най-запомнящите се песни на групата. Парчета като „Highway To Hell“ и „High Voltage“ са се превърнали в рок класики за седемдесетте години и Бон Скот е неделима част от техния успех. Неговите текстове дават живот на песните, а неговият глас им придава безсмъртие. Не са много вокалистите, които могат да се сравняват с него.

Фронтменът на *Rose Tattoo* Ангри Андерсън (също австралиец) описва Скот по следния начин: „Той беше циганин, разбойник, пират. Беше лошо момче, един от бунтарите в рокендрола. Беше уличен поет, запечатваше в текстовете и изпълненията си своите мисли, чувства и всичко, което ценеше в живота. Животът от неговата гледна точка.“ От признанията на стотици приятели, колеги и случайни познати личи, че Бон Скот е бил свестен човек.

„Бон беше един от най-добрите хора, които някога съм срещал. Говоря съвсем искрено. Ако беше кретен, нямаше да го премълча. Не казвам това, защото горкият човек е мъртъв. Той наистина беше прекрасно момче… Това е огромна загуба…“

Ози Озбърн

Ангъс Йънг казва за Бон: „Често си тръгваше с почитателите, които идваха зад сцената да ни поздравят. Купонясваше с тях по цели нощи. Приемаше хората такива, каквито са и ако някой го поканеше някъде и той беше в настроение, Бон се отзоваваше. За него нямаше значение дали си голямо име или звезда. Не правеше разлика между хората. Викахме му «Обичливия». Понякога влизаш в заведение, където не очакваш, че може да го познават, и винаги се намираше по някой, който да извика: «Ей, това е Бон Скот» и да започнат да го черпят с бира. Излъчваше притегателна сила, която наистина ми се струваше свръхестествена.“

Бон е саможив и буен човек, никога не е бил предан глава на семейство, въпреки че на моменти от думите му личи, че е мечтаел да бъде. Струва ми се, че ако беше живял по-дълго, той може би щеше да осъществи тази мечта. Бон споменава на Брус Хауи, че е започнал да се тревожи от факта, че не е открил жената, с която иска да прекара живота си. Може би истинската любов и семейният живот са това, за което Скот истински копнее. Успехът на музикалната му кариера отклонява мислите му от провала в личния му живот, но не дотолкова, че той да бъде напълно доволен от съдбата си.

Ангъс Йънг има добро предчувствие за албума, който бандата записва с Бон: „Двамата с Малкълм нямахме търпение да доведем Бон в студиото и да започнем да записваме албума. Бяхме по-въодушевени от обичайното, защото след успеха на предишната ни плоча, щеше да бъде истинско предизвикателство да надскочим себе си. Става ми тъжно, като си помисля, че може би това щеше да бъде най-успешният албум, който той някога е записвал. Щеше да бъде най-големият успех в живота му.“

Музикалните медии, естествено, следват обичайния си подход и превръщат Скот в поредния мъченик на рокендрола.

Ангъс коментира: „Когато беше жив, хората говореха за него, че е утайката на обществото. Никой не го приемаше сериозно. Когато почина, изведнъж го изкараха велик поет. Ако беше жив, щеше да се спука от смях на това определение…“

Може би никога няма да узнаем истинската поредица от събития, довели до смъртта на един от най-великите и харизматични рок вокалисти на всички времена. Но имаме песните и спомените за Бон Скот. В действителност, само това е важно.

Среща на велики умове

Пол ди Ано — първият постоянен вокалист на *Iron Maiden* си спомня за обстоятелствата, при които се е запознал със своя идол Бон Скот: „Избягах от училище с един приятел — както би постъпил всеки, — за да гледам AC/DC. Те свиреха в един клуб в Лондон и ние изгаряхме от желание да ги видим. Направиха страхотно шоу, а ние успяхме да се запознаем с тях в бара след концерта, докато се наливахме с бира, купена «нелегално», защото нямахме навършени 18 години. Не знам дали ще ми повярвате, но първият човек, който ми купи бира в живота ми беше певецът на AC/DC, покойният, великият Бон Скот — легендарен глас, митологичен сваляч и купонджия.

Това беше огромна чест. Направо останах без дъх при вида на този човек. Той имаше страховита репутация. Години по-късно неговото влияние изигра огромна роля в живота ми не само в музикално отношение. Следвах неговата нагласа към света — да приемам всичко такова, каквото е и да живея за мига. Освен по желанието да препускаме през битието с бясна скорост, ние си приличаме и по страстта към жените, пиячката, дрогата и земното си чувство за хумор, което ни помага да се съхраним, въпреки цялата лудост, която ни заобикаля.

По ирония на съдбата, в деня на смъртта му, аз бях на върха на щастието. Ужасно съвпадение. В онази нощ с момчетата от *Iron Maiden* трябваше да свирим на живо в шоуто «Top Of The Pops». Бях първият вокалист от близо десетилетие, чийто глас не звучеше на плейбек в предаването. Отказахме да се преструваме, че свирим и организаторите промениха правилата заради нас. Аз стоях на сцената, кариерата ми беше във възход и се чувствах на седмото небе, а в същото време Бон Скот е лежал мъртъв в някаква кола на няколко пресечки

оттам.“

Глава 10
Момчетата в черно

„Зарежи катафалката, аз няма да умра.
Имам девет живота
и котешки очи.
Ще използвам всичките до край.

Защото съм черен,
да, аз съм черен.
Аз съм в черно и отново съм тук.“

„Back In Black“

На 1 март 1980 г. Бон Скот е погребан във Фримантъл, Австралия. Погребението е скромно, поканени са само най-близките приятели и семейството на певеца. Близките на Бон винаги са изпитвали уважение и възхищение към останалите членове на AC/DC. Някои хора обвиняват бандата за тежкия живот и ранния край на Бон, но Иза Скот ясно осъзнава, че синът й е поел по този път по собствено желание. Малко преди трагичния ден Бон посещава родителите си и те сами се убеждават колко неконтролируемо е станало поведението му. Момчетата от AC/DC по това време не са в страната, така че не може да става дума за каквото и да било вредно влияние.

Иза знае, че не би могла да направи нищо, за да накара твърдоглавия си син да се откаже от пиенето. Тя го е възпитала да бъде независим, а упоритостта винаги е била отличителна черта от характера му. Ранната смърт, за съжаление, е нещо, ако не неизбежно, то обичайно в света на рокендрола.

Иза разбира също и желанието на групата да продължи без Бон, вместо да се откаже от музиката. „Вървете и си намерете нов вокалист — съветва ги тя. — Длъжни сте да го направите. Бон би искал това.“ Нейната благословия, дадена толкова скоро след смъртта на синя й, окуражава братята Йънг. Те са уверени, че постъпват правилно, като мислят за бъдещето на бандата. AC/DC вече има зад гърба си солиден каталог от заглавия, но, както намеква Бон пред майка си през 1980 г., новата плоча ще донесе на групата мечтания пробив. Не се знае каква част от материала за новия албум е била написана от Бон. Членовете на групата никога не потвърждават колко страници с текстове е оставил певецът преди смъртта си. Колкото и да са били те обаче, не се знае каква част от тях би могла да се използва за новия вокал — един човек, който ще трябва да се нагърби с невъзможната мисия да замени Бон Скот. Как би могъл някой да заеме мястото на такъв човек? Имената, на които момчетата се спират в началото, нямат усета и „шестото чувство“, които биха помогнали на AC/DC да съхрани наследството на Бон.

> „Не се включих в бандата, за да стана жертва на някакъв мит. Съществува романтичната легенда, че в нашите среди трябва да живееш бързо и да умреш млад, като Джеймс Дийн. AC/DC са тук, за да докажат обратното. Надяваме се да изкараме до пенсия.“
>
> Ангъс Йънг

Сред кандидатите за мястото на Скот са Стиви Райт (бивш вокал на *The Easybeats*), Алън Фрайър (от австралийската група *Future Heaven*), Тери Уилсън-Слесър (бивш певец на *Back Street Crawler*), Браян Джонсън (преди това вокалист на британската банда *Geordie*) и Гари Холтън (бивш член на *Heavy Metal Kids*). По време на прослушването на Фрайър, братята Йънг и техните помощници останали с впечатлението, че той твърде много прилича на Бон. Райт е отхвърлен почти веднага, тъй като AC/DC не иска да се връща назад, като се обвърже повторно с близък приятел от своето минало. Лондончанинът Гари Холтън притежава чар и сексапил на истински фронтмен и земно

излъчване, което би стояло добре на фона на останалите шумни и грубовати музиканти от AC/DC. В крайна сметка обаче бандата преценява, че трудно би опитомила Холтън и има опасност той да се превърне във втори Бон, защото определено има същата склонност да изпада в крайности.

Всъщност братята Йънг са постъпили правилно, като не са назначили Холтън. Той е чудесен певец и шоумен, а по-късно жъне успехи и като актьор с участието си в популярния британски телевизионен сериал „Довиждане, Пет“. Личният му живот обаче е трагична върволица от алкохолни изстъпления и наркомания. Холтън също умира на 33 години, като преди това получава мозъчен кръвоизлив и се парализира частично, ослепява и не може да говори, но след известно време се възстановява. Седем години преди смъртта си той преживява и масиран инфаркт, но истинската причина за смъртта му не е нито едно от тези заболявания. Холтън умира от свръхдоза хероин, придружена с огромно количество алкохол.

За AC/DC изборът на нов вокалист не е лесна задача, но накрая те стесняват списъка с потенциални кандидати до две имена: Тери Уилсън-Слесър и Браян Джонсън. Последният е бивш певец на групата *Geordie* от Североизточна Англия. Преданият локал-патриот Джонсън е роден на 5 октомври 1948 г. в Нюкасъл и постига заслужен успех със своята банда, особено във Великобритания. По времето, когато AC/DC проявяват интерес към него, той се опитва да възкреси формацията, която се е разпаднала през 1976 г.

Geordie се появява за първи път на сцената под името U.S.A., но по-късно членовете на бандата решават да си изберат название, което свидетелства за корените им.[1]

„Исках да свиря в група — спомня си Браян Джонсън. — *Geordie* вече бяха известни и аз се присъединих към тях. По онова време бяхме велика рок банда, но по-късно момчетата се оставиха звукозаписната компания да ги превърне в перверзно подобие на поп изпълнители. Налагаше ми се да нося големи обувки с платформи и разни други идиотщини на сцената. Ами панталоните ми? Можех спокойно да напъхам малко африканско село вътре. Беше отвратително. Пък и песните не струваха, освен това аз знам, че гласът ми е по-подходящ за рок. Нямах какво толкова да кажа в текстовете. Момчетата от AC/DC водеха живота, който исках за себе си. Около тях вечно

се носеха слухове, направо да полудееш.“

Групата *Geordie* издава няколко албума, в това число „Hope You Like It“ (1973), „Don’t Be Fooled By The Name“ (1974) и „Save The World“ (1976). През това време те печелят популярност в цяла Европа, но постепенно са изместени от по-бляскави нови поп формации. За да се съхрани, *Geordie* поема в нова, по-твърда творческа посока, за радост на Браян Джонсън, който винаги е предпочитал рока и обикновените дрехи. Скоро групата се разпада, но няколко години по-късно, непосредствено преди AC/DC да покани Браян на прослушване, той събира отново бандата в нов състав и издава албума „Geordie Featuring Brian Johnson“, включващ нови адаптации на някои от класическите парчета на *Geordie*.

За да допълва доходите си, Браян отваря свой сервиз за монтаж на винилови покриви на кабриолети и работи в него до 1980 г., тъй като музикалните му изяви невинаги му носят достатъчно пари и освен това той винаги е имал слабост към автомобилите.

> „Докато бях в групата Geordie, с момчетата ставахме в 5 часа сутринта, за да крадем млякото, което млекарят оставяше пред вратите. Дебнехме през прозорците на индийския ресторант и когато хората си тръгваха, без да са си дояли обяда, ние се втурвахме вътре и отмъквахме храната. Боже, на какво бяхме способни само! Така и не видяхме стотинка от записите.“
>
> Браян Джонсън

Един фен на AC/DC разкрива на бандата таланта на Браян Джонсън. Верен почитател на австралийците от Чикаго, Илинойс, изпраща на мениджърската компания „Лебер-Кребс“ касета със запис на албума на *Geordie* „Hope You Like It“. Анонимният меломан изтъква в писмото си, че гласът на Браян Джонсън ще бъде подходящ за AC/DC, а Питър Менш решава, че си заслужава поне да опита. Гласът на Джонсън в албумите на *Geordie* е по-нисък, а сценичното поведение на двете банди безспорно е коренно различно. Макар да са наричани рок групи, *Geordie* и AC/DC всъщност нямат нищо общо помежду си.

Касетата, изпратена от американския фен, не е първият случай, в който членовете на AC/DC са имали възможност да се запознаят с гласа на Браян. *Geordie* са били на съвместно турне с Бон Скот и *Fraternity* в Европа през 1973 г. Бон остава впечатлен от вокалите на Джонсън, въпреки че по това време фронтменът на *Geordie* не е в най-добрата си форма. По-късно Браян си спомня: „Бяхме на някакво ужасно място в Северна Европа, беше кучешки студ, а аз имах апандисит. Бон ме е наблюдавал с тогавашната си група *Fraternity*, но аз не помня много, защото бях в агония, трябваше да ме изнесат на носилка от сцената.“ Според слуховете, самият Бон бил казал на Ангъс да вземе Браян за вокалист, ако с него се случи нещо.

Малко преди смъртта си, Скот попада в нощен клуб, където Браян Джонсън изпълнява кавъри на Литъл Ричард. Ангъс си спомня: „Бон свиреше парчета на Литъл Ричард и си припомни вечерта, когато е видял Браян да пее. Разказа ми: «Онзи тип ревеше с цяло гърло и докато се усетя, се хвърли от сцената. Просна се на пода и започна да се мята и да пищи и накрая — не можеш да си представиш по-оригинален финал — отнесоха го от сцената на носилка!» Бон беше този, който ме накара да обърна внимание на Браян. Двамата с него бяхме големи почитатели на рокендрола. Той често идваше у нас и ми носеше нови плочи, които е мернал в музикалните магазини, на Джери Лий Луис или на Литъл Ричард. Аз също му купувах плочи. Късно вечер, когато се събирахме, винаги си пускахме тези плочи. Бон често ми разказваше как за първи път е видял Браян на сцената.“

> „Бон обожаваше бандата. Гордееше се, че е част от нея. Казваше, че чрез AC/DC за първи път е получил шанса да бъде самия себе си. И до днес, когато записваме нещо, аз спирам и го повтарям, защото усещам присъствието на Бон. Надявам се сега да вижда с какво сме се захванали.“
>
> Ангъс Йънг

Когато Ангъс разказва за прослушването на Браян, той не споменава касетата, изпратена от анонимния почитател, което ме навежда на мисълта, че този разказ може да е поредната

легенда. „Името на Браян беше в списъка с потенциални вокалисти от самото начало — разказва Ангъс. — Човекът, който ни беше мениджър по онова време ни попита: «Какво ще правите сега? Искате ли да продължите?» Когато го уверихме, че продължаваме, той ни даде списък с имена на певци. Тогава аз казах: «Дайте да видим този тип Браян, може да излезе нещо.» Предполагам, че подсъзнателно съм запомнил думите на Бон.“

„Не познавах AC/DC достатъчно добре, за да си оформя мнение за музиката им — признава Браян. — Аз живеех в Северна Англия, а това е един затворен район. Шест месеца преди да ме поканят на прослушване, ги чух за първи път. Малкълм Уейли ми донесе техен албум, защото ги беше гледал на Майския фестивал в Нюкасъл и ми каза: «Мамка му, трябва да чуеш тези момчета!»“

Когато за първи път чува музиката на AC/DC, Браян смята, че става дума за поредната пънк банда, а неговото отношение към този жанр е, меко казано, отрицателно. „Не ми стана ясно какво намират в скапания пънк — категоричен е той. — Всички се превъзнасяха по тази музика, а на мен въобще не ми харесваше. Когато чух AC/DC, си казах: «Най-после малко по-свестни пънкари». Тяхната музика ми влезе под кожата, усетих, че си тактувам с крак.“

„По онова време — става дума за средата на седемдесетте, ние облагородихме пънка — намесва се Ангъс. — Защото тогава ни описваха като пънк банда. Не бяха прави, ние никога не сме свирили пънк, но ни слагаха в един кюп с пънкарите и ни оплюваха наравно с тях. Много се изненадаха, когато започнахме да им го връщаме. Никога не са ни пасвали музикалните етикети. Вечно се опитват да ни набутат в една или друга категория, но не успяват. Започнахме като рокендрол банда и това най-много ни се удава. Никога не сме твърдели, че сме нещо повече. После дойдоха осемдесетте и започнаха да ни наричат «хевиметъл група». Преди това имаше още едно идиотско определение: «пауър поп». Дивотии!“

„Повече от десет години ми се налагаше не само да издържам жена си и семейството си, но да търпя критиките на хората, които казваха, че съм

поел по лош път. Приятно е накрая да се обърнеш назад и да кажеш: «Е, може би успехът закъсня малко, може да не съм станал звезда за една нощ, но все пак…»“

Браян Джонсън

Чистата рокендрол идеология на AC/DC допада на Браян толкова, колкото и на останалите членове на бандата. На въпроса, към кое музикално течение се отнася стилът на групата, той отговаря: „Това с теченията си е чиста глупост.“ Ангъс е съгласен с колегата си: „Вярно е, че когато кажеш «блус» си представяш нещо конкретно, знаеш какво да очакваш. Но хевиметъл? Когато чуя тази дума, си представям мъже в доспехи. И това перчене на сцената! За да се наречеш «китарист», не е достатъчно само да развяваш коса и да носиш впити панталони. Определението «хевиметъл банда» ме обиждаше повече, отколкото етикетът «пънк банда». Мислех си: «Боже, какво ли още ще измислят?» Само защото нарекохме албума си «Магистрала към ада», ни наричаха как ли не. В действителност ние описвахме само какво е да живееш по пътищата в продължение на четири години. Нищо повече. Наистина е ад да спиш в автобуси и коли, без почивка. Сутрин изпълзяваш от автобуса в 4 часа, а някакъв журналист те пита: «Как бихте нарекли турнето?» Е, беше си същинска магистрала към ада. Особено когато чорапите на вокалиста бяха на сантиметри от устата ми, когато си лягах вечер. Доста наподобяваше преизподнята.“

Една съботна вечер, по-малко от седмица след прослушването, Малкълм се обажда на Браян, за да му каже, че получава работата. Всъщност, малко преди това се обажда Ангъс, но Браян решава, че някой си прави шега с него и затваря телефона след няколко цветисти псувни.

След като вече има певец, бандата веднага започва работа върху осмия си албум. Момчетата заминават за Бахамите, заедно с Мът Ланг, за да записват в студио „Компас Пойнт“. Отнема им шест седмици да завършат „Back In Black“ — един албум, посветен на Бон Скот. Всички в AC/DC са съгласни, че заглавието е идеално. Момчетата настояват обложката на албума също да бъде изцяло черна, в памет на Бон. За

съжаление обаче, звукозаписната компания не разрешава това. Представителите на музикалната индустрия не се интересуват от сантименталности, те решават, че би било абсурдно да издадат плоча, на която не е изписано поне заглавието и името на групата. Все пак е постигнат компромис — обложката е черна, само логото на AC/DC е в бели очертания, а названието на албума е изписано с равни, също бели букви. Едно десетилетие по-късно, *Metallica* продаде 15 милиона копия от своя пети албум, облечен в чисто черен калъф.

Крик Гилби си спомня, че непосредствено след назначението му в „Албъртс“ през 1973 г., той трябвало да представлява бандите от каталога „Ред Бас“, в който фигурирало и името на *Geordie*. „Групата се беше променила по онова време, влиянието на Браян се усещаше — спомня си Гилби. — Бяха по-издръжливи и много по-добри на концерт. Помогнах при организацията на турнето на *Geordie* в Австралия по-късно през същата година. Светът е малък, а? Аз срещнах Браян преди членовете на AC/DC дори да са чували за него, нито пък той за тях.“

Докато AC/DC са на записи в Насау, те нямат възможност да се наслаждават на великолепните плажове на курорта. Напротив — налага се да отбраняват техниката си с двуметрови копия, които са им раздадени за самоотбрана. „По онова време имаше някакви политически проблеми на острова — спомня си Ангъс. — Няколко туристи бяха убити на брега, а нас ни ограбиха. Бяхме настанени в някакви бунгала, като палатки… Жената, която идваше да чисти всеки ден имаше огромно мачете. Тя казваше: «Ако някой си напъха главата в бунгалото, а вие не го познавате, направо му резнете тиквата».“ Напрежението в страната не се отразява на ентусиазма на AC/DC. Пристигането на Браян съживява атмосферата в бандата. По собствените му думи, Джонсън напряга всичките си гласни струни, за да запази мястото си в прочутата група и се наслаждава на всеки момент от записите. Относно причините за заминаването за Бахамите, Ангъс обяснява: „Имаше много различни причини да решим да работим там. Данъчните облекчения бяха предимство, също и цените на студиата. Искахме да работим в Англия, защото там атмосферата е добра. Решихме, че няма да ходим в Европа, защото там по това време се записваше предимно диско. Имаше едно студио в Швеция,

където бяха работили *Led Zeppelin*, но то беше собственост на ABBA и те по същото време го използваха, а на нас не си се искаше да се размотаваме и да ги чакаме да приключат. Нямахме търпение да започнем работа.“ Атмосферата на Карибите обаче не е особено подходяща за работа. „В «Компас Пойнт» всичко ставаше много бавно — продължава китаристът. — Самото студио е добро, но обстановката не предразполага към работа. През половината ден ти се иска да се излежаваш на плажа, но ние не се поддадохме на изкушението. Веднъж започнем ли работа, няма спиране.“ Да се озовеш изведнъж сред палми, слънце и пясъчни дюни, е като културен шок за новия певец, израснал в скромните работнически квартали на студения Нюкасъл на брега на река Тан. „Никак не ми хареса на Бахамите — мръщи се Джонсън. — Момчетата също не бяха във възторг, а да записваш рокендрол албум там е адски трудно. Да не говорим, че голяма част от песните бяха написани до половината. Седях и си мислех: «Възможно ли е да излезе нещо?» Знаех, че ако не се получи както трябва, ще бъда най-жалката изкупителна жертва, която светът е виждал. В случай че албумът се окажеше провал, момчетата щяха просто да го вземат, да го метнат в кофата за боклук и да си кажат: «Само си изгубихме времето, да опитаме с някой друг.» Тези разсъждения непрекъснато ме тревожеха. Нямах представа с какво съм се захванал.“

Тревогите на Браян се оказват безпочвени. Щом мениджърът на „Атлантик“ чува за първи път записите, всички страхове остават в миналото. „Изпитах невероятно облекчение, когато мениджърът на звукозаписната компания се обади по телефона и похвали работата ми — спомня си Браян. — От «Атлантик» казаха: «Фантастично е!» Върнах се от Бахамите и три дни не станах от стола си.“

Въпреки че Бон не участва в записите, неговият дух се усеща в целия албум. Тавата започва със звън на църковни камбани (в памет на Скот), следват първите акорди на „Hells Bells“. По-късно, когато това парче става едно от любимите концертни изпълнения на феновете, бандата прибавя двутонна камбана към сценичния си реквизит. Песента „Have A Drink On Me“ („Пийни едно с мен“) също е написана в памет на Скот. Някои критици смятат това за малко безвкусно, предвид обстоятелствата, при които загива певецът, но парчето носи

безгрижното очарование, което би доставило истинска наслада на Бон и това отношение се споделя напълно от наследника му. „Когато се включих в бандата, дойдох направо от Нюкасъл, а там се пие много здраво — обяснява Браян привързаността си към песента. — Първото нещо, което казах на момчетата беше: «Елате да пийнем по едно. Аз черпя.» Така се роди заглавието. Такава е моята философия. Когато срещна нови хора, това за мен е най-добрият начин да ги опозная… «Елате, момчета, да пийнем по едно» — това изречение вдига много бариери навсякъде по света.“

> „Най-удивително от всичко е, че когато свирим стари песни като «Let There Be Rock», понякога имам усещането, че духът на Бон витае на сцената. Чувството е много странно. Сигурен съм, че Бон би желал да продължим да свирим старите парчета, а когато видя реакцията на публиката, осъзнавам, че те също държат да ги свирим.“
>
> Браян Джонсън

„You Shook Me All Night Long“ е първият сингъл от албума. Текстът: „Тя беше бърза машина, поддържаше двигателя си чист“, е идея на Браян, който често сравнява жените с коли, твърдейки, че са „бързи, могат да ти скъсат нервите, но нищо не може да се сравни с гледката на лъскав нов модел“. Това е първата песен на AC/DC, която попада в американската класация Топ 40. Обяснявайки смисъла на текста, Джонсън сравнява своя стил на писане с този на Бон: „Текстовете на Бон са много документални. Твърде близки са до истинския живот. Моите са като отделни епизоди от живота, събрани заедно. Строфата от «You Shook Me All Night Long», в която се пее «направо ме зашеметяваш с тези американски бедра» е типичен пример. По това време не бях стъпвал в Америка, но докато бяхме на Бахамите видях няколко американски момичета, които бяха изключително красиви. Бяха руси, загорели и високи… Не бих виждал нещо по-красиво. Затова използвах въображението си. Описах какво бих направил, ако имам тази възможност. Бон пишеше за нещата, които е вършил.“

Песента „Back In Black“ е повратен момент в развитието

на AC/DC и един от паметните рефрени в историята на хардрока. „Малкълм дойде при мен по време на турнето «Highway To Hell» и ми каза: «В главата ми се е загнездила една мелодия и направо ще ме побърка» — разказва Ангъс Йънг. — Беше три часа сутринта и аз се опитвах да спя, но той не ме оставяше на мира. Попита ме: «Какво мислиш за това?», а аз отговорих: «Звучи ми добре». Така се роди «Back In Black».“ Бандата обмисля заглавието на албума много преди песните да са написани.

Отговорността за текстовете е поверена на Браян, който се опитва да улови ритъма на мелодичните парчета, които създават братята Йънг. Бон е нахвърлял някои идеи за текстовете на албума, но момчетата решават да започнат всичко отначало, или поне това е официалната версия. Бившият мениджър на AC/DC Йън Джефри твърди, че има папка с 15 текста за „Back In Black“, написани от Бон. Ангъс обаче опровергава слуховете, че бандата е използвала старите текстове на Скот, един от които (според мълвата) е „Rock ’N’ Roll Ain’t Noise Pollution“. „Много хора се опитват да спечелят от нечия смърт, да извлекат полза — смята Ангъс. — Ние не правим така. Да използваме текстовете му, би означавало да спечелим за негова сметка. Ако бяхме записали нещо с него в студиото, вероятно щяхме да го включим в албума, но може би е по-добре за Бон, че нямаше записи. Останали са ни много неща от него. Песни, които са отпаднали от старите албуми, но ако сега ги направим, би означавало да се възползваме от смъртта му. Това би било най-отвратителното нещо.“

Един приятел на Браян от Нюкасъл твърди, че гласът на певеца е твърде висок в албума. „Занесох си първото копие от албума у дома и го пуснах на приятелчето си — смее се Джонсън. — Точните му думи бяха: «Съсипали са те. Гласът ти звучи направо пискливо.» И това ми било шибан приятел!“ Разбира се, този познат на Браян не би могъл да знае, че албумът ще стане най-продаваната плоча на AC/DC и абсолютна класика в рок музиката. „Back In Black“ не се вписва в нито една категория и притежава типичната омагьосваща простота на изразните средства, която прави AC/DC велика група. Това е най-подходящият начин да се отдаде почит на паметта на Бон. Не е трудно да си представим, че Скот би изпял по-голямата част от песните с удоволствие, въпреки че

той дори няма възможност да чуе нито една от тях. Редно е обаче и да отдадем заслуженото на Браян Джонсън, който от „кръчмарски музикант“ става фронтмен на една от най-големите рок групи на всички времена. Благодарение на упоритостта и постоянството на Джонсън, „Back In Black“ утвърждава мястото на бандата в историята на рокендрола, но като повечето значими произведения на поп културата, този албум не става популярен веднага. Необходимо е време, преди част от публиката да усети чара му. За много хора Бон не може да бъде заменен, но Браян Джонсън придава на AC/DC съвсем нов облик. Той е различен от Бон и като излъчване, и като характер, и като саунд. За някои фенове — твърде различен.

Фил Сътклиф от списание „Саундс“ пише: „Най-общо казано, не го харесвам. Нямам нищо лично против него. Не твърдя, че е противен тип, напротив — Браян се опитва с всички сили да пасне на групата, но мисля, че преценката му за нуждите на AC/DC е погрешна. Длъжен съм да призная, че за чест на останалите момчета, «Back In Black» е един от добрите албуми на бандата.“

Сътклиф не е единственият, който не одобрява новия певец. За някои фенове е трудно да преглътнат толкова голяма промяна. Като много други журналисти обаче, Сътклиф подценява таланта на бившия фронтмен на *Geordie*. „Back In Black“ нямаше да бъде „един от добрите албуми на бандата“, ако не бяха усилията на Браян Джонсън. Да, на моменти той издава звуци като задушаваща се котка и придружава дори най-изящните тонове с дрезгав вой, но Джонсън е един от най-специфичните и забележителни вокали в историята на рока. Дори Ангъс признава: „Браян пее така, сякаш току-що през крака му е минал камион.“ Но китаристът оценява, че гласът на Джонсън е едновременно силен и мелодичен — нещо, с което дори покойният Бон не може да се похвали.

Задачата на Браян е невъзможна. Той трябва да замени незаменимия, да заеме мястото на човек, който ще остане в паметта на много фенове като „единственият вокалист на AC/DC“. Затова не толкова верните почитатели на бандата, колкото новите ентусиасти са въодушевени от появата на „Back In Black“. Те са чували легендите за AC/DC и са любопитни как певецът от Нюкасъл, който носи каскет, джинси и елек, ще се справи със ситуацията.

Шлагерното звучене на новите парчета привлича потенциалните фенове, а музиката е рафинирана от поредната майсторска намеса на продуцента Мът Ланг. Гласът на Джонсън е по-силен от този на Бон и в някои отношения Браян е човекът, който прави AC/DC по-въздействаща група. Не след дълго и най-големите скептици са принудени да замълчат, когато „Джона“ се справя успешно с поредната „невъзможна мисия“ — да замени Скот на сцената. На 1 юли 1980 г. Браян Джонсън прави своя дебют на концерт с AC/DC в Намур, Белгия.

„Спомням си първата вечер, когато, свирихме — казва той. — Дори и най-смелите ми познати не биха ме нарекли емоционален човек. Но децата носеха 30-метров банер точно пред сцената, на който пишеше: «Кралят е мъртъв, да живее кралят». Беше вълнуващо, потресаващо. Страхотно. После отидохме в Англия и децата пееха заедно с мен, защото знаеха как се чувствам. Знаеха, че съм уплашен.“

Браян ще научи, че феновете на AC/DC са с отворени сърца. „Всички бяха ужасно мили — спомня си той. — Очаквах, че някой ще подхвърли нещо, но никой не го направи. Освен това свирехме парчета от «Back In Black», които никой още не беше чувал и въпреки това реакцията беше страхотна. С течение на времето турнето напредваше, албумът се изкачваше нагоре в класациите, а публиката започна да научава текстовете на песните.“

AC/DC скоро заснема промоционални видеоклипове към „Back In Black“ в Бреда, Холандия. Целта на тези филмчета е да покаже Джонсън, както и останалите членове на групата заедно на сцената. Клиповете не са достатъчно изпипани като визуални ефекти, но музиката компенсира липсата на финес в образите.

От юли до октомври бандата тръгва на първото си голямо турне с Браян Джонсън. Пътуването през Съединените щати и Канада е амбициозно начинание за AC/DC. Джонсън не само трябва да се приспособи към работата на по-високи обороти и в много по-големи мащаби, в сравнение с тези, с които е свикнал, но трябва също и да оправдае очакванията на публиката. Феновете не са убедени, че британецът ще замести достойно Бон Скот на сцената, но на всичките 64 концерта Джонсън доказва, че без съмнение е подходящият избор и

законният наследник на Скот. Сред подгряващите банди личат имената на *Streetheart, Gamma, Humble Pie, Def Leppard, Nantucket, Krokus, Blackfoot* и *Saxon*. Когато за последен път изнасят концерти в САЩ, AC/DC са подгряваща група на ZZ Top в Толедо, Охайо.

„Харесах камбаната, защото звукът й е много вълнуващ и пасваше на цялото настроение след смъртта на Бон и албума, посветен на паметта му и т.н. — коментира Малкълм Йънг. — Такава беше ситуацията по онова време. Не съм сигурен, че оръдията бяха подходящи. Поне да бяха истински. Друго си е да знаеш, че можеш да изтребиш всички с един изстрел."

„Back In Black" е официално пуснат на пазара по целия свят на 31 юли 1980 г. За по-малко от месец албумът се изкачва до върха в британската класация и остава начело в продължение на две седмици. През ноември плочата стига до четвъртото място в американските класации и запазва мястото си в Топ 10 повече от пет месеца. В Австралия „Back In Black" стига до второто място.

В края на годината идва ред на Европа да изпита силата на обновената AC/DC. Бандата разпродава всички билети за концертите си във Великобритания, които са общо 24. Шест от изпълненията са запазени за Лондон, в това число един легендарен концерт в „Хамърсмит Одеон". Следват още 24 дати в Европа. Спирките са Дания, Норвегия, Швеция, Германия, Франция и Швейцария. По време на тази обиколка подгряваща група на австралийците е вече популярната формация *Whitesnake*, както и певицата на *Midnight Flyer* Маги Бел. След завръщането си, AC/DC организира голямо парти в лондонския клуб „Кокни Прайд" в Хеймаркет, за да отпразнува невероятното си постижение — към този момент бандата е продала над 10 милиона плочи в целия свят. До края на годината всички албуми на групата стават златни във Франция. „Back In Black" става платинен, тъй като само във Франция се е продал в тираж от над два милиона копия. За момчетата това е забележителен триумф. Те преодоляват една трагедия, за да създадат своя шедьовър. До този момент в кратката си история, бандата е преживяла много възходи и падения, но „Back In Black" бележи не само завръщането на австралийците, а и началото на една нова ера с Браян Джонсън като „церемониал майстор".

Вероятно най-трайното постижение на албума е начинът, по който Джонсън е приет от AC/DC. „Те са велика група и страхотни момчета — заявява Браян през 1982 г. — Знам през какво преминаха, когато Бон си отиде. Питаха се дали си струва да продължават и това е съвсем нормално. Те са хора, а хората не могат просто да подминат подобна трагедия. Въпреки това никога не са ме карали да се чувствам изолиран.“

„Back In Black“ — факти

Албумът е продаден в 40 милиона копия по целия свят.

Бон свири на барабани в демоверсиите на „Have A Drink On Me“ и „Let Me Put My Love Into You“.

AC/DC свири песента „Back In Black“ на церемонията по официалното въвеждане на бандата на Стената на славата на рокендрола. Стивън Тайлър от *Aerosmith* представя момчетата и пее песента заедно с тях през 2003 г.

Албумът често се използва при прослушвания на стриптийзьорки в нощните заведения, а едноименната песен е един от най-честите музикални съпроводи на еротични танци и стриптийз.

Холивудската суперпродукция „Като рицарите“ включва „Back In Black“ в саундтрака си. Песента върви на фона на финалните надписи.

The Beastie Boys използват мотив от „Back In Black“ в своя сингъл от 1985 г. „Rock Hard“. AC/DC обаче отказва позволение на групата да използва сингъла в компилацията „Sounds Of Science“ през 1999 г.

Футболният отбор „Атланта Фалкънс“ използва „Back In Black“ като химн на клуба за известно време.

---

[1] *Geordie* (джорди) е старото име на населението на област по крайбрежието на Североизточна Англия, чийто най-голям град е Нюкасъл. — Бел.прев. ↑

Глава 11
21 топовни салюта

„Ние сме наемна батарея, с китарен огън ще ви залеем.
Оръдията са готови и насочени към вас.
Вземи гюлето и приготви дулата за 21 топовни салюта.
За тези, които ще свирят рок — ние ви поздравяваме!“

За AC/DC оттук нататък винаги ще бъде трудно да повтори успеха на емблематичния албум „Back In Black“. Момчетата запечатват грандиозния си пробив по единствения възможен за тях начин — с огромно турне в Европа като венец на световната обиколка (включващо 14 концерта във Франция, Испания и Белгия). След това бандата се връща в студиото. Във всяка страна по пътя си, AC/DC печели привърженици на новия вокалист и специфичното му сценично поведение. Той не би могъл да замени Бон, но за щастие самият Браян е напълно наясно с този факт. Бандата е все още много чувствителна на болезнената тема за Бон Скот и дори в един момент се поставя въпросът за изваждане на някои парчета от концертния репертоар, в памет на покойния певец. Музикантите не искат да изпълняват песни като „The Jack“ с друг вокалист. Браян обяснява: „Някои текстове са твърде лични. Начинът, по който Бон ги изпълняваше показваше, че влага по нещо от себе си в тях. Но две седмици, след като беше започнало щатското ни турне започнахме да свирим и тези песни, а хлапетата нямаха нищо против. Свирихме ги и в Англия, и там никой не реагира и решихме да не ги изваждаме от репертоара. Казахме си: «Оттук нататък можем да правим, каквото искаме, защото

публиката явно го приема.» Феновете са доволни, че AC/DC все още са тук. Всичко се случи от само себе си.“

Според новия певец, всичко свързано с бандата става някак лесно и от само себе си. Да бъдеш част от утвърдена група като AC/DC след годините, прекарани в *Geordie*, вероятно е голям скок. Може би затова всичко се вижда „прекалено лесно“ на Браян. „Никога не съм се чувствал толкова спокоен в някоя група — обяснява той. — Преди това винаги ми се е налагало да опозная хората, да прекарам известно време с тях, за да се приспособя. Но с тази група всичко е като на шега, сякаш отиваш в кръчмата да пийнеш по едно питие с приятели. Всички помогнаха, въпреки трудностите, за по-лесното ми адаптиране към групата на мястото на човек, загинал при такива трагични обстоятелства. Но що за идиот щях да бъда, ако изтърсех: «Не мога да се справя! Напрежението ми идва в повече!»“

Зад кулисите, пиянството и развратът от предишните години вече не са част от живота на бандата. Дали заради влиянието на Браян, или заради шока от ранната кончина на Бон Скот, през 1981 г. зад вратите на гримьорната на AC/DC вече няма огромни количества пиячка и дрога. Най-екстравагантното развлечение сред момчетата е хазартът. Браян Джонсън разказва: „Имахме едно старо табло за дартс от бара. Когато си зад сцената и мяташ стрелички, тези 5000 или 20 000 души публика не ти изглеждат толкова страшни. Единствената ти грижа е да се докопаш до финалите на турнира по дартс, защото са заложени по 10 долара на човек, това са си 200 лири. Приятно е, защото така донякъде се чувстваш като у дома.“

За живота по пътищата Джонсън обяснява: „Темпото започва да те смазва. Човек се чувства осакатен, не може да заспи до 7 часа сутринта. Целият ти живот се обръща с главата надолу. Отърсваш се от всичко чак когато завесата се вдигне. Когато чуеш как тълпата полудява, осъзнаваш, че това се случва наистина. Тогава се запряташ и се хващаш здраво на работа.“

„AC/DC постигнаха огромен успех, но успяха да съхранят честността, останаха си обикновени хора.

Те са мой тип банда. Не се занимават с глупости,
винаги гледат напред и работят яко. Също като нас,
те са земни хора. Ще се погрижа да останем такива.“
Пол ди Ано (от Iron Maiden, 1981 г.)

Турнето завършва в края на януари. По време на концерта в зала „Форест Национал“ в Брюксел, бандата кани на сцената Фил Карсън от „Атлантик Рекърдс“, за да изсвирят заедно песента „Lucille“. Карсън заема мястото на Клиф Уилямс. Това е единственият случай, в който гостуващ музикант дели сцената с AC/DC. Групата набира скорост и не след дълго става популярна в екзотични кътчета на планетата като Япония, където момчетата не са и мечтали да свирят. Турнето обаче остава в историята с неприятен инцидент. След концерт в Бризбейн фенове на бандата започват да палят автомобили на паркинга пред залата. Проблемите преследват AC/DC и в Мелбърн, където 23-ма души са арестувани пред „Майър Мюзик Боул“, заради масови безредици, продължили около половин час. На следващия ден, отново след концерт на групата, са арестувани още 60 души. Трийсет коли на обществения транспорт и десетки дървета около съоръжението са непоправимо пострадали. В сбиването пред гара „Принсес Бридж“ са участвали 50 младежи, става ясно по-късно. След безредиците, в близките болници са приети десетки наркомани, приели свръхдоза, както и юноши със счупени крака и ръце.

Сред хаоса и разрухата, съпътстващи австралийското турне, AC/DC обмисля нов вариант на своето оригинално звучене. Албумът, който по-късно ще бъде наречен „For Those About To Rock… We Salute You“, е осъвременена версия на типичния саунд на бандата. В песните се долавя буги рефрен, а в текстовете — повече хумор. Това не значи, че AC/DC са престанали да пишат сериозна музика, просто от записите личи, че те са се радвали на повече творческа свобода и са се забавлявали истински при създаването на материала. Някои критици смятат, че парчетата на бандата от началото на осемдесетте са евтина имитация, създадена в стремежа да се запази комерсиалният успех на „Back In Black“. Безспорно албумът е много силен и заслужава да бъде пазарен хит. Това

поставя момчетата в неизгодна позиция, тъй като от тях се очаква да повторят магията на „Back In Black“, а тази задача е дори по-трудна от търсенето на достоен заместник на Бон Скот. AC/DC вече са се справили с една невъзможна мисия, доказвайки решимостта си да продължат напред, но създавайки един от най-великите албуми в историята на рока, те вече са изправени пред недостижима цел.

> „Не знам какво направих при записите на Back In Black, но искам да продължа да го правя. Албумът бе продаден в тираж от 12 милиона копия и не мога да ви опиша колко съм горд с това. Но сега предстои нова плоча и нищо не се знае. Човек не може да лежи на стари лаври и да си казва: «Какво, пък? Предишният албум беше много успешен.» Всичко зависи от хлапетата. Може да го харесат, а може да ни кажат да се разкараме и да опитаме отново. Тях не можем да излъжем. Мога само да кажа, че дадох всичко от себе си.“
>
> Браян Джонсън

AC/DC започва записите на новия албум в студията EMI „Пате Маркони“ в Париж, но след две седмици момчетата решават да се преместят в репетиционно студио, наречено H.I.S., в предградията на френската столица. Вторичните записи са направени в студиото „Мобиле едно“. „Пристигнахме в Париж, за да записваме в студио «Пате Маркони» — спомня си Браян Джонсън. — Там оборудването е добро, много групи го използват, но на нас не ни пасна. В началото смятахме, че ще свърши работа, но когато се опитахме да запишем живия саунд, който искахме да звучи в албума, не се получи.“

След двуседмични опити, Мът Ланг решава, че на бандата „й липсва заряд“ и рутинните записи, които обикновено вървят леко с момчетата, са станали „мъчителни и изнурителни“. Вокалите са записани по-късно в студио „Фамили Саунд“. Работата по създаването на „For Those About To Rock… We Salute You“ продължава чак до септември. Непосредствено преди края на записите групата се разделя с мениджъра си Питър Менш, но запазва договора си с неговата компания

„Лебер-Кребс“. Впоследствие Менш постига дори по-голям успех като мениджър на *Metallica*.

Фестивалът „Монстърс ъф рок“, проведен предишната година в Касъл Донингтън, Централна Англия, жъне такъв грандиозен успех, че организаторите решават да повторят събитието през 1981 г. По това време AC/DC имат толкова солидна репутация, че са поканени да бъдат хедлайнери на престижния фестивал. Събитието привлича публика от 65 000 души, а наред с австралийските суперзвезди на сцената се изреждат гиганти като *Whitesnake, Slade, Blue Oyster Cult* и *Blackfoot*. Водещ на шоуто е Томи Ванс от „Петъчното рок шоу“ на радио BBC 1. „Понякога ме хваща страх — признава Ангъс, коментирайки усещането да свириш пред публиката в Донингтън. — Но човек трябва да си пусне пердето. Малкълм е по-голям от мен и умее да ме мобилизира, да свали напрежението. Казва ми: «Тези крака са малко бавнички тази вечер.» Обикновено, след като облека униформата, се отпускам. Напрегнат съм, нервен, но не и паникьосан. Добре поне, че не се налага да нося грим. Всички тези пъпки са си мои, собствени.“

Песента „For Those About To Rock… We Salute You“ ще се превърне в неотменна част от концертния репертоар на групата и в бъдеще. Парчето дава възможност на момчетата да включат разнообразни пиротехнически ефекти в шоуто си. На сцената прозвучават два оръдейни залпа и избухва фонтан от фойерверки, след командата на Джонсън: „Огън“. Дори на обложката на новия албум има рисунка на оръдие, зад което е логото на AC/DC. Това вероятно не е най-оригиналната и артистична обложка, но момчетата не смятат, че се нуждаят от по-помпозно изображение за плочата. Самото заглавие на албума говори красноречиво за съдържанието, както и текстът на едноименната песен: „Да отдадем почит на добрите времена, защото рокът е винаги на нашата страна. Не сме легенда, нито кауза, живеем за мига.“ Това скромно изявление е в отговор на критиците и феновете, които наричат AC/DC „легенди“ след „Back In Black“.

Членовете на бандата не гледат на себе си като на легенди, те са само музиканти, които свирят първокачествен рок. В този смисъл „For Those About To Rock… We Salute You“ е сравнително непретенциозно и откровено музикално

произведение. Тази простота е търсена напълно съзнателно, за да се укроти истерията, заобикаляща групата по това време. Браян Джонсън вече е част от AC/DC. Той внася своята индивидуалност в текстовете и вокалните партии, а това пък прави новия албум по-суров и първичен от предишния. Въпреки нерафинираното звучене на парчетата, Мът Ланг съумява да придаде на албума шлагерен ритъм и свеж комерсиален блясък.

> „Целият имидж на пънка и шумът, който се вдигаше около него беше измислица, за да се оберат парите на хлапетата. Джони Ротън е един чекиджия и нищо повече."
>
> Браян Джонсън

Ангъс обяснява страстта си към композиране на автентичен рок: „Хората казват, че вече твърде дълго се мотаем на сцената! Някои банди умират, когато се опитат да се адаптират към модните течения. Ние свирим рок музика. Малко е късничко да започнем да правим балади. Рокът го умеем най-добре. Понякога ме питат дали искам да свиря нещо различно от парчетата на AC/DC. Естествено, че искам. Когато съм си у дома, понякога свиря малко блус, но след пет минути ми писва и пак подхващам някоя хардрок песен."

Заглавието на албума е донякъде вдъхновено от историята. „Имахме готов рефрен за припева, който звучеше направо убийствено — спомня си Ангъс. — Търсехме подходящо заглавие за плочата и се сетихме за една книга за Римската империя, където се разказваше, че гладиаторите поздравявали Цезар с думите: «Тези, които отиват на смърт те поздравяват.» Решихме, че «рок», звучи по-добре от «смърт». Песента има по-дълбок смисъл. Тя е вдъхновяваща, кара те да се чувстваш силен, а точно това е целта на рокендрола."

Интересът на момчетата към историческите събития от близкото и далечно минало започва да личи в текстовете на парчетата. Браян Джонсън се увлича по военна история и кръщава една от песните си „Нощта на дългите ножове", чийто текст е посветен на кръвопролитието от 29 срещу 30 юни 1934 г., когато Хитлер издава заповед за изтребването на военната

група SA, както и на други политически фигури, неудобни за Нацистката партия. След тази дата елитните военни части на Хайнрих Химлер SS стават доминираща сила на германската политическа сцена. В песента се пее: „Кой е твоят лидер, кой е твоят Бог? Кой ще се погрижи да не останеш с празни ръце? Кой ти е приятел, и кой — враг? Кой е твоят Юда, нима не знаеш?“

Това парче е доста необичайно. Всички останали текстове от албума се въртят около темата за секса, жените и рокендрола. Много по-характерна за AC/DC е песента „Evil Walks“, в която се разказва за жена, чиито опити да спечели любовта на Браян Джонсън се увенчали с неуспех. В текста се пее: „Черна вдовица зли планове плете, мрачни тайни в мрежите си пази. Добрите мъже се давят в твоя океан. Не могат да плуват, защото са приковани за леглото ти.“

Може би най-многозначителният момент в песента е репликата: „Понякога се чудя къде си паркираш метлата“, която Браян придружава със спонтанен маниашки кикот.

„Заглавието казва всичко — «Злото е навсякъде» — разкрива Ангъс. — Когато започнахме да свирим парчето в началото, аз казах: «Тези акорди звучат направо злокобно.» И така се получи. Винаги композираме така — седим, говорим си, импровизираме. Нещата не стават от само себе си.“

Силният, въздействащ рокендрол е в основата на философията на AC/DC. Въпреки това (пък и благодарение на него), те са описани като „хевиметъл банда“ в първия брой на списание „Керанг“, излязъл на пазара през юни 1981 г. Първоначалният замисъл е списанието да бъде единствен, извънреден брой на „Саундс“, посветен на хевиметъл музиката. Скоро обаче „притурката“ печели своя аудитория и започва да се издава всеки месец като отделно списание. Днес „Керанг“ излиза всяка седмица и продължава да има верни читатели — десетилетия след спирането на „Саундс“.

„Никога не сме се смятали за хевиметъл група. Открай време живеем с мисълта, че сме рок банда. Голямата разлика е в това, че ние имаме усет за рока, обичаме мелодиите, завършените песни, не солата и тежките звуци. От време на време обаче в

парчетата ни се появяват и подобни неща —
стоварват се изневиделица като парен чук.“

Ангъс Йънг

Читателите на списание „Керанг“ гласуват за любимите си хевиметъл парчета и оформят класацията Топ 100, в която „Whole Lotta Rosie“ на AC/DC е убедителен първенец. Редакторът Джоф Бартън решава по този случай да сложи Ангъс Йънг на корицата. От този момент нататък групата много по-често е свързвана с хевиметъла, отколкото с рокендрола. Не е трудно да разберем защо читателите не правят разлика. Бързият, автентичен рокендрол е в основата на хевиметъл течението, а AC/DC се вписват сред останалите дългокоси, гневни бунтари, които боготворят мощния, тежък саунд.

Това означава, че групата е популярна сред феновете на хевиметъла и присъства с много композиции в класацията Топ 100. Сред тях са „Walk All Over You“, „Hells Bells“, „Highway To Hell“, „Touch Too Much“ и „Let There Be Rock“. AC/DC са представени подобаващо и сред десетте песни, които са извън челната стотица, но според читателите „имат всички шансове да влязат като резерва“. Песните в този списък са: „Back In Black“, „Shot Down In Flames“ и „Sin City“. Ангъс не е особено поласкан от факта, че снимката му е на първата корица на „Керанг“. Той си спомня: „Когато видях първото издание на «Керанг» с моята снимка на корицата, реших, че някой си прави майтап с мен. Много хора ми викат «Анг» и заглавието на списанието ми се видя подозрително…“

Явно през 1981 г. схващането за хевиметъла доста се отличава от истинския облик на течението, който се оформя в края на осемдесетте и деветдесетте години. Групи като *Lynyrd Skynyrd, Queen, Pink Floyd, Hawkwind, Free* и дори *Beatles*, някои от които трудно можем да определим дори като „хардрок изпълнители“, също попадат в класацията Топ 100. Метълът тогава се счита за по-крайната и мрачна версия на рока. Много музиканти не искат да бъдат свързвани с това течение, заради предразсъдъците в обществото (счита се, че хевиметъл изпълнителите са нечистоплътни мъже, които се обличат в дънки). Може би този имидж отблъсква много рок банди и ги кара да се разграничават от новия жанр. Дори музиканти като

Rush, Led Zeppelin, ZZ Top и *Meat Loaf* категорично отказват да бъдат наричани „хевиметъл изпълнители“.

Има и такива, които с радост се отъждествяват с жанра и също попадат в класацията Топ 100. Това са *Iron Maiden, Black Sabbath* и *Diamond Head*. Границите на течението скоро са размити от списание „Керанг“ по един твърде странен начин, тъй като на корицата се появяват изпълнители като Принс и Фил Колинс!

В края на века „Керанг“ успешно променя имиджа си, като престава да бъде списание, посветено единствено на хардрок и хевиметъл бандите и започва да се свързва с музикални жанрове като грънж, пънк, инди и дори поп. AC/DC никога не са се вписвали в нито една от тези категории, но винаги са имали предана публика. Ако читателската анкета от първия брой на „Керанг“ се бе провела през 2005 г., меломаните със сигурност щяха да включат в класацията много по-широк кръг от изпълнители. Без съмнение обаче, и днес в Топ 100 щяха да присъстват композиции на *Iron Maiden* и *Black Sabbath*. Вероятно в една „хевиметъл класация“ няма да се намери място за AC/DC, но ако се състави списък с най-великите рок парчета на всички времена, австралийската група щеше да доминира както през 1981 г.

> „AC/DC са най-добрите в това, което правят. Това е простата истина. Не твърдя, че харесвам всичко, което са издали, но в много отношения, те са класическа банда като Led Zeppelin и Deep Purple…“
>
> Тони Айоми, Black Sabbath

През декември 1981 г. AC/DC за първи път в историята си са хедлайнери на концерт в нюйоркската „Медисън Скуеър Гардън“. Шоуто запечатва по великолепен начин двегодишните усилия на бандата и доказва, че момчетата безспорно са се наложили в Америка. Джонсън е вече утвърден вокалист на групата и е съавтор на 20 песни. Бъдещето изглежда розово.

По същото време обаче един стих от песента „Dirty Deeds Done Dirt Cheap“ (вж. Глава 5) създава проблеми на австралийците. Семейна двойка от Чикаго съди групата за 250 000 долара, заради психически тормоз, причинен от фенове,

които набират номера, използван в песента (и който съвпада с домашния телефон на семейството). За щастие AC/DC са оправдани. Как би могъл Бон да знае, че такъв номер съществува някъде по света, още по-малко пък да предположи чий е?

Значението на „For Those About To Rock… We Salute You“

> „Никога няма да спечелим наградата «Грами», нито пък уважението на тълпата чистички и добри дечица, одобрението на списание «Ролинг Стоун» и всички подобни. Причината е, че ние не отправяме послания, които според тях са важни.“
>
> Браян Джонсън

„Заглавието на песента «Put The Finger On You» («Набелязана мишена») е взето от гангстерските филми — обяснява Ангъс. — Ние не сочим никого с пръст, тъкмо обратното!“ Заглавието се родило, след като Браян Джонсън гледал филм на Джеймс Кагни в една ранна сутрин. В сцената Кагни се обръща към Хъмфри Богард с думите: „Внимавай, тарикат, щом те посоча с пръст, ставаш мишена.“

„Inject The Venom“ („Инжектирай отровата“), което Ангъс обяснява: „Това е метафора за силата на рокендрола. Заглавието казва всичко: «Направи го сега, само веднъж, но докрай, или с теб е свършено.» Това е чист рок текст.“

Браян: „В песента се казва «Ако инжектираш отровата, това ще бъде последният ти шанс.» Щом змията ухапе веднъж, тя не може да направи нищо повече, с нея е свършено.“

„Snowballed“ — Ангъс: „Това е жаргон, означава, че пак са те преметнали, измамили. Навремето често ставахме жертва на какви ли не мошеници, така че решихме да направим песен за тях. Става дума за всякакви случаи на прецакване — издръжка за бивша съпруга например.“

„Let’s Get It Up“ („Да го вдигнем“) — Браян: „Това си е чиста мръсотия. Ние сме мръсници.“

„C.O.D.“ — Ангъс: „Много хора мислят, че това съкращение означава «плащане при доставка», или «плащане при поискване». Аз се замислих какво още може да значи и

измислих «Care Of The Devil» («Грижи за дявола»). Ние не сме сатанисти и черни магьосници, не пием кръв, това е майтап. Аз нося черно бельо от време на време, но това е всичко.“

„Spellbound“ („Омагьосан“) — Браян: „Тази песен е посветена на дните, когато човек се чувства като в транс. Трудно ми е да го опиша точно. Мислех си за мъж, който кара кола и го заслепява лъч силна светлина. Може да се случи във всякаква ситуация. Сигурен съм, че има учени американци, които ще съставят цяла теория за това, какво сме искали да кажем.“

Ангъс: „Това парче е по-сложно. Малко е бавничко за нас, но въпреки това ни харесва. Всъщност е просто. Става дума за моментите, когато се чувстваш непослушен, зяпаш през ключалката, докато някоя жена си обува нови гащи. Не влагаме никакъв мрачен подтекст. Ние сме луди глави, обичаме да си правим майтап с хората. Човек трябва някак да се забавлява.“

„Breaking The Rules“ („Нарушаване на правилата“) — Ангъс: „Нали знаете как реагират хората, когато им кажеш: «Не можеш да правиш това.» В училище непрекъснато ми забраняваха разни неща, но аз въпреки това ги правех. С всички е така.“

„Саундс“, „Керанг“ и новата вълна в британския хевиметъл

Много хора смятат, че специалното издание на списание „Саундс“, посветено на хевиметъла за първи път е представило този музикален жанр на широката публика във Великобритания. Не може да се отрече, че хевиметъл сцената за първи път достига до толкова много потенциални слушатели, чрез това цветно, лъскаво издание, наредено на вестникарските щандове в цялата страна. Макар да е планирано като единствен, извънреден брой, изданието ражда нов продукт — списание „Керанг“, което съществува вече близо 25 години.

Редакторът на „Саундс“ (и първи издател на „Керанг“) Джоф Бартън е на път да допусне голяма грешка в този първи брой на списанието, като стесни музикалното течение до една-единствена негова разновидност. Извънредният брой, посветен на хевиметъла, всъщност е фокусиран върху тъй наречената „Нова вълна в британския хевиметъл“ (NWOBHM) — едно движение, което вече е напълно изместено от сцената през 1981 г., когато излиза „Керанг“.

NWOBHM бележи своя апогей в периода 1979–1981 г. В края на седемдесетте диското е доминиращ жанр на Острова, а пънк рокът набира скорост. Вдъхновени от етиката и популярността на пънка, който доказва, че човек може да се научи да свири на даден инструмент в процеса на свиренето, много британски момчета основават хевиметъл групи. По-късно, окуражени от успеха на местни банди като *Status Quo, Thin Lizzy, Led Zeppelin, UFO, Nazareth, Judas Priest* и *Black Sabbath*, в големите английски градове се раждат стотици подобни формации. Макар някои от тях да са повлияни от чуждестранни групи като *Aerosmith, Kiss, Rush* и AC/DC, бандите формирани в Обединеното кралство носят типичния саунд и имидж на британската рок сцена.

Групите, формирани в средата и края на седемдесетте години получават шанс да представят песните си в националния ефир, тъй като BBC стартира излъчването на „Петъчното рок шоу“ с Томи Ванс през 1978 г. Предаването е рай за всички рок изпълнители. Ванс пуска в ефира плочи на утвърдени и неизвестни музиканти, но най-голям успех сред слушателите имат специално записаните джемсешъни в студиото, които обикновено включват както нови, така и много известни групи.

Благодарение на успеха на предаването и силното присъствие на сцената на местни банди като *Def Leppard, Iron Maiden* и *Girlschool*, през 1979 г. някои журналисти започват да търсят в тази музика корените на ново течение. Джоф Бартън е автор на названието „Нова вълна в британския хевиметъл“, но жанрът вече затихва, когато фразата за първи път е използвана официално.

Течението NWOBHM има кратък живот, но впоследствие много групи свирят в стил, за който се смята, че е близък и вдъхновен от NWOBHM. Терминът вече има по-широко значение и корените на много британски банди, в които основен инструмент е китарата, се крият в NWOBHM. По тази причина много журналисти считат, че течението бележи своя разцвет в периода 1979–1981 г. По това време маркетингът в индустрията не се характеризира с днешния цинизъм и може да се каже, че британският рок като цяло изживява своята оптимистична младост.

Като много други етикети, NWOBHM се износва, тъй като

много банди започват да се самоопределят като част от течението, а някои усвояват стила на свирене, само защото е модерен. Истинските твърди привърженици са разочаровани.

Едно нищожно малцинство от групите, идентифицирани като част от „Новата вълна в британския хевиметъл“ стават популярни сред широката публика. Стига се дотам, че критиката смята, че бандите, спечелили известност „не са истински последователи на NWOBHM“. Сред тях са *Maiden, Leppard, Saxon* и *Samson*.

И пънкът и NWOBHM допринасят за успеха на AC/DC. В своята същност групата не е част от нито едно от тези течения, но саундът й определено съдържа елементи от двата жанра. Австралийците са може би по-близо до NWOBHM, но фактът, че не са британска група винаги им е давал повод да се дистанцират от тази роля. Без съмнение мнозина биха искали да включат AC/DC в NWOBHM, но географски погледнато това е невъзможно. Освен това момчетата винаги са отказвали да се отъждествят с „търговските марки“ на музикалния пазар.

Съществува мнението, че заради успешната кариера на AC/DC, те не могат да се причисляват към географски обособени групи, тъй като се местят в Англия като утвърдена рок банда. В много отношения горното твърдение се дължи на снобизма на някои фенове, които искат да „си присвоят“ гражданството на групата, но са твърде горди да признаят, че стилово австралийците се доближават до „Новата вълна в британския хевиметъл“. Вярно е, че AC/DC са в разцвета на кариерата си, когато се местят на Острова, докато в същото време групи като *Iron Maiden* си пробиват път на клубната сцена в Източен Лондон. Това не значи, че ’DC не са свирили в малките клубове, но успехът им в Австралия и различната им националност, им дават самочувствие и безспорен начален старт в Англия. Донякъде на това се дължи фактът, че AC/DC стават сензация на британска сцена, диктувайки условията на музикалното си развитие и ще продължават да бъдат популярни в страната и в бъдеще.

Значение на хевиметъла

Терминът „хевиметъл“ е вече утвърден и по тази причина много хора смятат, че разбират истинското му значение. В действителност корените на това течение трябва да търсим още

в ранните години на блуса.

Въпреки това обаче няколко изпълнители са смятани за пионери на жанра. Песента на *Steppenwolf* „Born To Be Wild“ съдържа текста „heavy metal thunder“ („тежък, метален гръм“), откъдето се смята, че течението е получило името си. В действителност текстът е взет от романа на Уилям Бъроуз „Софт машина“, издаден през 1962 г. Други музикални хроникьори смятат, че първоизточник на жанра е металният звук на китарите в песните на *The Kinks* „All Day And All Night“ и „You Really Got Me“. Дори „Helter Skelter“ на *Beatles* се смята за предшественик на хевиметъла. Общо взето много рок групи, повлияни от блуса, са цитирани като бащи на хевиметъла. Сред тях са *The Yardbirds, Cream* и дори Джими Хендрикс. В някои кръгове битува мнението, че основоположници на течението са американски банди като *Blue Cheer, The Stooges, MC5*.

Вероятно повечето от вас ще се съгласят, че първите групи, изградили кариерата си върху музикален стил, който може да се опише като хевиметъл са *Led Zeppelin, Deep Purple, Uriah Heep* и, разбира се — *Black Sabbath*. Между тези банди няма много общи черти, като се изключат дългите коси и забележителните китаристи и вокалисти. По свой начин *Led Zeppelin, Deep Purple* и *Uriah Heep* постепенно навлизат в зоната на тежкия рок, но нито една от трите формации не се стреми съзнателно да бъде причислявана към хевиметъл течението и по-скоро остава в периферията му. При *Black Sabbath* обаче терминът най-после намира истинското си значение. Новаторската техника на Тони Айоми, която превръща китарните му сола в плътен, метален порой от звуци и характерният вой на Ози Озбърн скоро въздигат *Black Sabbath* в статут на „институция“ в Обединеното кралство, а не след дълго — и в цял свят. Благодарение на огромния и неочакван комерсиален успех на *Sabbath*, огромен брой музиканти започват да следват техния пример, усвояват имиджа им, и най-вече — стила на Айоми.

Банди като *Motörhead* и *Venom* определено променят и обогатяват хевиметъла с по-бързи и тежки рефрени и по-суров вокален стил, но те се появяват много след *Black Sabbath*. *Motörhead*, подобно на AC/DC, често се дистанцират от определението „хевиметъл“ и твърдят, че са рокендрол банда. Според тях зарядът и енергията в изпълненията им са повлияли

много хевиметъл групи, които им подражават.

Метълът ражда много разновидности през годините. Между този жанр и хардрока има много прилики. По тази причина десетки групи са идентифицирани като неизменна част и от двете течения. Например: *Aerosmith, Whitesnake, UFO* и *Uriah Heep*. Оказва се, че понятията „хардрок“ и „хевиметъл“ нямат кратки и ясни определения. Може би най-лесно ще ги разграничим, като изброим групите, които са най-характерни за двата жанра, поне по мнението на автора на тази книга.

ХЕВИМЕТЪЛ: *Black Sabbath, Judas Priest, Metallica, Megadeth, Pantera, Machine Head, Antrax.*

ХАРДРОК: *Kiss, Van Halen, Aerosmith, Poison, Motley Crue, Skid Row.*

Що се отнася до AC/DC, те не принадлежат напълно към нито един от двата жанра, защото са просто рок банда. Няма убедителен аргумент да причислим австралийците към хевиметъл течението, тъй като те винаги са твърдели, че не са част от него и никога не са били повлияни от представителите му. За да обобщим — метълът се характеризира с минорни акорди, педали за изкривяване на звука, текстове, пълни с картини от суровата действителност и най-вече — с агресивност. При AC/DC могат да се усетят следи от изброените неща, но те в никакъв случай не са определящи в работата на групата. И както упорито настояват членовете на бандата години наред, „AC/DC не е хевиметъл състав“.

Глава 12
Правилният избор

„Най-положителното от приемането ми в групата е, че мога да влизам на концертите без билет, честно! Все още ми се случва да забравя, че трябва да пея и просто се заслушвам в музиката. Момчетата са направо страхотни!“

Браян Джонсън,
1982

По време на турнето „For Those About To Rock“, AC/DC трябва да извадят от репертоара си едноименната песен от последния им албум в Ню Хейвън, Кънектикът, заради недоразумения с полицията. Екипът на бандата, както и мениджърът им за турнето Йън Джефри са арестувани, а органите на реда обмислят дали да не сложат белезници и на членовете на групата. Причина за арестите е пироефект, който според властите крие опасности. Фалшивата експлозия трябва да изненада публиката в сюблимния момент, но за да облекчат ситуацията, първоначално AC/DC се съгласяват въобще да не свирят песента. След това обаче става ясно, че публиката ще бъде неприятно изненадана от отсъствието на една от най-важните композиции в репертоара, затова се търси компромис. Налага се Йън Джефри да наподобява оръдейните гърмежи със синтезатор по време на концертите, където има ограничения при използването на пиротехнически ефекти.

Турнето в Америка поднася поредица от приятни изненади за екипа на групата, както и за един-двама от членовете на AC/DC. Браян Джонсън не е от типа мъже, които папараците биха хванали в неудобна поза в компанията на фенки. Почитателките на AC/DC се увеличават правопропорционално на популярността и успехите на групата, но за певеца те са забранена територия. Той пренебрегва вниманието, с което го обграждат. „Не можеш да спиш с тези момичета — обяснява Браян пред «Саундс». — Човек не бива да

се занимава с тях. В Америка в момента има много гадни болести. Стискаш им ръката и това е. Забавленията са за момчетата от екипа — те раздават пропуски за след концерта, не ние. Ние се забавляваме с по-невинни неща — по една бърза игра на карти и след това си лягаме. Казвам ви, абсолютно нищо. Аз съм женен, имам две деца… но на концертите в Америка нещата излизат извън контрол. Миналата седмица се бяхме събрали в гримьорната и момчетата обсъждаха, че за първи път виждат момичета, които пищят, когато ги погледнат. В Англия на концертите ни идват основно момчета. В Америка също преобладават мъже и момчета в публиката, но от началото на това турне виждаме все повече момичета. Може би причината е, че сега ни пускат много често по радиото. Напълно съм сигурен, че поводът не е моята «неустоима привлекателност»…“

Предположението на Браян е съвсем точно. Популярността на AC/DC се дължи най-вече на факта, че медиите все по-често излъчват парчетата на бандата. Партньорите на австралийците от последното им турне — *Def Leppard* буквално превземат страната, основно заради по-честото им присъствие в радиоефира. А популярността, натрупана от радиото означава повече почитателки. Може би Браян Джонсън е прав, напълно е възможно някои от фенките да са дошли на концерт, без въобще да знаят как изглеждат AC/DC.

„Не смятам, че някой ме познава тук, така че мога спокойно да се измъкна от сцената. Но за Браян не съм сигурен. Знаете ли какво го е попитала една камериерка в хотела онзи ден? Дали не е Нийл Даймънд или негов брат близнак.“

Малкълм Йънг

„Това е най-тежката обида, която някой може да ми нанесе! Нямам нищо против да ме бъркат с Кевин Кийгън, но с шибания Нийл Даймънд…“

Браян Джонсън

„Странно е колко добре се получава това турне — продължава Браян. — Всички концерти са разпродадени, а някои зали събират доста публика. Последния път в Индианаполис свирихме пред 4000 души. Тази вечер колко са? 17 000. Това са нови фенове за нас. Но е забавно, свирим тази вечер песента «Sin City» и по лицата им виждам, че парчето им е непознато, изобщо не разбират за какво става въпрос! Единствените албуми, които досега са си купили са «Highway To Hell», «Back In Black» и «Dirty Deeds Don't Dirt Cheap».“

През юни 1982 г. AC/DC изнасят четири концерта в Япония. Веднага след това групата се разделя с мениджърската компания „Лебер-Кребс“. Отговарящият за турнетата Йън Джефри става личен мениджър на групата. През септември AC/DC тръгват на турне в Обединеното кралство и Ирландия. Билетите за шест от концертите са продадени предварително — става дума за четири дати в „Хамърсмит Одеон“ и две на „Уембли“. Към края на годината, заради прекрасните си отношения с френската група *Trust* и слабостта си към Париж, членовете на AC/DC присъстват на концерт на колегите си в клуб „Роз Бонбон“, а Ангъс дори се качва на сцената за непредвидено съвместно изпълнение.

В края на 1982 г. „Керанг“ публикува резултатите от анкета, в която са участвали читателите на списанието. AC/DC са на първо място в класацията за „най-обичана“ банда, Ангъс е № 1 при китаристите, а Клиф е начело при басистите. Освен това групата получава първо място при изпълненията на живо, а за най-добър сингъл е определен „For Those About To Rock“. При вокалистите Браян е на трета позиция, а Фил — втори при барабанистите. „Let's Get It Up“ е на шесто място при синглите, а Ангъс, макар и малко странно, е класиран на втора позиция в категорията „Най-красив музикант“. Без значение, че „Керанг“ е предимно списание за хевиметъл, феновете определено демонстрират слабостта си към AC/DC, въпреки различния музикален жанр.

> „След като веднъж си излязъл на сцената, няма връщане назад. Дори и нещата да се объркат, хората очакват от теб да останеш на сцената и да ги забавляваш. Дори всичко наоколо да се разпада, ти

трябва да стоиш там и да танцуваш.“

Ангъс Йънг

В началото на 1983 г. групата излиза в заслужена почивка. След няколко месеца отдих, момчетата започват да пишат песни за албума, който ще последва „For Those About To Rock… We Salute You“. За място на записите бандата отново избира студиото „Компас Пойнт“ в Насау. В този момент обаче, проблемите с наркотиците на барабаниста Фил Ръд стават много сериозни, въпреки че това умело се крие от вниманието на медиите и феновете. По време на турнето „Cannon and Bell“, което представя албума „For Those About To Rock“, Ръд постоянно получава халюцинации и твърди, че в стаята му се крият непознати, които искат да го нападнат. Освен това той започва и някаква разправия на лична основа с Малкълм, избухва сериозен скандал и в крайна сметка Ръд е освободен от групата. След като напуска AC/DC, Фил Ръд основава малка авиокомпания в Нова Зеландия и продължава да записва в частно студио. През 1990 г. Ангъс коментира пред „Керанг“: „Не вярвам, че отглежда овце — по-скоро ги чука! Не, някой ми каза, че има хеликоптери, вложил е някакви пари във въздушния транспорт. Чрез Джордж получихме съобщение от него, че е доволен от начина, по който се развиха нещата. Може би щеше да си отиде като Бон и сега мисля, че ни е благодарен за добрата форма, в която се намира.“

По-късно Ангъс коментира по-сериозно причините за раздялата на групата с Ръд: „Той много обичаше да се забавлява. Фил определено преживя някои щури години, но у него настъпи коренна промяна, след като Бон умря. Той просто не успя да понесе натоварването. Като група, всеки един от нас е свързан с другите и неговата отчужденост внесе много напрежение между нас. Бяхме направили доста неща заедно, живели сме всички в една къща, заедно репетирахме и си избирахме инструменти, дори спяхме с едни и същи жени — понякога по едно и също време. Фил понесе най-тежко от всички нас смъртта на Бон. Тогава той си мислеше, че най-вероятно групата ще се разпадне. Но ние продължихме да свирим, а той реши, че всичко отпреди си е отишло, че старите връзки между нас вече не съществуват. Но не беше така. Фил

вече беше свикнал с лукса, с разгулния живот, а накрая страстта му към дрогата беше неконтролируема. Ако не беше спрял навреме, щеше да премине границата и да се случи нещо лошо — на него или на някой от обкръжението му. Беше опасно дори да се качиш в колата на Фил, за да те повози. Той винаги поемаше излишни рискове, живееше на ръба. Тогава беше такъв човек.“

Ангъс никога не е отричал ролята на Фил за развитието на AC/DC. „Ръд беше страхотен барабанист — обяснява Йънг. — Не го биваше да свири сола на барабаните, но в това беше чарът му. Просто си седеше и следваше ритъма. Това си беше неговият стил. Мисля, че той е един от най-великите рок барабанисти в историята.“

AC/DC се обръщат към бившия барабанист на *Procol Harum* Би Джей Уилсън с молба да им помогне да завършат албума, но записаните от него партии така и не са използвани впоследствие от групата. В крайна сметка бандата записва 13 песни за албума, който получава името „Flick Of The Switch“. Окончателният вариант на плочата съдържа едва 10 песни, другите три не попадат в тавата и оттогава насам не са издавани. За първи път в кариерата си AC/DC контролират изцяло процеса на създаването на албума, въпреки че получават помощ от Хари Ванда и Джордж Йънг.

> „Не знам какво говорят хората за нас. Просто искаме да продължим да свирим. Това е най-важното — да пътуваме от концерт на концерт… дори не слушаме често собствените си песни по радиото. Всеки път, когато си пусна радиото, чувам някоя група като Styx и бързо го изключвам. Това не е рокендрол, това е шоубизнес.“
>
> Ангъс Йънг

Новият албум е добър. Някои хора дори смятат, че тавата звучи по-твърдо и по-солидно в сравнение с предишната. В селекцията има песни, които ще станат класически за репертоара на AC/DC. Обложката отново залага на класическия имидж на групата — пак ученическо веселие — и отново Ангъс Йънг, заснет докато дърпа огромен лост, с който явно ще

отприщи някаква чудовищна сила. На тази тема е посветен и текстът на „Rising Power“ — заглавната песен от албума. „This House Is On Fire“, „Nervous Shakedown“ и „Bedlam In Belguim“ са типичните по-бързи парчета на бандата, също като в доброто старо време. Оказва се, че решението на групата да не използва Мът Ланг за „Flick Of The Switch“ е напълно оправдано. Със знаменития продуцент звученето на албума би се променило. Групата иска да извади на бял свят по-грубото и спонтанно звучене на музиката си от ранните години и да го обогати с натрупания през годините опит. Това се усеща във всяка една песен от „Flick Of The Switch“. „Албумът е добра рокендрол тава — обяснява Браян Джонсън. — Не сме и искали да направим нещо по-различно. Искахме албум, който да загрее яко феновете ни! Сега се получи малко по-различно, работихме без продуцент, но се оказа, че това е предимство за нас. Така успяхме да реализираме собствените си идеи и този път нямаше външно влияние, което да ни спре да опитаме. На моменти беше доста трудно да правим всичко сами, но беше и забавно. Много често сме имали проблеми с продуценти, които искат нещо различно от това, което сме намислили ние. Затова този път си казахме: «Майната им! Ще си го направим сами!»“

Заглавието на албума е променено, първоначалният му вариант е „I Want To Rock“ (прекалено опростено дори за AC/DC) — или поне така се твърди в списание „Керанг“. След „For Those About To Rock“ определено трябва да се измисли нещо ново. Въпреки това „Керанг“ не се въздържа от спекулации. През юли списанието прави предположение, че се готви смяната на Фил Ръд. Предполага се, че на мястото му ще дойде бившият барабанист на *Roxy Music* и *Angelic Upstarts* Пол Томпсън. Всъщност на обявата в списание „Саундс“ отговаря друг музикант. А самата обява гласи: „Търси се хеви рок барабанист. Ако не удряте здраво, въобще не се обаждайте.“ Саймън Райт е новият барабанист на AC/DC, а първото му прослушване е в студио „Номис“ в Лондон.

По това време Райт е едва на 20 години, но вече има богат музикален опит и определено „удря здраво“ барабаните. Саймън е роден в Манчестър и живее в Северозападна Англия, където свири в групата *Tora Tora*, издала със собствени средства един сингъл — „Red Sun Setting“. През 1980 г. Райт свири с *AIIZ* и участва в записа на концертния им албум „Witch

Of Berkeley“, издаден от „Полидор“. Малко по-късно групата записва още един сингъл — „I’m The One Who Loves You“ и се разпада.

Това кара Райт да се премести в Лондон с надеждата, че ще успее да си намери място в по-голяма група, с която да стане известен, или която поне да не е постоянно застрашена от разпадане. В края на 1982 г. музикантът се озовава в хевиметъл бандата *Tytan*, която вече е издала сингъла „Blind Men And Fools“ и по това време записва дебютния си албум „Rough Justice“ за „Камикадзе Рекърдс“. Райт идва на мястото на бившия член на *Judas Priest* Лес Бинкс. В крайна сметка барабанистът се изявява в три от песните в албума. През лятото на 1983 г. заради финансови проблеми *Tytan* се разпадат, още преди излизането на втория албум. Саймън Райт все още се ядосва на лошия си късмет, когато негов приятел го убеждава да отговори на обявата, дадена от AC/DC. През октомври 1983 г. той прави концертния си дебют с групата във Ванкувър, Канада.

> „Много групи имат възходи и спадове. При нас нещата си остават постоянни.“
>
> Ангъс Йънг

„Flick Of The Switch“ влиза в американската класация на „Билборд“ през септември 1983 г. и успява да стигне до № 15. Във Великобритания албумът стига до № 4. Въпреки доброто си представяне в предишната читателска анкета на „Керанг“, този път AC/DC не успява да излъчи първенец в нито една от категориите на класацията, а в подреждането на групите завършва годината на 5-о място. Освен това австралийците попадат и под номер 8 в класацията на разочарованията. През зимата групата изнася концерти в САЩ и Канада. На 19 август 1984 г. AC/DC става първата банда в историята на фестивала „Монстърс ъф рок“ в Касъл Донингтън, която се завръща като № 1 в програмата на четвъртото издание на фестивала. Сред поканените на грандиозното рок събитие са още *Van Halen*, Ози Озбърн, Гари Мур, *Motley Crue, Y&T* и *Accept*. След Донингтън групата прави серия концерти в Европа, като на Стария континент участва и в други издания на „Монстърс ъф рок“.

Следват още по-големи успехи — през януари AC/DC участват в първия фестивал „Рок в Рио“ в Бразилия, като групата свири две поредни вечери.

„Ако искат поезия, хората слушат R.E.M., но в края на вечерта, когато се приберат вкъщи и им иде да се натряскат, тогава идва времето на AC/DC.“
Малкълм Йънг

След Рио групата си дава дълга почивка. Всички се нуждаят от психическо и физическо разтоварване, въпреки че на Ангъс му липсва напрежението и концертните изпълнения. „Никога не съм се притеснявал особено за здравето си — обяснява той. — Ако свиренето ми върви, всичко е наред. Ако се концентрирам само върху това, няма проблеми. Няма нужда да се занимавам с тренировки, бягане или каквото и да било. Никой досега не ми е казвал, че трябва да имам кой знае какви мускули, за да свиря на китара. Хората харесват по-небрежния ми имидж. За да си известен музикант, не е достатъчно да се обличаш добре и да ти личи, че взимаш уроци по танци. Аз дори не мога да танцувам.“ Съветите на Ангъс за това, как да се поддържаме в добра форма могат да се обобщят в едно изречение: „Избягвайте преяждането с пица.“ „Опитвам се да не се тревожа и винаги да си почивам добре — допълва той. — Ако не си почиваш, това може да ти се отрази зле на здравето. Умората ти се стоварва изведнъж, независимо дали си свирил три концерта поред в някой клуб, или работиш нещо съвсем обикновено. Единственият път, когато забелязах, че силите ме напускат беше в една зала в Щатите, където беше изключително горещо. Ако свириш в Ню Йорк посред лято, трябва да имаш предвид, че влагата може да бъде убийствена. Нямаше климатик и светлините грееха право срещу мен. В края на концерта едва ходех.“

Браян Джонсън говори с възхищение за невероятната издръжливост на Ангъс, който свири, без значение дали е уморен, или е болен. Вокалистът почтително обяснява, че „момчето е като от стомана, винаги е на крак“ в английското телевизионно предаване „Роу Пауър“.

Ангъс признава, че е понасял поражения на сцената.

„Избивали са ми зъби — разказва той. — Не излизам на сцената с мисълта, че ще ми се случи нещо, но когато си на път постоянно, в продължение на години, все ще изкълчиш глезен или нещо подобно. Има си своите рискове. Веднъж се наложи да нося нещо като шини на пръстите и дори се научих да свиря с тях. Скочих от тонколоните, приземих се по задник върху хората от публиката и ужасно се изложих, така че шините бяха най-малкият ми проблем. Случвало се е да ми паднат гащите. Както си свирех, изведнъж видях, че «семейните бижута» се мятат насам-натам. На няколко пъти са ми задигали шортите.“

AC/DC е готова за промяна. Момчетата пишат набързо много нови песни, като в първите години на съществуването на групата. Назначен е и нов мениджър — Криспинг Дай, бивш шеф на „Албърт Прдакшънс“ в Европа. Групата заминава за Монтрьо, Швейцария, за да записва в студиото „Монтан“, а ролята на продуценти поемат Ангъс и Малкълм Йънг.

> „Обикновено искам да си почина няколко седмици след края на поредното турне. Казвам на всички да не ме безпокоят, тъй като известно време ще живея без никакъв рокендрол. Но само след две седмици отново съм залепен за китарата, същата SG, на която свиря от години и пробвам различни мелодийки. Преди да се усетя, и някоя песен е почти готова. Тогава Малкълм или Браян идват да ми помогнат, за да я завърша. Процесът никак не е сложен. Предполагам, че сега всеки ще реши, че може да напише песен.“
>
> Ангъс Йънг

Албумът носи името „Fly On The Wall“ и излиза на пазара на 28 юни 1985 г. По това време AC/DC вече са продали 30 милиона копия от всичките си албуми в световен мащаб. Новата плоча стига до седмото място във Великобритания, но първият сингъл — „Danger“, остава едва под номер 48. Изборът на тази песен за сингъл е странен, парчето е бавно, в него липсва типичният звук на AC/DC. Мелодията е мудна за феновете, музиката не звучи естествено, а групата сякаш няма стройна концепция за постройката — нещо, което важи и за

останалите песни от албума. „Shake Your Foundations“ е доказателството, че AC/DC не са загубили таланта си да пишат вълнуващи рок парчета. Разтърсващите хорови изпълнения и дълбокият вокал на Браян бързо печелят сърцата на феновете. „Sink The Pink“ е друг типичен за AC/DC „секс химн“, но шлагерите във „Fly On The Wall“ са доста по-малко, в сравнение с предишните албуми. Песни като „First Blood“ и „Send For The Man“ са по-подходящи за „Б“-страна на сингъл, или за архивни парчета. Появата им в албума прави лошо впечатление, сякаш групата е искала да запълни малко място.

В този албум австралийците демонстрират най-суровия и необработен звук в цялата си история. В заглавната песен се открояват беквокалите, нещо типично за стила на AC/DC, но въпреки това парчето звучи като кавър на истинското творчество на бандата, липсва й първичната сила на оригиналите. Почти веднага този подход намира противници, които обвиняват AC/DC, че отново залитат в комерсиалната посока на „Back In Black“ и „For Those About To Rock“.

> „Критиците може и да не ни харесват, но както каза Ангъс онзи ден: «Ние издаваме едни и същи песни всяка година, само сменяме обложките на албумите!» На децата тази музика им харесва и това е единственото, което има значение.“
>
> Малкълм Йънг

Дори силните китарни партии, запазената марка на Ангъс и Малкълм, които съживяват песни като „Playing With Girls“, тук отстъпват назад при миксирането. Вокалът на Браян също не успява да изпъкне. Явно братята Йънг са имали прекалено много работа при композирането и записването на песните, за да следят крайното им оформяне.

Въпреки всичко, музиката е на много високо ниво и според Ангъс, това се дължи изцяло на Малкълм. „Мога да изсвиря стотици различни аранжименти — обяснява той. — Но Мал ще измисли един вариант, който като го чуеш, ще си кажеш: «По дяволите, това е.» Той притежава класически усет за това, как трябва да звучи китарата в песни като «Back In Black» или «Fly On The Wall». Много хора не оценяват ролята на

ритъм китарата.“

Рок журналистът Мартин Попов описва „Fly On The Wall“ по следния начин: „Доста неясно парче, в което бандата отчаяно се стреми към загубената младост. Това е типичният за AC/DC саунд, изпълнен обаче някак без контрол. Парчето звучи така, сякаш е записано набързо. На места звукът е истеричен, иска да те накара да повярваш в нещо. Странните вокали на Браян са останали на заден план, може би защото тук той пее по-грубо и не с толкова чувство.“

Трябва да се отбележи, че Попов е почитател на AC/DC и дава оценка 6 на албума от 10 възможни точки, а тавата е включена в книгата му „Collector’s Guide To Heavy Metal“. Според изискванията на AC/DC това може и да е слаб албум, но като го сравним с продукцията на някои други групи от същото време, звучи съвсем прилично. По-късно Браян Джонсън признава, че групата е трябвало да отдели малко повече време за продуцирането, подготовката и записите в студиото.

Въпреки всичко това, списание „Билборд“ обявява в изследването си от юни 1985 г., че AC/DC е най-добре продаващата се хардрок група в света — с продажби между 25 и 30 милиона копия. Но отново по-старите албуми на групата носят най-големите печалби.

„Flick Of The Switch“ реализира тираж от 1 милион копия, но най-лошата новина за момчетата от AC/DC предстои — продажбите в световен мащаб на „Fly On The Wall“ едва достигат разочароващите 500 000 бройки. Ангъс само свива рамене при новината за спада в продажбите. „Всеки има върхове и спадове — е мнението му. — Ние се опитваме да свирим нашата си музика и да не се притесняваме за нищо друго. «Back In Black» е най-успешният ни албум в Щатите и много от феновете ни формират очакванията си спрямо него. Но ние свирим доста преди да излезе този албум. В Америка хората свързват успеха с богатството, но в други части на света успехът се отнася повече към удовлетворението от това, с което се занимаваш.“

Въпреки че са изкушени от популярността, от сервилните асистенти, луксозните хотели и препълнените концертни зали, момчетата от AC/DC не се държат като рок звезди. Нито един от тях не развива мания за величие по времето на „Back In Black“, а когато продажбите падат, славата изглежда още по-

мимолетна. Браян Джонсън е един от най-земните хора на световната рок сцена, въпреки че е една от най-големите звезди на осемдесетте години. „След като веднъж си се возил в голямата лимузина на звездите, значи вече нищо не може да те изненада — твърди той. — Но аз не забравям, че тази лимузина не е моя. Това означава, че след два месеца може да се озова зад волана на стария ми «Форд Популар». Успехът е доста измамно нещо и хубавото при AC/DC е, че групата винаги се е отнасяла внимателно към него и последствията от него.“

Въпреки хладния прием на „Fly On The Wall“, групата пуска на пазара и 28-минутно видео, в което влизат песните „Danger“, „Sink The Pink“, „Stand Up“, „Shake Your Foundations“, както и заглавната песен. Въпреки че са изцяло в стила на осемдесетте, клиповете остават популярни дори и след 20 години и феновете все още ги харесват. Групата свири няколко песни пред декор, изобразяващ бар в Ню Йорк (всъщност това е „Барът на края на света“ в манхатънския квартал Алфабет Сити).

Във видеоклипа на „Fly On The Wall“ участват и актьори със специфични роли. AC/DC използват случая, за да си отмъстят на папараците, като кръщават един от героите във видеото Супер Снууп (Подслушвача) — той през цялото време се опитва да направи репортажна снимка. Има и намигване към един от стереотипите на осемдесетте — образът на юпитата. Диджеят в клипа Декадент Дан носи „упадъчни одежди“ и усилено се опитва да се предложи на поредица жени в залата (тя е кръстена на Кристалната бална зала). След представянето на героите и началото на песента, на екрана се появява анимационна муха, която досажда на всички. Героите търсят спасение в залата, където свири AC/DC и цялата тайфа (включително и юпитата) започва да припява на парчето. Музикантите се правят, че не забелязват феновете си пред сцената и свирят така, сякаш това е последното им изпълнение.

След края на песента всички в залата ги викат на бис и AC/DC се връщат на сцената, този път с „Shake Your Foundations“. „Костюмарите“ пощуряват, а Декадентът Дан най-после започва да се харесва на жените. Музиката обаче става все по-силна и по-силна и сградата започва да се разпада, така че всички трябва да се евакуират. Групата продължава да свири и мухата — която често се появява в центъра на веселието —

отлита някъде надалеч, за да се спаси. Клипът е доста забавен, в сравнение с последните песни на AC/DC, и представлява комична реклама на иначе слабия албум.

Еди Ван Хален за AC/DC

„Може да се каже, че нашето парче «Panama» е вдъхновено от AC/DC. Миналата година бяхме заедно с тях на турне. През 1983 г. в Европа свирихме ние, *Motley Crue* и AC/DC и силата на музиката им направо ме зашемети, както и постоянният ритъм. Всъщност те свирят винаги една и съща песен, но пък тя е страхотна. Мисля, че AC/DC е една от малкото групи в цял свят, които свирят много добре на живо. Страхотна енергия… направо не се спират на сцената. Никога няма да забравя първото ни голямо съвместно турне. Свирихме основно в зали, с капацитет около 3000 места. Тогава заедно с нас бяха и Рони Монтроуз и *Journey*. Трябваше да изнесем 60 концерта, но ние си тръгнахме по-рано, защото получихме оферта да направим «A Day on the Green».“

„Мисля, че звездите на турнето бяха *Aerosmith* и *Foreigner*. Имахме си обаче собствен огромен фургон, а точно до нас бяха AC/DC, и те трябваше да свирят същия ден. Те излязоха на сцената преди нас, а аз стоях отстрани и си мислех: «Значи ние сме след тези негодници? Спукана ни е работата.» Музиката им звучеше много мощно. Спомням си, че и ние доста се постарахме. Останах много доволен. За мен беше зашеметяващо, тогава си мислех, че никой друг не може да свири като AC/DC.“

Глава 13
Ерата на грешките

„Ако някое момче мисли, че се противопоставя на системата като пее «Highway To Hell», то в това няма нищо лошо. Защото той само ще пее и ще скандира. Така няма да навреди на никого. Не излагам личния си възглед за живота, това е факт. Ако започна да налагам ценностите си на другите, ще стана като религиозните фанатици, които използват всеки удобен случай, за да си осигурят малко слава.“

Браян Джонсън

През 1985 г. AC/DC подписват с нови мениджъри — Стюърт Йънг и фирмата „Парт рок мениджмънт“. И двете имена са добре познати в рок средите и се ползват с отлична репутация, но дори чудодейци не биха могли да отклонят скандала, който се заражда около групата по това време.

След избирането на Роналд Рейгън за президент на САЩ през 1980 г., в страната бързо набират сила различни консервативни християнски групи и движения. За тях по-шумните и екстравагантни рок групи са постоянен дразнител и обект на порицание. В тази категория попадат и AC/DC. Много хора от тези организации в началото тълкуват по невероятни начини името на групата — според тях AC/DC означава „Anti Christ/Devil's Children“ (Антихристи и деца на дявола), „Away (from) Christ (the) Devil Comes“ (Отделени от Христа и пристигането на дявола) или пък „Anti Christ/Devil's Crusade“ (отново Антихристи/Кръстоносен поход на дявола). За всеки, който знае поне малко за групата, тези инсинуации са абсурдни. Австралийците винаги са се кланяли единствено на рокендрола.

Името на AC/DC дава поле за множество тълкувания и интерпретации. Едва ли има нещо кой знае колко скандално в електрическия ток, но по някаква причина от самото създаване

на бандата хората търсят подтекст в четирибуквеното съкращение. Някои групи не крият провокиращото значение на името, което са избрали, като например американската хевиметъл банда *W.A.S.P* чието име е абревиатура на We Are Sexual Perverts („Ние сме сексуални перверзници“). Кой знае защо обаче, това съкращение не дразни правоверните американски последователи на каноните на Библията.

„Още по време на първите ни турнета в Америка имаше протести срещу нас — обяснява Ангъс. — Чудех се какви са тези хора с дългите роби, които се появяваха на концертите ни. Веднъж след едно шоу, един от тях застана пред прозореца ми. Отворих му, а той ми каза: «Вземи това.» Ставаше въпрос за книжка с памфлети, обичайните глупости за сатаната. Отвърнах му: «Тези книжлета са много забавни, приятелю» и това беше.“

„Всички искаха да станат известни — е мнението на Браян Джонсън за религиозните екстремисти, които раздават на концертите им брошури, «хвърлящи светлина» върху сатанинските пристрастия на групата. — Наскоро в Детройт се появи брошура, в която пишеше: «В Библията се казва, че словото на дявола е зло, същото важи и за рокендрола.» Според Библията рокендролът е зло? Не помня някъде в Библията да се споменава нещо за рокендрола?!“

Ангъс продължава: „Знам, че има много хора, които искрено вярват в Библията и в това няма нищо нередно, все пак това е въпрос на избор. Но не ми харесва да ме притесняват. Веднъж един идиот се опита да ме оглуши, като ми кресна: «Вярваш ли в Господ?» Отговорих му: «Не ме интересува, остави ме на мира.» Такива хора хвърлят страшни къчове, като видят заглавие като «Highway To Hell». Но това е само заглавие, просто песен.“

Браян: „Тези проклети религиозни фанатици споменават по-често дявола от нас. Имам предвид, че те се опитват да изплашат хората, а ние само ги забавляваме. Когато аз пея, а момчетата свирят, всички знаят, че става въпрос само за рокендрол, за шоу. Но все пак представлението трябва да бъде впечатляващо. Всичко — оборудване и декори, осветление, мощен звук, само така се получава истински концерт. Няма нужда от нежни обръщения. Най-важното е, че текстовете ни не са послания на сатаната — всичко опира до това да римуваш

думата с тази от края на следващия стих!“

Вниманието, което религиозните фанатици оказват на AC/DC в началото е неприятно и дразнещо, но по-късно положението става наистина сериозно. Серийният убиец Ричард Рамирес (истинското му име е Рикардо Лейва), известен и с прякора „Нощният преследвач“ твърди, че песента на AC/DC „Night Prowler“ го е вдъхновила за престъпленията му. Следователите намират шапка на AC/DC в къщата на Рамирес и това отприщва истински медиен лов на вещици. „Highway To Hell“ (албумът, в който е включена „Night Prowler“) вече е успял да предизвика гнева на всякакви „пазители на семейните и религиозните ценности“ със стихове от рода на: „Хей, сатана, виж ме… На път съм към Обетованата земя.“

25-годишният тексасец Рамирес извършва убийствата в района на Лос Анджелис и сее страх и терор в целия град, преди полицията най-после да го залови. При арестуването му, Рамирес носи фланелка на AC/DC, а след това заявява пред полицията, че това е една от любимите му групи.

Полицаите наистина вярват, че текстът на „Night Prowler“ е вдъхновил Рамирес да извърши престъпленията си, които включват убийства, изнасилвания, осакатявания и обири. След ареста, Рамирес е обвинен в извършването на четирийсет убийства и още трийсет и едно други престъпления. Предполага се, че е извършил и петнайсето убийство в Сан Франциско, а в Ориндж Каунти го чака процес за изнасилване и опит за убийство. Освен, че е фен на AC/DC, Рамирес е и обсебен от сатанизма и пристрастен към кокаина и фенциклидина (известен още като „ангелски прах“). Престъпникът твърдо вярва, че се намира под закрилата на Нечестивия, докато върши престъпление в негово име.

> „Много е трудно да повярваш, че само с помощта на марихуаната и рок музиката, един объркан младеж ще се превърне в един от най-отвратителните серийни убийци и изнасилвачи в съвременната история.“
>
> Антъни Бруно, журналист в „Тру Крайм“

През септември 1985 г. списание „Тайм“ публикува

статия, която подклажда крайните обществени настроения и демонстрира пълно невежество по отношение на посланието на рока. Критикът, написал материала, „изобличава“ опасностите, които се крият в тази музика. „Рокендролът твърде често използва за свои основни теми секса, сатанизма, наркотиците и насилието. Той покварява младите и формира у тях една нездрава ценностна система. Стиховете в тези песни разкриват моралното падение на авторите им, особено в последните няколко години, в края на 80-те. Рейчъл Матюс е музикална агентка, която работи за «Капитал Рекърдс» и целта й е да намира нови групи за компанията. Коментарите й, касаещи една от последните групи, с които е сключила договор, са много интересни. Ето нейното мнение, като представител на музикалната индустрия относно това, какво търси в една група: «Просто си казах: „По дяволите! Никога досега не съм чувала нещо такова! Слушала съм много траш и спийд метъл, но това изпълнение беше неконтролируемо, сякаш попадаш под влиянието на психоза. Много ми хареса, освен това добре се разбира и текстът. Въпреки че групата е отвратителна и отблъскваща, мисля, че е хубаво, че текстовете им са разбираеми. Това ги прави два пъти по-зловещи. Харесва ми“.»“

Статията продължава с описание на новите и опасни форми на рока като „траш метъл“ (trash metal). Изтъква се, че основните теми в тази музика са „насилието и смъртта“, а сред пионерите на „траш“-а са посочени *Megadeth* и *Anthrax*. Като изключим основната грешка, че жанрът всъщност е по-познат като „траш метъл“ (thrash metal, разликата е в произношението и значението — trash означава боклук, а thrash — удар, пердах), авторът не си е направил труда да спомене, че текстовете на двете групи са основно свързани с околната среда и политиката. Ако тези теми в ума на журналиста се покриват с „насилието и смъртта“, то за това едва ли отговорността носят споменатите банди.

Но това не е всичко, разкритията продължават: „Третият тип музика е известен като «блек метъл» (black metal) и открито е сатанински. Текстовете на песните подтикват към кръвосмешение, некрофилия, изнасилвания, мъчения и човешки жертвоприношения. Представители на това течение в музиката са групи като *Venom* и *Slayer*. Най-сатанинският представител на тази разновидност на рока — «black metal» е

може би *King Diamond*. Той открито почита сатаната и използва много дяволски образи и символи в изпълненията си.“

Ясно е, че този материал е написан с единствената цел да помогне на продажбите на списанието — по това време загрижеността за връзките между метъл музиката и сатанизма достига неочаквани висоти. Но в същото време материалът е некоректен, защото дори не е обяснено как AC/DC се вписва в цялата сатанинска история. Като изключим заглавието на „Highway To Hell“ и малките дяволски рогца на Ангъс — които между другото могат да се срещнат във всяка една от пиесите на Шекспир, — други доказателства за принадлежността на групата към сатанизма няма. Това обаче не пречи на кампаниите, подхванати от различни религиозни групи, които имат за цел да постигнат забрана на концертите на AC/DC в някои градове. Освен това стартира и още една кампания — за забрана и изземване на албумите на AC/DC, които се продават в този момент.

В някои градове има събирания на притеснени родители, които публично изгарят хевиметъл албуми или трошат плочи. „Highway To Hell“ на AC/DC е сред плочите, осъдени на „огнена смърт“, другите са: „Number Of The Beast“ на *Iron Maiden* и няколко албума на *Black Sabbath*.

> „В Австралия бяхме скандални. Там явно обичат скандалите. Тук майките дърпат децата си, за да не минем покрай тях на улицата. «Ооо, само ги погледнете!»“
>
> Малкълм Йънг

Писателката и криминален експерт Катрин Рамсланд стига до корените на проблема, като използва случая на Рамирес, за да хвърли светлина върху „сатанинския феномен“ в Америка.

„За да разберем Ричард Рамирес и страстта му да служи на дявола, трябва да разгледаме не само живота му, трябва да обърнем внимание и на времето, в което той живее — обяснява тя. — Рамирес извършва поредицата от убийства през 1985 г., насред «Сатанинската паника», обхванала цялата страна през това десетилетие. Страхът от сатанизма и заговорите на злото

са наболяла тема в обществото. Много хора, които се лекуват от психични заболявания разказват за ритуали на тайни сатанински кръгове, много от елементите в разказите им съвпадат, но така и не се намериха доказателства. Голям брой хора развиват сходни психически симптоми, които са на емоционална основа, а истерията около предполагаемите ритуални жертвоприношения и насилие беше широко разпространявана и раздухана от медиите, лекарите, производителите на лекарства и от всеки, който сметна, че може да каже нещо по въпроса. Серийните убийци също попаднаха под сатанинско влияние. През това десетилетие Робърт Бердела убива шестима души в Мисури «по поръчка» на сатаната, Антъни Коста убива четири жени в Кейп Коуд, като всички убийства са ритуални, Томас Крийч признава за 47 сатанински жертвоприношения, а Лари Айлър погребва четири от двайсет и трите си жертви под хамбар, маркиран с обърнат пентаграм. Един тийнейджър, който иска да стане последовател на дявола, убива родителите си, докато спят.

През осемдесетте години, бившият съучастник на Джон Уейн Гейси — Робин Гехт организира група, в която участват още трима мъже — «Екипът на жестоките убийци». Групата убива 18 жени. Те умъртвяват жертвите си, след което отрязват левите им гърди с тънка тел, гаврят се с труповете, нарязват отрязаните гърди и изяждат парчетата. Това е класически ритуал на последователи на сатаната, а яденето на човешка плът е форма на демонично причастие. Нощният преследвач вярва в същите ритуали. Той проследява жертвите си през нощта, облечен изцяло в черно, и след това се промъква в домовете им. Понякога, като част от ритуала, Рамирес вади очите на убитите. Той пребива с тояга две възрастни сестри, а след като едната от тях умира, изрязва сатанински символ на едното й бедро във формата на пентаграм. Освен това обича да рисува с червило различни варианти на пентаграм по стените. При арестуването му Рамирес заявява, че е слуга на дявола, който го е изпратил да му свърши мръсната работа на земята.“

По време на процеса Рамирес често прави „дяволския знак“ (имитира с пръсти, че са му пораснали рога на главата), така той се надява жестовете му да бъдат свързани с множеството метъл групи, които ползват подобна символика.

Катрин Рамсланд обяснява: „Той е взел идеята от песента

«Night Prowler», защото текстът е посветен на една проста житейска истина: този, който всява страх у хората, може да ги контролира. Както обяснява Рамирес, другите убийци, като Джон Уейн Гейси, също са били вдъхновени от хевиметъл групи или отделни изпълнители. Банди като *Acid Bath* използват извратените рисунки на Гейси, за илюстрации към свои албуми. Мерилин Менсън и колегите му променят фамилиите си, като взимат имената на убийци, сред които Гейси и Рамирес. Изглежда, че хевиметълът винаги ще се свързва в съзнанието на хората с тъмната страна на религиозните схващания, въпреки че през осемдесетте години се появяват много християнски хевиметъл групи. Те свирят т.нар. бял метъл и целта им е да докажат, че всъщност най-важна е музиката и че групите могат да пеят както за Христос, така и за сатаната, резултатът ще е един и същи. Успехът на групата *Styper*, чиито членове хвърлят библии на феновете си по време на концерти, доказва последното твърдение.“

През 1985 г. се появява организация, която цели да помогне на родителите при подбора на музиката, която купуват на децата си. Целият спектър изпълнители — от Принс до Шийна Йистън, попада в полезрението на цензорите, но основната цел при създаването на PMRC („Родителски център за музикален контрол“) е да спре нарастващата популярност на хевиметъла. Първоначално идеята на основателите на организацията е да наложат забрана върху разпространението на хевиметъл музиката, но когато става ясно, че това е невъзможно, PMRC налага поставянето на предупредителен стикер върху всеки албум или сингъл, който не се нрави на организацията. Стикерът предупреждава, че продуктът може да съдържа музика с неморално и нецензурно съдържание. Така се появява лепенката „Родителски контрол“.

Американската група *W.A.S.P.* е сред любимите жертви на цензурата. Първият сингъл на групата — „Animal (Fuck Like A Beast)“ („Чукам като звяр“) е изтеглен от продажба през 1984 г., а във Великобритания почти целият тираж на един от броевете на списание „Керанг“ също е иззет, по простата причина, че на корицата му са членовете на *W.A.S.P.*, нагазили в дълбока локва кръв. Фронтменът Блеки Лоулес си спомня: „Всичко тръгна оттам, че Типър Гор веднъж се заинтересувала каква музика слуша дванайсетгодишният й син. А малкият бил надул

до дупка «Fuck Like A Beast». Тогава Типър си казала: «Това няма да го бъде!» Поне така се говори.“

Типър Гор е съпруга на сенатора Ал Гор, който по-късно става вицепрезидент на САЩ. Тя се възползва от положението на съпруга си, за да наложи на обществеността консервативните си възгледи относно музиката. Подобно на AC/DC, Лоулес и *W.A.S.P.* се отнасят с известна доза чувство за хумор към ситуацията. „Направо се скъсахме от смях — спомня си Блеки. — Дори съм виждал хора с факли да дефилират пред къщата ми, като във филм за Франкенщайн, все едно са тръгнали на лов за чудовища.“ Но също като AC/DC, *W.A.S.P.* изпадат в немилост и истерията сякаш никога няма да свърши. Певецът си спомня: „В продължение на четири или пет години нещата вървяха наистина от зле към по-зле. Получавал съм смъртни заплахи, сигнали за поставени бомби и три пъти стреляха по мен.“ Това, което не осъзнават активистите на PMRC е, че по-голямата част от потенциалните купувачи на хевиметъл музика демонстрират по-голям интерес към тези албуми, след като знаят, че така ще ядосат родителите си. Тиражът на всяка „забранена“ плоча автоматично скача до небето. „Да, това наистина ни направи много известни — признава Блеки, като има предвид не само *W.A.S.P.*, но и много други рок и хевиметъл групи. — Но в същото време стана ясно, че ако някоя баба в Нюкасъл е чувала за нас, то тя няма да се затича да си купи новия ни албум.“ През същата година-две самоубийства в Невада привличат отново интереса на медиите и обществото, като този път в центъра на критиките е британската група *Judas Priest*. Случаят дори стига до съд, тъй като семействата на двете мъртви момчета държат отговорни членовете на групата за това, което се е случило с децата им. След показанията на музикантите, делото е прекратено. Проблемът е в това, че в албума си „Stained Class“ групата няколко пъти убеждава чрез текстовете на песните феновете „да го направят“, като по смисъл е ясно, че става въпрос за самоубийство.

AC/DC обаче категорично не искат да бъдат свързвани с хевиметъл течението в музиката. Те вече са изразили антипатията си към този музикален жанр и се смятат за група, различна от тези, които следват каноните на хевиметъла. Тези гръмки изявления вероятно се дължат на желанието на

австралийците да тушират негативното напрежение около албума „Highway To Hell“. Но усилията на групата явно не дават резултат, когато трябва да убеждават родителите на феновете си, че не са хевиметъл банда.

> „Аз съм открит човек и AC/DC са една от най-добрите рокендрол групи в света. Музиката ни е много близка до първичния рок, нищо повече.“
>
> Браян Джонсън

AC/DC изнася планираните концерти от турнето в САЩ през октомври и ноември. Местните власти в Спрингфийлд и Далас неуспешно се опитват да им забранят да свирят в тези два града, основно заради скандала с престъпленията на Рамирес. Малкълм Йънг обяснява: „Трябваше да свирим в «Спрингфийлд Аудиториум» в Илинойс, когато разбрахме, че религиозните фанатици са успели да издействат забрана на концерта ни, тъй като са обяснили, че ние сме сатанисти. Поговорихме с няколко души и разбрахме, че тези хора са луди и нямат право да правят такива неща. За подобни забрани можехме да ги дадем под съд, което и направихме и спечелихме.“ Но не всички проблеми са решени: „Собствениците на местните хотели не искаха да ни приемат, така че вечерта преди концерта се наложи да спим на около 100 мили от града, след което да пътуваме до залата.“

„Имахме доста проблеми в Щатите и епизодът с Нощния преследвач определено не ни помогна — обяснява Малкълм пред списание «Керанг». — Някакъв тип беше осъден за убийство преди няколко месеца и се беше вдигнал доста шум. Оказа се, че момчето е било с фланелка на AC/DC, което веднага насочи вниманието към нас. Естествено, религиозните фанатици, които никога не са ни оставяли на мира, побързаха да свържат Нощния преследвач с «Night Prowler». Това беше уникално недоразумение, защото в текста на песента всъщност се пее за това, как можеш да се промъкнеш при някое от бившите си гаджета и да й изкараш акъла, нищо повече. Не става въпрос за изнасилване или каквото и да е насилие… Цялата работа се разрасна, само защото той беше арестуван с фланелка на AC/DC и след това един от приятелите му заяви,

че момчето е отчаян фен на групата. Какво от това? Някакъв ненормалник харесва музиката ни и носи наша фланелка, докато избива хора — ние не сме му казали да прави такива неща!“

„За да оцелееш, трябва да имаш добро чувство за хумор — допълва Ангъс. — Винаги ме напушва на смях, когато хората ни обвиняват за убийства и търсят в музиката ни отговори на «големите въпроси на съвремието». Дори най-умните хора на света не могат да дадат отговори на тези въпроси. Защо ги очаквате от нас?“

Браян Джонсън е на същото мнение: „Най-лошото е, че част от нашите колеги наистина се опитват да дадат решение на някои от проблемите. Аз бих се придържал към политиката: «Мълчи си! Не се обаждай. Взимай китарата и свири.» Другите обаче продължават, докато се оплетат напълно в нещо, което не разбират. Година по-късно всички осъзнават, че играят ролята на селския идиот. Все пак ние сме само музиканти, по дяволите. Не сме политици. В студиото може да си говорим за политика. Но определено не искаме да излезем на сцената и оттам да налагаме мнението си.“

> „Имиджът, който сме си изградили ни представя в истинската ни светлина. Никога не сме се опитвали да скрием нещо.“
>
> Ангъс Йънг

Естествено, AC/DC отхвърлят всички обвинения, че се занимават със сатанински дела. Те дори се шегуват, че се доближават до тъмната страна единствено, когато става въпрос за предпочитанията на Ангъс към черното бельо.

„Лесно е да атакуваш някого, който пее за секс и рокендрол, но тези неща са част от живота, а и винаги сме искали хората да се забавляват с нашата музика — по-спокойно обяснява Ангъс. — Не сме ние тези, които ще казват на хората какво да правят. Никога не съм харесвал другите да ми нареждат, дори когато ставаше въпрос за учителите в училище. Още докато бях ученик, когато някой учител започваше да ме поучава, предпочитах да се изнеса към тоалетната, за да изпуша една цигара на спокойствие. Никога не съм искал да ме

занимават с неща, които не ме интересуват, нито ще са ми от полза. Мислех си: «Защо ми говориш всичко това, като знаеш, че като стана на 15 ще напусна училище и ще се хвана на работа в някоя фабрика? Научи ме на нещо, което наистина може да подобри живота ми. Явно няма начин да си намеря работа като университетски преподавател».“

Членовете на групата предпочитат да не коментират сатанинската тема по простата причина, че според тях цялата истерия не заслужава да бъде обсъждана. Те се придържат към твърдението, че AC/DC са петима души, които свирят рокендрол и искат да бъдат известни само с това. Ричард Рамирес, както много преди и след него, е видял нещо в музиката на групата, което обаче не съществува в действителност. Той е чул това, което е искал да чуе. Ако не е бил толкова запален почитател на AC/DC, със сигурност нещо друго е щяло да отприщи престъпните му наклонности — филм или музиката на друга група.

„Първото нещо, което ми казаха Ангъс и Малкълм Йънг, когато дойдох в AC/DC беше много интересно — разказва Браян пред «Керанг». — Попитаха ме: «Ти нали не се обиждаш от най-малките неща?» А аз зададох въпроса: «Защо?» Отговорът беше: «Защото, ако станеш част от групата, трябва да очакваш всякакви мръсотии по свой адрес. Защото откакто сме напуснали Австралия, на наш гръб си изливат комплексите всички долнопробни репортери.» Аз ги успокоих, като казах: «Явно така ще бъде, след като идвам на мястото му (става въпрос за Бон Скот).» Но за мое щастие, тези момчета са като истинско семейство, те не те оставят да се почувстваш самотен. Ако седя в хотелската си стая депресиран от поредната измислица, някой от тях ще дойде и ще ми каже: «Просто не обръщай внимание. Вършим си работата добре, това е важното. Да не ти пука. Свирим си музиката и нищо повече.» Никоя друга група не може да свири така. Това е най-добрата група в света!“

В по-късно интервю Ангъс и Браян са запитани дали ще разкрият политическите си пристрастия и дали понякога не се срамуват от песните, които пишат, особено когато става въпрос за определено сексистките текстове.

„Браян, аз и Малкълм сме напуснали училище на 15 години — отговаря Ангъс. — Не сме от най-образованите хора

на земята. Рядко се тормозим с проблемите, които гледаме по новините и въобще не ни пука кой управлява държавата.“

Браян отдава почит на политическите пристрастия на покойния си баща, които могат да се обобщят по следния начин: „Ще гласувам за скапаняка, който ми осигури работа, за да мога да храня семейството си.“

Джонсън коментира и някои от текстовете, които често са определяни като сексистки и дори „изпълнени с омраза към жените“: „Един шведски журналист ме попита: «Мислите ли, че на жените им харесва да се отнасят с тях така, както вие описвате в песните си? На вас дали ще ви хареса някой да ви върже и да ви унижава?» А аз му отвърнах: «Направо си умирам за подобно отношение. Много искам някоя дива мадама да ме върже, след което да ме скапе от чукане».“

Браян допълва обясненията си: „Разбира се, че текстовете ни са сексистки, но животът е секс. Когато сексизмът е примесен с хумор, се получава нещо забавно. Ние не се притесняваме да казваме нещата директно. И музиката ни не е само за мъже, а също и за жени. Някои жени са разгонени като животни. Има много дами, които биха искали да те вържат и да се възползват от готиното ти тяло!“

Когато Малкълм говори за времето, когато животът на момчетата е изпълнен с безброй сексуални експерименти, той се опитва да смекчи нещата: „Беше по-скоро перчене, отколкото тежки оргии. Случва се често, когато си по-млад и неопитен. Но когато става въпрос за текстовете ни, винаги сме използвали секса като вдъхновение. Това не ни притеснява. Истината е, че наистина имаме някои интересни истории за разказване, но сега те са само приятни спомени.“

„Даваме на децата това, което искат. Те искат здрав рок и ние им го осигуряваме.“

Ангъс Йънг

В крайна сметка AC/DC все пак получава възможност да свири пред верните си фенове, какъвто е и смисълът на турнето. Животът, изпълнен с пътувания в продължение на над 10 години, не се е отразил на ентусиазма на братята Йънг. Малкълм: „Понякога е трудно, но в минутата, в която излезем

на сцена и чуем виковете на публиката, когато видим усмихнатите им лица, адреналинът ни се покачва. Тогава изведнъж се съживяваме и сме готови да свирим цяла нощ. Освен това, с Браян в групата е много забавно! Той е шегаджия, винаги е ухилен и измисля разни номера — как може нещо такова да ти омръзне?“

Съдбата на Нощният преследвач

На предварителното изслушване по делото си, Рамирес показва татуирания пентаграм на дланта на ръката си. Когато е осъден и адвокатите го уведомяват, че е много вероятно да получи смъртна присъда, Рамирес отговаря: „Добре. Така ще отида в ада, при сатаната.“ Вестниците отразяват всяка стъпка от делото. Убиецът е наясно, че трябва само да покаже татуировката си, или да заговори за Нечестивия, за да се озове на първа страница в пресата. Той започва да носи слънчеви очила, за да подсили атмосферата на тайнственост, която витае около него. В крайна сметка Рамирес сам започва да приема идеята, че е „чудовище“.

По време на процеса един от съдебните заседатели е убит и останалите започват да подозират, че Рамирес е призовал демони и е отговорен за смъртта му. Те се страхуват, че същата съдба може да сполети и тях, особено когато подсъдимият се втренчва заплашително в лицата им. Рамирес е осъден на смърт и все още очаква изпълнението на присъдата в затвора „Сан Куентин“. При разговорите си с надзирателите и пресата, той често любопитства дали за него са написани книги, както за живота на Тед Бънди е заснет филм („Лов на глави: Търсенето на Нощния преследвач“).

На 3 октомври 1996 г. 41-годишната Дорийн Лиой се омъжва за 36-годишния Рамирес на скромна церемония в чакалнята на затвора „Сан Куентин“. Двамата са сгодени от 1988 г., но сватбата се отлага заради разпоредбите за вътрешния ред в затвора.

Глава 14
Игра на надежди

„Ние никога не сме били модерна група. Но винаги идва време, когато хората искат да се забавляват. Искат да са щастливи. Тогава се сещат за рокендрола, който може да подобри настроението им. Това никога няма да се промени“.

Малкълм Йънг

По време на турнето на AC/DC в Щатите през 1985 г., с групата се свързва писателят Стивън Кинг — автор на поредица хитови романи на ужасите. Кинг е запален почитател на групата и пита членовете на AC/DC дали е възможно да включи в саундтрака на новия си филм „Maximum Overdrive“ с Емилио Естевес, някои от по-старите им песни. Освен това писателят иска да разбере и дали има възможност групата да запише още песни, специално за албума към филма.

В края на турнето, AC/DC приемат офертата на Кинг, избират някои от най-добрите си песни за филма и за сборен албум, като записват и три напълно нови парчета. Това са „Who Made Who“ (същото име носи и албума), „D.T.“ и „Chase The Ace“. И трите песни са записани за две седмици. За новата продукция в студиото се завръщат Хари Ванда и Джордж Йънг, чиято помощ е жизнено необходима.

AC/DC признават, че критиките към последните им записи от 1985 г. са заслужени.

„Винаги съм смятал, че правим страхотна рок музика, когато работим с брат ми — обяснява решението Ангъс. — Нещата, които записваме с него ми допадат повече, отколкото материалите на Мът Ланг. Мът много държеше на това да записваме песни, които ще се харесват в Америка, познаваше пазара, но с брат ми… е по-различно, с него музиката ни звучи като чист, автентичен, първокачествен рок.“

AC/DC отново прави записите в студио „Компас Пойнт“ в Насау. Песента „Who Made Who“ показва AC/DC в по-различна

светлина. Рефренът е по-мелодичен, а в китарните партии се забелязва много добро сработване между братята Йънг. Саундът на групата също се променя, за да е в крак с модерните тенденции, властващи през осемдесетте. Към песента е записан и клип, сниман в „Брикстън Академи“ в Южен Лондон. В него участват членове на фенклуба на AC/DC, както и победители в радиовикторина. Всички са облечени като Ангъс Йънг и подражават на сценичните му движения.

Песните, избрани да представят по-ранното творчество на групата са „You Shook Me All Night Long“, „Sink The Pink“, „Ride On“, „Hells Bells“, „Shake Your Foundations“ и „For Those About To Rock (We Salute You)“. Тази частична компилация представлява единственият опит на AC/DC да пусне на пазара студийни записи от различни периоди от развитието си. Песните са така подбрани, че да се акцентира на присъствието на Браян Джонсън в групата, но момчетата не могат да устоят на изкушението да включат и изключителното изпълнение на Бон Скот в „Ride On“. С това се отдава почит на паметта на певеца и се показва „другата страна“ на групата за онези фенове, които не познават миналото на AC/DC.

В началото на 1986 г. излиза сингълът „Shake Your Foundations“. Той става най-успешната плоча на бандата на 45 оборота, след „For Those About To Rock“, достигайки до 24 място във Великобритания. На 3 май дебютира албумът „Who Made Who“ и феновете го приемат добре. Тавата стига до номер 11 във Великобритания и до номер 33 в САЩ. Мнозина са разочаровани, че парчетата в албума са малко, но са доволни от допълнителните материали, между които има и инструментали на групата — за първи път след „Fling Thing“, „Б“-страната на сингъла „Jailbreak“.

> „Харесвам ритъм енд блус, харесвам и рокендрол. Много харесвам AC/DC — това се казва оглушителна музика.“
>
> Стивън Кинг

Във филма на Стивън Кинг се разказва как опашката на тайнствена комета пресича Земята, след което всички машини на планетата оживяват и започват да тероризират създателите

си, т.е. хората. В една от сцените на филма дори се вижда микробус, на който е изрисувано логото на AC/DC. През 1997 г. продукцията е монтирана отново за излъчване по кабелните телевизии и получава ново име — „Trucks“. Саймън Райт си спомня: „Записите на инструменталите бяха доста странни. Гледахме отделни части от филма на голям екран и музиката трябваше да съответства на действието.“

Въпреки че инструменталите трудно се вписват в компилацията от по-стари песни, селекцията на различните парчета се приема добре от феновете. Това начинание е успешно за групата, но общо взето мнението на членовете на AC/DC е, че няма смисъл да се повтаря. Бандата така и не записва след това друг саундтрак, нито пък се опитва да създаде нови инструментални парчета, което прави двете композиции, включени в „Who Made Who“, още по-ценни.

За да не разочароват феновете, AC/DC отново тръгват на турне в Щатите (подгряващите им групи са *Queensryche* и японците от *Loudness*). Турнето започва през юли 1986 г. и завършва през ноември, като концертите продължават с два месеца повече в сравнение с първоначалните планове. Билетите за всички зали и стадиони са продадени, което е забележително постижение във време, когато музикалната индустрия изпада в рецесия. Американците просто не могат да се наситят на AC/DC. След триумфалните концерти в САЩ, групата си дава два месеца почивка, преди да започне работа по следващия си албум.

Момчетата решават драстично да осъвременят звученето на AC/DC и под знака на промяната създават някои от най-добрите си песни от години насам. Ванда и Йънг работят по всички композиции в албума, за първи път от 1978 г.

„Когато тримата братя отново се събраха заедно, мисля, че това беше като черешката на тортата след всички години работа — обяснява Браян. — Най-много обичам да гледам, когато Малкълм или Ангъс изслушат някое предложение на Джордж, след което издават многозначителни, но нечленоразделни звуци. Джордж прави същото. Те така си разговарят. Но се разбират отлично, нямат нужда от думи. Ангъс и Малкълм вярват на Джордж, аз също.“

AC/DC са доволни от работата си с ветераните продуценти по „Who Made Who“ и няма нужда да търсят нови

имена за записите на следващия си албум.

„Не мисля, че съществува идеална среда, в която да се пишат песни. Писали сме песни под огромно напрежение, а някои парчета сами се раждат — спонтанно и на момента. Сякаш не мислиш за тях и мелодията ти идва, примерно, докато пътуваш в такси. Дори сме композирали по време на концерт. Предполагам, това е ключът — никога да не знаеш какво те очаква“ — споделя Ангъс Йънг.

Групата и продуцентите работят заедно в студиото „Миравал“ в Южна Франция. Творческият процес е затруднен от липсата на климатик, но въпреки жегите атмосферата по време на записите е отлична. Момчетата разполагат с достатъчно свободно време да се отдадат на хобитата си — посещения в местните барове и не толкова типичното за тях забавление — голфа. Джонсън признава, че си е паднал по „френските сладкишчета“, но в този случай има предвид произведенията на местната сладкарска индустрия, а не момичетата. Въпреки това присъстват и жени. Групата определено боготвори една от тях.

„Жените, които се грижеха за нас всяка сутрин ни приготвяха божествена закуска — спомня си Браян. — Направо не можех да спра да ям. Бях се надул като топка.“

„Изборът на студио, където да записваме, винаги е много важен — допълва той. — Искахме да намерим място, където ще постигнем отличен звук, като на концерт. Нямахме нужда от технологична обработка, специални ефекти и други такива. Най-важното беше да извадим най-добрия звук, който е възможен в това студио.“ Групата записва 19 песни, но само десет от тях намират място в новия албум, наречен „Blow Up Your Video“. Заглавието е строфа от текста на най-впечатляващата песен в албума — „That’s The Way I Wanna Rock ’N’ Roll“. Браян Джонсън смята, че парчето е много подходящо за телевизионния канал MTV.

Албумът представя обновената AC/DC. Групата доказва, че може да се съревновава с големите звезди на осемдесетте години. Момчетата все още залагат на осъвременената форма на рокендрол, но след доизпипването на песните в студиото, с дрезгавия глас на Браян и китарните партии на братята Йънг, AC/DC може да се конкурира във всяка една от популярните хевиметъл групи от този период. В интервютата си

австралийците се дистанцират от жанра за пореден път, въпреки че имиджът им ги доближава до представителите на това музикално течения — всички са с доста по-дълги коси, най-вече Ангъс.

„Нямаше да сме AC/DC, ако бяхме направили нещо по-различно — обяснява Ангъс. — И определено няма да търсим друга промяна, не очаквайте да видите дракон на обложката на албума ни.“ Затова и обложката е напълно предвидима — снимка на Ангъс, който изскача от взривяващ се телевизор. По онова време хевиметъл бандите залагат предимно на стилистични образи от фентъзи новели или хорър филми за илюстрации на плочите си.

> „Ние също имаме принос в разрушаването на хотелски стаи и други такива щуротии, но това беше доста отдавна. Особено, когато обслужването по стаите не е добро… Но да изхвърлиш телевизор през прозореца на хотелската стая, само за да се похвалиш после, че си го направил, няма смисъл. Ако образът на телевизора не е добър, то тогава имаш оправдание.“
>
> Ангъс Йънг

Песните трябва да са „живи“ и „гъвкави“ според китариста. „Най-важното е как чувстваш едно парче. Песента трябва да те разтърси, да те впечатли. Глупаво е да пишеш бързи песни, само защото другите правят така. Най-важното е да свириш качествен рокендрол. Да, аз все още излизам на сцената облечен като ученик, но това ми дава допълнителна увереност. Затова и мога да правя, каквото си искам по време на концертите.“

Ангъс демонстрира таланта си на китарист в албума „Blow Up Your Video“. Присъствието на неговите сола е много силно в песните „Meanstreak“ и „That’s The Way I Wanna Rock ’N’ Roll“. Той обаче признава, че не спада към модерната през осемдесетте години група на „супербързите“ китаристи, които обичат да свирят на върха на грифа и не харесват обикновените песни.

„Не ме впечатляват изпълнители, които свободно се

«разхождат» по грифа на китарата нагоре-надолу, аз също мога да го правя, но за мен това са упражнения, а не музика — е мнението на Ангъс. — Не ме влече да тормозя хората с безкрайни китарни сола, докато мозъците им се замътят. Ние излизаме заедно на сцената и заедно печелим сърцата на феновете.“

Все пак в „Blow Up Your Video“ се усеща известен реверанс към метъл манията, обхванала света по това време. Явно модното течение не е подминало и Ангъс. Той внася едва доловими иронични нотки в своите изпълнения, които много напомнят на стила на десетките „виртуозни“ китаристи, наводнили пазара през осемдесетте години. Ангъс доказва, че този метод на свирене му се отдава с лекота и демонстрира по-изящен стил, като в същото време вплита в музиката любимите си блус елементи.

И Ангъс веднага си признава тази слабост: „Винаги съм харесвал музиката на Чък Бери, защото е проста и пряма. Няма нужда да разсъждаваш върху нея. Само като я чуеш и започваш да танцуваш, краката ти сами се движат.“

Дори на сцената AC/DC се опитва да избяга от образността на хевиметъла. Групата никога не е залагала на прекалена показност и ефекти. Освен Ангъс, за когото училищната униформа е задължителна, членовете на бандата не подбират особено сценичните си костюми. Няма прилепнали трика, кожени одежди или дълги, развети коси, просто обикновени мъже с необикновен талант. Соло китаристът няма статут на примадона, не търси изява на всяка цена, за да задоволи егото си, той по стечение на обстоятелствата получава повече внимание от останалите. Нито един от членовете на AC/DC не проявява завист или ревност за известността на другите. За Браян няма значение дали медиите му обръщат внимание, той излиза на сцената, за да си свърши работата — да пее на върха на възможностите си, като Бон Скот навремето. Малкълм пък не обича светлините на прожекторите и предпочита да стои на заден план, въпреки че, според по-малкия си брат, той е по-добрият китарист в бандата.

Ангъс постоянно повтаря, че нито неговият имидж, нито стилът му на свирене трябва да бъдат приемани като емблема на AC/DC. Той признава пред „Хит Парейдър“: „Малкълм ми служи за вдъхновение. Той винаги може да ми каже дали съм

свирил добре или зле. Мал е много строг критик. Знам, че ако той хареса нещо, значи то е достатъчно добро, за да се хареса на всички. Много хора си казват: «AC/DC — това е групата с дребничкия китарист, който тича напред-назад по сцената по къси панталонки.» Но аз не бих постигнал нищо без Малкълм и другите момчета. Благодарение на тях изглеждам толкова добър китарист.“

На сцената групата много рядко кара Браян да се обръща към публиката в типичния за метъл бандите стил. Още по-рядко вокалистът подканя аудиторията да пее цели пасажи от някоя песен с него, или пък да скандира, че AC/DC са най-добрата група. Разбира се, феновете винаги пеят с бандата, но това не е защото Браян е поискал това. Според AC/DC, работата на музикантите е да свирят и да пеят, не е редно публиката да върши това вместо тях. Браян коментира: „Много рядко говоря, докато съм на сцената. Музиката напълно замества обясненията ми.“

Въпреки грубия и суров имидж на AC/DC, музикантите рядко си служат с вулгарни фрази, псувни и обиди, когато се обръщат към аудиторията на концерт. „Напоследък вокалистите имат навика да обсебват микрофона и да псуват хората — обяснява Браян. — Мисля, че тези неща трябва да се изживеят още в училище. Едно момче, което преди е работило за друга банда — но няма да ви кажа коя е тя — преброило, че за един концерт вокалистът е казал 165 пъти «да ви го начукам». Това му бил рекордът, момчето преброявало псувните всяка вечер и може да го потвърди. Никога не казвам «да ви го начукам» на сцената. Е, веднъж го направих и една госпожа веднага ми отвърна: «Не мога да повярвам, че псувате на сцената. Дошла съм на концерт с дъщеря си.» Казах й: «Господи, съжалявам.» И оттогава не съм псувал пред публика.“

В „Blow Up Your Video“ за пореден път личи неохотата, с която AC/DC записва по-бавни парчета.

„Музиката ни е твърда като преди и определено няма балади — описва албума Ангъс. — Въобще не си падам по по-бавните песни. Имам чувството, че всички рок групи напоследък са се вманиачили на тема балади и романтика… Нямам нищо против да чуя някоя балада, може би веднъж в годината, но след две минути песента вече ми е писнала. Така че, каквото и да опитваме в студиото, не очаквайте от нас

балади.“

Настроението по време на записите на албума е отлично. Според групата това са били най-приятните записи за последните три албума. „Всички бяхме в добро настроение — спомня си Браян. — Албумът се получи размазващ, просто знаехме, че ще е добър. Джордж отново демонстрира бащинското си отношение към нас, а едва ли има човек на света, който да разбира по-добре рокендрола от него! Малкълм и Ангъс бяха много доволни, че могат да работят с брат си и Хари и това си личи в парчетата.“ Атмосферата от студиото се пренася и в музиката на AC/DC, положителният заряд е добре уловен при записите. Сред любимите песни на Джонсън са „That’s The Way I Wanna Rock ’N’ Roll“ и „Kissin’ Dynamite“. Но Браян харесва най-много „Meanstreak“, основно заради „страхотното чувство за хумор“, с което е написана. Текстът спада към класическото творчество на AC/DC: „Никой досега не ми е казвал, че притежавам класа. За мен казват: «Не хранете звяра, болен е от бяс». Аз съм от тези, които не се научават, от мен очаквайте да срина пясъчните ви дворци.“

Браян отбелязва, че последната песен в албума — „This Means War“, е най-бързото парче, написано и изсвирено от AC/DC от доста време насам и „наистина е по-твърдо“. Според Джонсън песента може да се сравнява по бързина с едно от най-старите парчета на бандата — „Riff Raff“. Въпреки че заради „Blow Up Your Video“ AC/DC отново са сравнявани с метъл групите, албумът е изграден от обичайните елементи, характерни за музиката на състава. Някои от тях вече са запазена марка на AC/DC — китарни рефрени, мощен звук и вълнуващи, запомнящи се мелодии. Разликата в сравнение с „Fly On The Wall“ и „Flick Of The Switch“ е по-плътният звук, налаган във всички песни от албума.

Още по-впечатляващо е, че за разлика от типичните хевиметъл изпълнители, които използват изкривяване на звука, за да постигнат острите тонове в песните си, звукът от китарата на Ангъс е кристалночист. На по-високи децибели, солата на Йънг добиват по-тежко звучене, но методът му на свирене е напълно различен от общоприетите похвати за времето.

„Усилвателите са така настроени, че да вадят чист звук — разкрива той. — Много хора са се пробвали да свирят на китарата ми и много от тях са били изненадани колко чист е

звукът й. Някои твърдят, че саундът не е достатъчно плътен, но това е така, само когато другите свирят на моя инструмент. Аз мога да изтръгна от китарата си всеки звук, който пожелаете. Мисля, че успявам да се справя, защото изчиствам максимално мелодията, без да залитам встрани, без да използвам «тоунбендър». Предпочитам от китарата и от усилвателя да излизат естествени звуци.“

Истинската тайна на AC/DC обаче се крие другаде — във взаимодействието между отделните инструменти. Момчетата не се стремят да свирят максимално силно, нито търсят изкривяване на звука, само защото така е модерно.

„Всичко зависи от това какво е студиото — обяснява Ангъс. — Ако залата дава жив звук и реагира отлично на музиката, когато всички свирят заедно, особено това се отнася до барабаните и китарите, тогава усещам как нещата се получават. Чувствам се така, сякаш свирим отлично по време на концерт. Когато сме разделени и трябва да бъда на пулта, сякаш съм изолиран. Опитвали сме да записваме по различни начини, но много зависи от самото студио. Ако залата има добра акустика, значи си извадил късмет.“ AC/DC определено имат късмет при записите на „Blow Up Your Video“, въпреки че качеството на звука се дължи по-скоро на талант и добри продуценти, отколкото на акустиката в студиото.

Публиката приема с отворени обятия първия сингъл от плочата „Heatseeker“, който се изкачва до номер 12 в британската класация. Самият албум стига до второто място в Обединеното кралство и до дванайсетото в САЩ. Това е най-убедителното представяне на AC/DC в класациите от емблематичния „Back In Black“ насам. След тридневни репетиции в „Ентъртейнмънт център“ в Пърт, момчетата са готови да започнат голямо турне в Австралия с начална дата 1 февруари 1989 г. Това са първите концерти на бандата на родна земя от 1981 г. На дебютното шоу присъстват и родителите на Бон — Иза и Чик Скот. В духа на импровизираното си „завръщане“ AC/DC изпълняват предимно ранния си репертоар, или песните, чийто автор е Бон Скот.

След успешното си представяне на родна земя, групата заминава за Великобритания, изнася концерти в Бирмингам и Лондон и после поема на европейско турне. Непосредствено преди да отпътуват за Америка, момчетата се завръщат в

Англия за грандиозно шоу на стадион „Уембли“.

Положението вътре в бандата обаче далеч не е безоблачно. Преди северноамериканското турне, Малкълм Йънг се оттегля в почивка, с обяснението, че е изтощен. Това е официалната версия, която обаче прикрива истината за алкохолизма на китариста, чието състояние се влошава през последните няколко години. По-късно Малкълм признава своя порок и разказва за дългия си път към трезвеността.

„Стана постепенно. Първо пиех ужасно много, след това много, после малко и накрая — никак. Тези дни ми е позволено да пия само чай — разказва той. — Пиех страшно много. Човек може да напише книга за нещата, които съм правил пиян. Трябваше да се откажа и да си помогна сам. Писна ми да бъда вечно замаян, неадекватен. Сякаш се повтаряше една и съща история, не можех да събера смелост. Приличах на доктор Джекил и господин Хайд — сякаш страдах от раздвоение на личността. Напълно изгубих самоконтрол. Успявах да свиря на сцената, но вечно бях натряскан. След концерт беше най-лошо. Аз първи започвах да пия и последен си тръгвах от кръчмата. Всъщност ме влачеха, защото рядко се държах на краката си. Никога не съм тръгвал на турне без пиячка и преди ми се струваше, че това не е никакъв проблем. Сега ми е малко трудно да се лекувам с чай, когато напрежението започне да става нетърпимо.“ Ангъс разказва за това, смеейки се: „Брат ми трябваше да спре пиенето. Беше стигнал твърде далеч. Откакто навърши 17 години, не е имало ден, в който да е трезвен. Това май е нещо като световен рекорд. Никога не съм разбирал как може да живее така. Аз не пия, но всички около мен се наливат и от мое име!“

AC/DC взима друг член на семейството, за да замести Малкълм в създалата се ситуация. Племенникът на Ангъс и Мал — Стиви Йънг. Той се справя отлично с партиите на чичо си и влага огромен ентусиазъм в изпълненията си. „Хлапето свърши страхотна работа — признава Ангъс пред «Керанг». — Повечето хора го мислеха за Мал. Те много си приличат. И двамата имат силни характери. Стиви беше напълно уверен, аз се тревожех повече от него.“ Първото изпълнение на младия Йънг с AC/DC е в „Къмбърланд Сивик център“ в Портланд, Мейн, на 3 май. „Стигнал съм до извода, че във всяка ситуация е по-добре да поемеш напред, без да се страхуваш — описва

Ангъс стреса от концертите и студийните записи. — Като в плуването е. Не можеш да си натопиш само малкото пръстче във водата, трябва да се измокриш докрай. Мисля, че човек няма от какво да се бои, въпреки че някои смятат позицията ми за странна. Ако изсвириш грешна нота, какво да се прави? Някои от тези грешни ноти правят чудеса, но е по-добре тези случки да са сведени до минимум. Смятам, че за да се справиш с това, трябва да имаш увереност, че можеш да го направиш. Никога не съм се страхувал. Все пак имам късмет, че съм израснал в семейство на музиканти. Това ми даде самочувствие, което ми помага да се справям с всякакви ситуации, които може да възникнат на концерт или в студиото."

Докато Стиви свири пред пълни трибуни, Малкълм може да се наслади на малко време далеч от света на рокендрола. Той си почива със съпругата си Линда и семейството си в Сидни. За първи път от много време Малкълм има възможност да излезе във ваканция далеч от бандата. Той дори си купува състезателен кон — нещо съвсем нетрадиционно за обичайното му ежедневие, изпълнено с музика. Рокендролът обаче не е изчезнал напълно от живота на Малкълм, той все още обмисля идеи за творческото бъдеще на AC/DC.

Турнето в Щатите се оказва изключително успешно, като след това групата свири пред пълни трибуни навсякъде. До края на годината „Blow Up Your Video" става най-добре продаващият се албум на AC/DC след „For Those About To Rock (We Salute You)".

Браян Джонсън обяснява какво би станало с AC/DC, ако членовете на групата лесно се поддаваха на чуждо влияние

„В средата на осемдесетте имахме лош период, тогава музиката се променяше, появиха се дълги коси… и така нататък, *Whitesnake* и *REO Speedwagon*. От звукозаписната компания ни се обадиха и ни казаха да си сменим сценичните костюми. Изтърсиха: «Ще е най-добре, ако си смените имиджа.» А ние отговорихме: «Да ви го начукаме!» Всички банди, които решиха да се променят, вече не са на белия свят. Защото тези групи позволиха да бъдат манипулирани от звукозаписните компании, на които много не им пука за самата музика. За тях е важно само едно: да печелят, колкото се може повече пари от музиката. Но това е всичко, всеки си има право да решава.

Светът е забавно място, нали?“

Глава 15
Дни на грохот

„Писна ми да слушам, че сме направили 11 албума, които звучат по един и същи начин. Всъщност, ние имаме 12 албума, които звучат по един и същи начин.“
Ангъс Йънг

В края на 1989 г. AC/DC се появяват в медиите по един доста странен повод. Американската армия нахлува в Панама, за да залови тогавашния държавен лидер генерал Мануел Нориега. Но генералът успява да се скрие в дипломатическата мисия на Ватикана в Панама сити. След като всички опити да бъде изваден оттам пропадат, армейските началници решават, че единственият им останал шанс е да му пуснат рок музика с оглушителна сила. Какъв по-добър начин да притесниш някого от парче на AC/DC? Армията избира „Highway To Hell“ и не след дълго разтреперaният генерал се предава на американците на 3 януари 1990 г. Ангъс обяснява: „Опитаха се да го извадят от релси, така че да не може да спи. За нас цялата ситуация беше доста забавна. Смятам, че след като армията на САЩ харесва музиката ни, значи тя може да допадне на всеки друг.“

След това необикновено потвърждение на силата и въздействието на музиката на групата, AC/DC се захващат с подготовката на следващия си албум. По това време постоянно се тиражира злонамерената критика, че групата записва една и съща песен, отново и отново. Днес момчетата приемат това на шега, но отношението на медиите определено не е справедливо: ясно е, че албумът „Blow Up Your Video“ е доста по-различен от музиката, която прави групата през 70-те години. Все пак саундът на AC/DC е като запазена марка, а след като песните са качествени, най-запалените фенове не се оплакват от това, че определени мелодии наистина звучат сходно с предишната продукция на австралийците. Но сега AC/DC се готви да изненада всички с нещо, доста по-различно.

„Ние сме рок група. Ние сме шумни, груби,
понякога предизвикваме скандали и сме странни.“
Ангъс Йънг

Подготовката на албума не е лесна. Саймън Райт напуска и отива в *Dio*, групата сформирана от дребничкия Рони Джеймс Дио, бивш вокалист на *Elf, Rainbow* и *Black Sabbath*. Райт вече се е появил в албума на *Dio* — „Lock Up The Wolves“ като гост-музикант, но сега приема офертата на Рони да стане постоянен барабанист на бандата.

Браян Джонсън също преживява труден период, тъй като се развежда със съпругата си Каръл. Той прекарва много време в Щатите, където се занимава с юридически проблеми около развода, а това значи, че не е готов навреме с текстовете за новия албум. За първи път в историята на групата вокалистът не е автор на текстовете. „Мал и аз решихме, че ще свалим напрежението от Браян, ако ние напишем текстовете на песните — обяснява Ангъс. — И преди също сме помагали в поезията. Често се събирахме тримата, аз, Мал и Бон, понякога се включваше и брат ни Джордж, и започвахме да мислим строфи. Винаги сме помагали на Бон за текстовете. Същото е и с Браян, основната идея за текста е негова, но при писането понякога няколко глави мислят по-добре от една и това спестява доста нерви и усилия.“

„Просто ми свършиха идеите — ще признае по-късно Браян. — Не можех да измисля достатъчно добри неща. Не исках да пиша едни и същи текстове. А и знаех, че в началото Ангъс и Малкълм са помагали на Бон в писането. Тази работа е в кръвта на Малкълм и Ангъс, двамата са много добри. Само трябва да извадят този си талант на повърхността. Чувствах се ужасно, защото за първи път нямах свежи идеи за албума. Мислех си да изчакам, за да чуя какво ще изсвирят момчетата. Тогава ми беше доста трудно да измисля стиховете. Случва се понякога и на най-добрите — просто пресъхваш. И момчетата ми казаха: «Нека се пробваме». Помислиха малко и се получи страхотно. Погледнаха на текстовете от друг ъгъл. Ангъс винаги предлагаше най-щурите идеи. Той си живее в собствен свят, има фантазии, гениални хрумвания, а когато ги сподели, разбираш, че са страхотни. Просто Ангъс и Малкълм са много

талантливи. Все още ми харесва да се срещам с братята в Лондон. Те ми казват: «Ела, Браян, имаме някои идеи». Това е най-хубавата част, защото знам, че ще съм първият човек в цял свят, който ще може да чуе идеите им. А аз им помагам да оформим песните. Просто сядаме и работим, прекрасно е. Като да се съберeш с приятели — изпиваме тонове кафе и накрая всичко е готово, много ми харесва."

Все пак добрата новина е, че групата може да твори на спокойствие, без да се притеснява от краен срок. „Разполагахме с много време, което беше добре — обяснява Ангъс. — В миналото винаги е трябвало да се съобразяваме със срокове, или пък с турнета — датите са определени и дотогава просто трябва да си готов със записите. Този път това напрежение отсъстваше, което беше страхотно. Можехме да напишем песните, да си починем, след което да ги чуем отново. Тогава си казваш: «Това е добро» или «Това трябва да се доработи». Тук-там се налагаше някоя и друга промяна. Честно казано, не обичаме да се затваряме в студиото, без да имаме нещо предварително подготвено и да се опитваме там да го измислим. Искаме всичко да е ясно, така че когато записваш, да можеш да се съсредоточиш върху свиренето, пеенето и звука, който искаш да получиш."

Разбира се, AC/DC има нужда от резервен барабанист, а новият член, поне по отношение на стила, е свързан с миналото на групата. Крис Слейд вече е свирил в групата на Манфред Ман *Earth Band*, както и в *Uriah Heep, The Firm*, с Гари Нюман, Гари Мур и още много звезди. Бил е на барабаните в хита на Том Джоунс от 1965 г. „It's Not Unusual". Първоначално Слейд е помолен да помага временно на групата. По това време AC/DC работят в студио близо до Брайтън и почти веднага става ясно, че Слейд ще получи покана да остане за постоянно. Ангъс обяснява: „Стилът му на свирене е просто перфектен за нас, много солиден и мощен. Крис прилича малко на Фил Ръд. И двамата блъскат по бараните с колкото сила имат. Но Крис може да те изплаши — като видиш голата му глава и те побиват тръпки."

Мускулестата фигура на Слейд определено го отличава от колегите му, които са по-дребнички и с дълги коси. Но това противоречие е идеално за песни като „Fire Your Guns". След репетициите в Брайтън, групата поема към студиото „Уиндмил

Роуд“ в Ирландия, където започва усилена работа по новия албум. Изборът на продуцент обаче се оказва изненада. Канадецът Брус Феърбеърн определено има усет за това какво се продава добре и вече е работил с *Bon Jovi* и *Aerosmith*. Това кара някои от феновете да се притесняват, че влиянието му може да промени стила на AC/DC.

> „Винаги искаш да направиш най-добрия албум за времето си. Никога не включваме песен в плочата, ако не сме напълно сигурни, че тя е добра. Този път постоянно отлагахме и отлагахме края на записите, за да сме сигурни, че всичко е както трябва.“
>
> Ангъс Йънг

Няма начин обаче AC/DC да се отдалечат много от стила си. Най-важната им задача е свързана с осъвременяването на „цялостното звучене“ на албума. Написаните от тях песни са много силни и естествено, неподвластни на музикалната мода. Всъщност групата дори показва и тъмната си страна — с песента, на която е кръстен албумът „The Razor’s Edge“. Ангъс изтръгва от китарата си зловещи звуци, а вокалите са определени като „епични“. Песента не прилича по нищо на досегашната продукция на групата, като определено се доближава до хевиметъл вълната, макар това да не е търсено умишлено. „Вече бяхме написали основните китарни партии и те звучаха доста злокобно — отбелязва Ангъс. — И по тази причина решихме да развием този звук. В миналото бихме се отказали от нещо такова, звучи прекалено теоретично, поне в музикално отношение.“

Другите песни са по-предвидими — като „Got You By The Balls“ и „Goodbye & Good Riddance To Bad Luck“. Но истинската красота се крие в първото парче от албума — „Thunderstruck“. Песента започва с вълнуваща китарна партия, след което се развива до перфектно хардрок кресчендо. „Просто си играех с лявата ръка по грифа на китарата, когато открих тази мелодия — обяснява Ангъс. — Изсвирих я случайно. Казах си: «Не е лошо» и я записах. Общо взето, двамата с Малкълм работим по този начин. Записваме си идеите, след това пускаме на другия да слуша какво ни е минало през главата.“ Текстът на песента е

предложение на Ангъс. „Пътувах със самолет над Източна Германия и налетяхме на електрическа буря. Помислих си, че ще умра. Стюардесата каза, че ни е ударила светкавица, а аз допълних: «Не, удари ни гръм, защото здраво изтрещя».“

AC/DC създават още една запомняща се мелодия — „Are You Ready“, като там участва и хор. „“The Razor’s Edge" се получи много мелодичен, а ние досега не бяхме правили много такива неща — обяснява Браян. — В песни като „Moneytalks“ или „Thunderstruck“ има толкова много живи мелодии… Трябваше да се науча да ги изпълнявам."

„Moneytalks“, която е издадена на сингъл, също е идея на Ангъс. „Парите разделят хората — е мнението на Ангъс. — Извън Америка тази идея не е много популярна. В Европа смятат, че е по-важно да си роден с потекло и да имаш класа. В Щатите смятат, че всичко това се купува, просто трябва да си го поръчаш. Това е нашият малък принос за вдигане на завесата около начина на живот на богатите, които се крият зад анонимността си.“

Изглежда, че заслугата за промяната в звученето на AC/DC е изцяло на Брус Феърбеърн. Вместо да тласне групата в нови музикални експерименти, той успява да освежи рокендрол звученето им, придава му малко по-търговски облик, а звукът става по-солиден от всякога. Акцентът върху баса на Клиф Уилямс в „Rock Your Heart Out“ е чудесен пример за дарбата на Феърбеърн да реализира скрития потенциал на музикантите, останал незабелязан досега.

„Брус каза на Малкълм, че не иска да променя AC/DC — спомня си Ангъс. — Не ни караше да правим нищо, което би ни накарало да се чувстваме неудобно. В днешно време е много трудно да се намерят истински рок продуценти. Много хора казват, че са такива, но скоро след като започнеш работа с тях и те започват да ти пробутват сълзливите си балади. Песните бяха готови, когато отидохме във Ванкувър. Феърбеърн просто намери начин да ги направи по-динамични. Брус е голям почитател на по-старите ни албуми, каза, че много харесва вълнуващото звучене, грубата музика и липсата на обработка на записите в тях. Искаше да извади отново на бял свят този звук и мисля, че се справи много добре. Имахме много малко грешки и различия по време на записите. Понякога някой изсвирваше фалшива нота и се наложи да позакърпим някои от

песните, за да звучат по-добре.“

Браян смята, че това е завръщане към епохата, когато AC/DC са свирили без напрежение. „Времето, което прекарахме в студиото ми напомни за един отминал период, когато експериментирахме с аранжиментите на песните и пробвахме различни неща, просто ей така, за забавление — е неговото мнение. — Всеки от нас знаеше, че за трите години, изминали от излизането на последния ни албум се е появило цяло ново поколение фенове. Искаме да им покажем кои сме и за какво става въпрос.“

За издаването на „The Razor’s Edge“ AC/DC подписват договор с компанията „Атко“ и по-късно е взето решение, че първият сингъл от албума ще е „Thunderstruck“. Песента стига до №13 в британските класации. Албумът обаче успява да влезе в Топ 5, както във Великобритания, така и в Америка. Продажбите в световен мащаб надхвърлят 60 милиона копия. Освен това в класациите на Острова влизат и „Moneytalks“ и „Are You Ready“. Турнето, което представя новата тава започва в САЩ. След това AC/DC обикаля и Европа, като участва в 20 фестивала „Монстърс ъф рок“ в 18 града на Стария континент. Австралийците са звездите на британското издание на фестивала в Донингтън за трети път — рекорд в историята на събитието. Подгряващи групи на AC/DC са *Metallica* и *Motley Crue*. Там Браян Джонсън се среща с Ники Сикс от *Crue* и откровено му споделя, че като гледа човек татуировките му, може да си помисли, че някой е повърнал отгоре му.

Веселите моменти продължават и на концерта в Белфаст през 1991 г. Там Ангъс се сблъсква на сцената с проблем, сходен на този на Джанет Джаксън на откриването на „Супербол“. Сценката става още по-пикантна, благодарение на факта, че китаристът последен разбира, че „малкият Ангъс“ се е появил неочаквано пред публиката. „Носех два чифта къси гащи — спомня си Ангъс. — Не знаех, че долният чифт е скъсан отпред. Смъкнах горните шорти и видях, че Малкълм ме гледа доста странно, но не му обърнах много внимание. Мислех си: «Какво толкова се е зазяпал?» Обаче и всички полицаи, които охраняваха, се бяха вторачили в мен. След това се обърнах към публиката и феновете останаха като гръмнати. Най-накрая се сетих да погледна надолу и видях, че пенисът ми се е показал пред целия свят.“

Но не всичко е толкова забавно. На 18 януари 1991 г. трагедия връхлита групата и феновете ѝ. По време на концерта в „Солт Палъс“ в Солт Лейк Сити — Къртис Чайлд и Джими Бойд, двамата на по 14 години и 19-годишната Елизабет Глоси са премазани от тълпата, когато феновете се втурват към сцената при първата песен на AC/DC. За трагедията разказва Скот Нийл, приятел на Къртис Чайлд: „Беше истински хаос, направо ад. Всички наоколо пищяха. След като групата започна нова песен, хората се развикаха: «Спрете концерта, спрете концерта», но музиката не спря. После започна друга песен, а аз смятах, че няма да оцелея.“ Според друг очевидец, охраната се е опитала да извести групата да прекъсне концерта. 39-годишната Гъртруд Шефлър си спомня: „Един от гардовете правеше отчаяни опити да привлече вниманието на вокалиста. Показваше с ръка през шията си да спрат, сякаш си реже врата. Виждах, че е отчаян.“

В изявлението на AC/DC след трагедията се казва: „Нещастието ни връхлетя изключително бързо. След като членовете на групата разбраха какво се е случило, те веднага прекратиха концерта, но останаха на сцената, за да не объркат допълнително публиката. През това време вокалистът Браян Джонсън няколко пъти помоли феновете да освободят пространството пред сцената. Мениджърите на AC/DC заедно с пожарната служба на Солт Лейк Сити и силите на охраната се опитаха да успокоят публиката. След 15-минутно обсъждане на ситуацията с представители на пожарната бе решено групата да довърши концерта, за да не се предизвика хаос сред онази част от аудиторията, която не беше разбрала какво става.“

Елизабет Глоси изпада в кома, след което родителите ѝ решават да бъдат изключени животоподдържащите ѝ системи и тя умира. Бащата на Къртис Чайлд завежда дело за 8 милиона долара срещу AC/DC, организатора на концерта и местните власти. По-късно родителите на Глоси също завеждат дело срещу групата. По-малко от месец по-късно обвиненията, че AC/DC имат вина за смъртта на тийнейджърите са свалени, но представители на бандата продължават преговори със семействата на загиналите. Става ясно, че музикантите не са разбрали за трагичната смърт на премазаните тийнейджъри и новината е била истински шок за тях след края на концерта.

„Вече има много нелегални записи на наши концерти. Затова решихме, че е наш ред да издадем записи на живо. Това беше най-добрият момент, защото вече бяхме навъртели много концерти, турнето ни се проточи почти две години.“

Ангъс Йънг

AC/DC изнасят безплатен концерт на летище „Тушино“ в Москва на 28 септември, като различните източници дават различни данни за броя на зрителите — между 500 000 и 1 милион фенове. Концертът в Москва е представен като „празник на демокрацията и свободата“ и подарък за руската младеж за участието ѝ в съпротивата срещу неуспелия военен преврат срещу Михаил Горбачов. „Концертът беше само 30 дни след опита за преврат и по този начин властите в Москва бяха решили да благодарят на младежите, които се включиха на страната на демократичните сили в този критичен момент — обяснява Браян Джонсън. — Беше вълнуващо да видя тези момчета и момичета, които бяха рискували живота си, а сега се забавляваха заедно с AC/DC.“

„Това беше може би най-дивата публика, пред която сме свирили, в добрия смисъл на думата. Местните власти настояха армията да охранява концерта. Но малко по-късно част от войниците се разскачаха заедно с публиката и пееха заедно с нас. Накрая се наложи нашата охрана да ги издърпа по-назад и да ги остави да си гледат концерта на спокойствие.“

Ангъс Йънг

Концертът се предава по телевизията в Русия, режисьорът Уейн Айшман снима документален филм за него, а всички песни са записани за бъдещия албум на групата. Концертът в Русия е особено важен, като се има предвид, че западната рок музика е забранена в СССР до епохата на „гласността“, обявена от Михаил Горбачов. Въпреки че AC/DC от много време са популярни сред руските младежи, техни записи могат да се

намерят само на черния пазар. Концертът едва не се проваля заради опасенията на началниците на Съветската армия от евентуални безредици. По-късно се оказва, че инцидентите не са повече в сравнение с другите рок концерти, организирани в Русия. AC/DC, както и други групи остават шокирани от бруталността, с която се отнася армията към феновете, като в деня на концерта 53 души търсят медицинска помощ. Армейските началници се паникьосват, когато на сцената се появява истинско оръдие за изпълнението на песента „For Those About To Rock“. Според Ангъс: „Военните направо откачиха! Видях как им увиснаха ченетата. Направо можеше да ги чуеш как казват: «Изиграха ни! Това е мръсен империалистически трик!»“

„Много често от полицията са ни обвинявали, че бунтуваме публиката — продължава Ангъс. — Но ние не казваме на зрителите какво да правят. Това е тяхна естествена реакция. Големият процент от хората, които идват на концертите ни обичат да пеят заедно с нас и знаят много добре песните ни. Махат и пляскат с ръце, така освобождават енергия. В това няма нищо агресивно. Ако някой върви по улицата и си тресе главата, гърчи се и ръкомаха, ще помислите, че е луд. Това е ясно. Но когато всички на концерта правят така — това е съвсем естествено. В тези забавления няма нищо агресивно.“

Най-темпераментен на сцената, естествено е Ангъс, който търчи неуморно и отброява тактовете с глава. На него често му задават въпроса дали не получава главоболие след такова мятане на главата напред-назад по време на концерт. „Не, но от време на време имам мускулна треска — признава Ангъс. — Никога не ме е боляла глава от дивеенето на сцената. Получавам главоболие при дълги пътувания. От това да седиш на едно място 12 часа наистина може да те заболи глава.“ Ангъс обяснява, че докато е на сцената не мисли за нищо друго, освен за музиката. „Странно е, но наистина в главата ми няма нищо друго — разкрива китаристът. — Все едно в мен живеят двама души. Когато концертът свърши, всичко остава зад мен, само за пет минути. Все едно съм бил на кино.“

През 1991 г. излиза и албумът с видеоклипове, озаглавен „Clipped“, като в него са включени песни от „Blow Up Your Video“ и „The Razor’s Edge“. Първата песен в албума, с продължителност 22 минути, е „Thunderstruck“ — парчето

става класика при изграждането на видео имиджа на AC/DC. В него влизат всякакви кадри — от Крис Слейд, който бие цимбали, до Ангъс Йънг, който показва как може да подскача и по вода, като стъпва естествено на под, малко под нивото на водата. Във видеото участват и няколкостотин фена, затворени в килии в „Брикстън Академи“. За разлика от много групи, чиито изпълнения изглеждат не особено естествени във видеоклиповете, AC/DC са напълно непосредствени. На екран групата изглежда така, сякаш свири на последния си концерт. Браян Джонсън дори е заснет в момент, в който плюе във въздуха, толкова е напрегнато изпълнението му.

„Moneytalks“ също се оказва паметен клип. Видеото започва с изгарянето на специално проектирана доларова банкнота (на която има китарист по къси гащета вместо официално облеченият Джордж Вашингтон). В края на клипа от тавана вече се сипят хиляди такива банкноти. По-късно са отпечатани подобни долари, които се влагат в двойния албум „Live“, а тези, които феновете успяват да уловят по време на снимките на видеото във Филаделфия вече са колекционерска рядкост.

За „Are you Ready“ групата използва студио, обзаведено като затвор. 10 доброволци са остригани така, че на главите им да пише AC/DC — специално за клипа. Снимка на една от тези особени прически е използвана и за обложка на сингъла. Публиката е със затворнически дрехи, а за да стане клипът още по-необикновен, Ангъс свири на черна SG китара вместо на обичайния за него червен инструмент. Както обикновено, във фокуса на клиповете е Ангъс. В „Heetseeker“ той изскача от телевизор заедно с подобаваща експлозия и след това се връща в него, като на обратен ход. В „That’s The Way I Wanna Rock ’N’ Roll“ той влиза в стая, където са събрани най-различни герои — ученичка, работник и хора, чакащи на летище и в болница. През 1992 г. AC/DC работят по подготовката на албума „Live“, който е миксиран (или според групата „дооформен“) в студията „Литъл Маунтин“ във Ванкувър с продуцент Брус Феърбеърн. Песните са записани на различни концерти по време на световното турне на групата, голяма част от тях — в Касъл Донингтън. Албумът излиза в три варианта — като единичен аудио компактдиск, двоен диск „Special Collector’s Edition“ и на видео. Изпълненията са заснети на 35-

милиметрова камера от Дейвид Малет на фестивала „Монстърс ъф рок“ в Донингтън. Албумът влиза директно в Топ 20 в САЩ, а по-късно става и двойно платинен в Америка. „Искахме да запишем този албум, преди да ни окапят зъбите и косите — обяснява през смях Ангъс. — Не искахме да сме на системи, когато следващия път се сетим да си записваме концертите. Всъщност албумът е предназначен повече за най-запалените ни фенове. Когато говорим с някои от тях на концертите, това е първото нещо, което ни питат: «Кога ще направите още един албум на живо?» Това може би е най-често задаваният въпрос. Но искахме да изчакаме Браян да натрупа повече студийни албуми с нас и след това да го видим как ще се справи със записите на живо.“

Дискът, първият концертен за AC/DC от 14 години насам и първият на живо за Браян като вокалист на групата, дава идеална представа за творчеството на бандата от гледна точка на верните й почитатели. Групата изпълнява впечатляваща поредица свои хитове, като подборът и подредбата им са много внимателно направени. Четири от 14-те песни са от „Back In Black“ — „Shoot To Thrill“, „You Shook Me All Night Long“, „Hells Bells“ и едноименната песен. Другите песни от ерата на Джонсън включват хита „Thunderstruck“ и „Who Made Who“, като тук изпълненията са много по-напрегнати и енергични в сравнение със студийните им оригинали.

„Постоянно се правят нелегални записи на наши концерти в Европа и Азия, затова решихме и ние сами да си направим такъв албум — обяснява Браян отношението си към пиратските продукти на AC/DC. — Както двойният албум, така и компилацията видеоклипове включват по-редки песни, които не са излизали на сингъл и които по принцип не изпълняваме много често.“

За тези, които не си купуват нелегални записи на групата, това е първият шанс да чуят как Джонсън изпълнява по-старите песни на AC/DC като „The Jack“, „Whole Lotta Rosie“ и „Dirty Deeds Done Dirt Cheap“. Може би някои от феновете са останали изненадани колко добре се справя Браян с песните на Бон Скот, вокалистът прави това с лекота — или поне така звучи на записите. Браян обаче често е обяснявал, че е постигнал това звучене с цената на сериозни репетиции.

За разлика от нелегалните записи, които често са с лошо

качество, „Live“ е професионално записан и обработен и дава ясна представа за стържещия на моменти глас на Джонсън. По начало се приема, че китарата на Ангъс трябва да изпъква на преден план при записите, но Феърбеърн и тонрежисьорът Кен Ломас успяват да извадят на повърхността гласа на Джонсън като основа на повечето песни. Трябва да се отбележи и заслугата на Крис Слейд, който се оказва най-добрият и най-изобретателният барабанист, свирил някога в групата. И той като предшествениците си обича да си хвърля палките в публиката, но винаги гарантира солиден звук и отличен ритъм, така Слейд става една от опорите на AC/DC.

Слабост на албума е липсата на атмосфера от концертите, това е така, защото са използвани парчета, свирени на различни места по различно време. Дискът е компилация от няколко изпълнения на живо, а това донякъде не се харесва на феновете.

„Не съм сигурен от кои точно концерти са всички песни в албума — признава си Браян. — Направо се обърках с всички тези ленти, от които избирахме парчетата. Пристигаха записи от Москва, Донингтън, Шотландия, Канада и Америка. Продуцентите не искаха да включват в албума прекалено много песни от един концерт, защото някой можеше да се засегне. Целта бе да се получи нещо като дипломатичен албум, но все пак най-много песни бяха от концертите в Канада и Америка.“ Според него този начин на компилиране е страхотен, защото се „събират песни от цял свят, от различни концерти“.

Освен това албумът илюстрира и най-силните страни на AC/DC. Такова е и мнението на Ангъс: „Нито веднъж не съм изсвирил и една грешна нота, господ да ми прости! Предпочитам да го наричам авторска импровизация. Ако ще внимаваме за такива неща, тогава всичко това се превръща в студиен албум. Там всичко е уточнено — фонът, вокалите, партията на барабаните, всякакви технически подробности. А ние искахме да заобиколим всичко това…“

Албумът става най-успешната тава на групата от „For Those About To Rock… We Salute You“ насам. А това потвърждава мнението на Ангъс и Браян, че песните са за верните почитатели на AC/DC. В бонус парчетата са включени новите композиции на групата.

„В момента наистина имаме късмет — заявява Ангъс. —

Имаме малко време да си поиграем с идеите си. Хубавото е, че можем да седнем и да напишем един изцяло нов албум, без никой да ни досажда с: «Хайде момчета, имате две песни да завършите всичко». За щастие можем да направим следващия си албум точно така, както го искаме.“

Браян добавя: „Нещо такова ти дава глътка въздух и време, преди да се захванеш със следващия си студиен албум. Не искахме да вадим на пазара нещо обикновено. Целта ни беше този албум да е по-специален, да дава на феновете по-голям избор на парчета… дали това означава, че искаме да осребрим наведнъж всичките си песни — стари и нови? И преди са ми задавали този въпрос и отговорът ми е: Твърдо не.“

Рисковете на рокендрола

Освен трагичния инцидент в Солт Лейк Сити, в началото на 90-те години се случват още няколко произшествия, свързани с AC/DC. На 11 ноември 1990 г. 21-годишният Дейвид Грегъри е нападнат малко след концерта на групата в „Берндан Бърн Арена“ в Ню Йорк и на другия ден умира от раните си в болница. За убийството е даден под съд един военнослужещ, но по-късно обвиненията отпадат. Семейството на Грегъри постига извънсъдебно споразумение за 250 000 долара.

На 13 ноември 1991 г. по време на концерт на AC/DC в Уелингтън, Нова Зеландия с нож са наръгани двама фенове, а още няколко взимат свръхдоза наркотици. След концерта неконтролируеми тълпи опустошават града, като преобръщат коли и трошат витрини на магазини. До края на деня полицията арестува 50 от подивелите фенове.

Глава 16
Екшън героите

„Не можем да си клатим краката с идеята, че вече сме дали своето и светът е длъжен да ни дундурка. Изсвиря ли даже една фалшива нота, все едно ощетявам феновете. Трябва да дадеш всичко от себе си, докато паднеш мъртъв, така че дори и да те мразят, хората да кажат: «Е, поне опита».“

Ангъс Йънг

През 1993 г. AC/DC се завръща в Холивуд след успеха на саундтрака на „Who Made Who“. Този път те трябва да запишат само една песен — „Big Gun“, за албума към филма на Шварценегер „Последният екшън герой“. Песента на AC/DC е първата в албума и една от най-успешните. Трябва да подчертаем, че компилацията включва изпълнения на *Def Leppard, Queensryche, Aerosmith, Tesla* и *Alice in Chains*. Продуцент на саундтрака е Рик Рубин, а филмът помага на AC/DC да запази мястото си в светлината на музикалните прожектори и да спечели нови фенове.

„Big Gun“ е издадена като сингъл от „Атлантик“ на 28 юни, заедно с версии на „Back In Black“ и „For Those About to Rock“, и двете записани на живо на концерта в Москва „Чудовища на рока“ през 1991 г. Видеото към „Big Gun“ е заснето в самолетния хангар „Ван Найс“ 104E в Лос Анджелис; в него участва Шварценегер — фен на бандата, който е облечен с ученическа униформа и „пее“ до Ангъс. Контрастът между огромния Арнолд и дребничкия Ангъс придава на клипа особен чар, а двойката демонстрира и добро екранно присъствие. Ангъс си спомня: „Показах му една-две стъпка за клипа. Помня как се запознахме — той ме подхвана с една ръка, вдигна ме и каза: «Здрасти, Ан-гус.» Отговорих му: «Би било страхотно, ако си облечен като мен.» Ушиха му и ученическа униформа. Режисьорът каза: «Арнолд, виждаш ли как търчи в кръг Ангъс? Направи нещо подобно.» Аз му показах как става.“

Изпълнението на групата се вписва идеално с действието във филма. Накрая на клипа Арнолд се сбогува с публиката с думите: „На това му викам истински екшън.“ Саундтракът изстрелва AC/DC в орбитата на метъл групи като *Anthrax* и *Megadeth*, но ’DC запазват специфичния си стил, отказвайки да се поддадат на лесна категоризация.

„Когато те гледат толкова години, хората свикват с теб. Сигурно си казват: «Тези се задържаха, трябва да са добри», смее се Ангъс на въпроса как така групата вече двайсет години триумфира на сцената. «Мисля, че оцеляхме, защото не се променихме. Опитваме се да бъдем самите себе си. Малко ни е късничко да гоним модата. Когато започнахме, популярната музика беше лигава. Какво се търсеше ли? Ами *Village People*, „Macho Man“. Имаше ги и *Led Zeppelin* и *Rolling Stones*, но те по онова време не правеха много турнета. Приемах *Zeppelin* за студийни изпълнители, като *Yes*, не гледах на тях като на рок банда, въпреки че те от време на време се опитваха да се представят за такава. *Stones* бяха по-близо до нас, те са рокаджии. Решихме, че на пазара има място за малко добър, мъжки хардрок.»“

Независимо от предишните си връзки с други групи, Ангъс все така отказва да записва с други имена в бранша, или да издаде соло албум. „Никога не съм го искал — твърди той. — И през ум не ми е минавало да го направя, дори някой да ми беше казал: «Ела, свири с мен». Не ми е по сърце. Тръпката е да свиря с момчетата от AC/DC. Там се получава, мога да правя каквото искам. Другото е различно. Ще се чувствам глупаво, ако изляза да свиря сам. Имах нужда от брат си в началото, имам нужда и сега. Ние сме добра комбинация.“

След кратка почивка, AC/DC започват работата по втория си албум от 90-те. „Винаги усещаме кога сме си починали достатъчно — казва Ангъс. — Събрахме се, изсвирихме няколко джемсешъна и песните някак си дойдоха на мястото.“

В началото на 1995 г. започват да се носят слухове, че Фил Ръд ще се завърне в групата. Малкълм и Ангъс случайно го срещат в Нова Зеландия към края на последното си турне. Фил пита дали има шанс пак да свирят заедно и когато в началото на 1995 г. групата се събира за репетиции в Англия, го канят да седне зад барабаните и да провери дали искрата още е жива.

„Винаги сме мислили единствено за публиката си. Много хора идват да ни видят и казват: «И аз мога да свиря така.» Ние не очакваме от феновете да ни аплодират, само защото сме AC/DC, знаем, че трябва да си заслужим всичко. Сцената за нас е работно място.“

Ангъс Йънг

За дванайсет години след напускането на групата, Ръд е успял да внесе ред в живота си. „Имах куп идеи, които преди нямах време да приложа на практика — признава той. — Карах състезателни коли, хеликоптери, научих се да стрелям, занимавах се с фермерство. Живях в Нова Зеландия, където е страхотно — красиво и спокойно, никой не ти досажда.“

Далеч от AC/DC, Ръд може да не свири на любимия инструмент, но не преустановява връзката си с музиката. Той разказва: „Построих свое 24-пистово студио и записвах и миксирах с разни банди. Шест години изобщо не докоснах барабани, а и след това свирех само за удоволствие. После се събрахме с две стари приятелчета. Бяхме класическа банда за в събота вечер, спретнахме няколко сносни песни. Записахме ги в моето студио и ги изпратихме тук-там. Хората останаха впечатлени, но ако бяхме продължили, трябваше да тръгнем на турне, а на този етап аз не бях готов за това.“

Фил Ръд изпитва носталгия по приятелския дух в бандата и по концертните изпълнения на AC/DC. „Обожавам «Powerage». Когато започнахме да репетираме в Англия, стартирахме с песни като «Gone Shootin'» и «What's Next to the Moon» — спомня си Фил. — Даже на турнета свирехме по-стари парчета като «Down Payment Blues» и «Dog Eat Dog». Само след пет минути вече имах чувството, че изобщо не съм напускал групата.“

Партньорът му от ритмичната секция Клиф Уилямс казва: „Фил е страхотен непукист. Стилът му е семпъл, като моя, запомнящ се и гъвкав. Крис Слейд беше по-скоро техничар, обичаше да работи в студиото. Саймън знаеше всички песни! И той свиреше семпло, но не беше Фил Ръд. На нас ни трябва точно Фил. Той има и онова шесто чувство, което прави 'DC страхотна банда. Фил винаги е напипвал същината на групата.

Крис е фантастичен барабанист, но Фил ни пасва като никой друг. Той е член на бандата преди мен, по мое време момчетата вече си бяха изработили синхрон, като добре смазана машина. Трябваше да се впиша някак и аз точно това и направих.“

В края на 1994 г., AC/DC вече са започнали записите по албума в „Сони Студиос“ в Ню Йорк, но нещата не вървят. Групата се прехвърля в „Оушън Уей“ в Лос Анджелис и се захваща сериозно за работа с копродуцентите Рик Рубин и Майк Фрейзър.

Малкълм Йънг коментира по следния начин преместването в Ел Ей: „Заради забавянето импровизирахме много, повече от обичайното! По този албум работихме почти година. Накрая стана напечено, като на турне. Това наистина те зарежда. Искаме албумите да звучат като най-добрите ни изпълнения на живо. Обикновено трябва да затвориш очи и да си представиш, че си на сцената. Този път дори нямаше нужда да го правим, вече се бяхме настроили на подходящата вълна.“

Според Браян Джонсън, петте месеца записи на AC/DC в Ел Ей са били: „Просто невероятни. Толкова добре си прекарвахме, че не ми се прибираше вкъщи! Винаги е забавно, когато се съберем пак, защото нямаме представа какво точно ще се случи. Момчетата просто идват с разни идеи — не знам откъде ги изнамират, невероятни са. На мен ми остава само да отворя уста и да си изплюя дробовете.“

> „Заради добрата динамика, Рик Рубин ни караше да записваме всяка песен по 50 пъти. Запазихме само най-ефектните. Понякога слушахме всички песни и променяхме мнението си. Беше малко разочароващо — имах чувството, че като ги повтаряме до втръсване, губим от автентичния заряд.“
>
> Клиф Уилямс

Съвместната работа с Рубин по песента „Big Gun“ убеждава момчетата, че трябва да запишат албум с него. „Той обожаваше да работи с нас — разказва Ангъс. — Искаше много да запишем албума заедно. Неговият подход беше малко по-драстичен. Навремето Мът Ланг винаги се интересуваше от

модните течения по света.“ Рубин определено е различен; при работата си с музиканти, особено наложила се група като AC/DC, той не следва тенденциите. Ангъс го потвърждава: „Подходът му е добър. Той не казва: «Дайте да направим хит сингъл». Има продуценти, които те карат да правиш блудкави шлагерчета, като постоянно настояват: «Трябва да запишем три хит сингъла».“

„Една от причините да използваме Рик Рубин, беше желанието да се върнем към атмосферата на предишните албуми — обяснява завърналият се барабанист Ръд. — Искахме да си върнем класическия AC/DC саунд, който ни подхожда най-много. Никога не съм се забавлявал така в студиото.“ Клиф Уилямс коментира работата на Рубин така: „Винаги е полезно да влееш малко млада кръв в записите. Той обича бандата от години — поне така твърди — и искаше да работи с нас. Знаеше, че групата си има свой саунд, знаеше и какво точно искаме. Не ни караше да правим неща, които не ни пасват.“

> „Повечето ми съученици си падаха по групи като Led Zeppelin, Yes и Pink Floyd, а аз мразех тези банди. Имах слабост към две групи — Aerosmith и AC/DC. Музиката на ’DC е като удар в стомаха — напълно те зашеметява. Помня как се впечатлявах от нещата, които сега «специалистите» заклеймяват — силно звучене, прости мелодии. А Бон Скот е направо невероятен.“
>
> Рик Рубин, 1987 г.

За име на албума момчетата избират „Ballbreaker“ („Трошач на топки“), което според тях идеално описва саунда на групата. „Искахме да звучи шокиращо и твърдо — твърди Малкълм. — Името е идеално.“ Също толкова „живописно“ е и названието на първия сингъл, „Hard As a Rock“ („Твърд като скала“). Той съдържа невероятна партия за солокитара, която, типично за AC/DC, е едновременно проста и запомняща се. Албумът е пуснат на 22 септември 1995 г. и с гръм и трясък връща спомена за запазената марка „AC/DC“. Той достига до четвъртото място в американските класации.

Няма съмнение относно посоката на албума: класически

рок, събрал десетилетия опит и динамика в лаконични мотиви и мелодии. „Наистина се гордея с този албум — казва Ангъс. — С ръка на сърцето мога да кажа, че обичам всички песни — а това не е малко.“ В „Ballbreaker“ няма изненади, само класически рок, изпълнен с чувство за хумор. „Hail Caesar“ е осъвременена версия на „For Those About To Rock…“ — един разказ за гладиаторските битки. Текстът е: „Ние сме звездите на Колизеума, макар и вързани с вериги. Вдига се палецът на Цезар, сякаш те пронизва с нож в гърба… Аве, Цезар…“

> „Първото ми впечатление от Рик Рубин беше, че е огромен. Той е два пъти по-висок от мен и винаги носи слънчеви очила. Лежеше на пода в някаква поза от йога и обясняваше, че е голям фен на AC/DC.“
>
> Ангъс Йънг

Останалите песни в албума са в иронично-лирическа форма. Някои от текстовете са пълни с неприкрит сарказъм, като съмнителната „ода“ за жената, „The Honey Roll“: „Ще поръчам една мацка по гръб, със зелена салата. Вързана за леглото, ще те разклатя здраво… ще те накарам да стенеш.“ AC/DC не печелят привърженици сред феминистките, но не това е целта им. От „отлежалия“ им рок не се очаква да привлече и много нови фенове, въпреки че на концертите им идват много младежи, любопитни да видят старите кучета в действие. Песни като „Caught With Your Pants Down“ може да не са литературни шедьоври, но музиката зад текста е също толкова първична и енергична като в зората на славата на AC/DC през седемдесетте. „Ballbreaker“ е посрещнат топло от заклетите фенове, а AC/DC никога не са имали проблем да напълнят концертните зали. В някои отношения новият албум е само повод групата да тръгне на турне и да напомни за себе си.

Както казва Браян Джонсън, AC/DC са просто „пет момчета, които умират да свирят заедно“. Ангъс се съгласява, че между членовете съществува здрава връзка, както в личен, така и в професионален план. „Свирим като едно цяло — потвърждава той. — Мисля, че това е в основата. Не се опитваме да се правим на палячовци. Вярно е, че аз подскачам, но това е по-скоро начин да изразходвам енергията, отколкото

отработен сценичен трик. Същото е с Браян. Винаги сме били открити и това е основният ни подход на сцената. Ако изобщо ще правиш нещо, гледай целият свят да схване целта ти!“

„Професията ни е най-страхотната на света. Милиони хора ни обичат и ще ги посещаваме на всяко турне. Трябва да сме луди, за да се откажем от всичко това. Знам, че има групи с проблеми, но това не важи изобщо за нас, ние се обичаме като братя.“

Браян Джонсън

При видеоклипа за „Hard As A Rock“, групата за седми път работи с режисьора Дейвид Малет. За клипа са поканени четиристотин лондонски фенове на AC/DC, които са откарани с автобус до сцената в „Брей Студиос“ в Уиндзор. През по-голямата част от деня Ангъс виси на гигантско гюле сред имитация на градушка, направена от стъкло и (истински) фойерверки. „Страшничко е — смее се той. — Не съм чак толкова смел, а и не ми се плаща допълнително! Животът ми мина като на лента пред очите ми! Дейвид Малет все измисля разни откачени неща. Мисля, че иска да ме убие!“

„Поканили бяхме банда фенове — описва клипа Браян Джонсън. — Имаше хора от Англия, Швейцария и Германия. Някои са познати физиономии. Веднъж ги видях в Австралия и ги попитах: «Какво, по дяволите, правите чак тук?», а те ми отговориха: «Чухме, че ще свирите тук и отскочихме за две седмици». После същите хора се появиха на концерта в Япония, направо не можехме да повярваме на очите си. Брат ми е готвач на групата — фантастичен е — и когато пак видях момчетата, ги попитах дали са яли. «Не сме — отговориха. — Япония ни идва малко скъпа». А аз ги поканих да хапнат и пийнат. Това е най-малкото, което можем да направим. На последното турне им раздадохме рекламните си якета. Понякога им давам техниските, които нося на сцената. Това е единственият начин да им благодарим. А сега мярнах няколко от тях в публиката, в Бостън. Направо са невероятни. Чувството е страхотно, малко групи могат да се похвалят с такива верни фенове и точно те ни крепяха през добрите и лошите години.“

AC/DC започват световното турне на „Ballbreaker“ на 12

януари от Грийнбъро, Северна Каролина, подгряваща група са *The Poor*. На първото шоу присъства майката на Бон, 78-годишната Иза Скот. Само след две седмици обаче групата е принудена да отложи четири концерта заради неочакваната смърт на бащата на Браян Джонсън. Браян напуска турнето в Сан Антонио на 28 януари и незабавно отлита за погребението в Англия. Връща се за концерта в Оклънд на 3 февруари. Това е не само доказателство за предаността му към групата, но и безспорно потвърждение за лоялността на AC/DC към безбройните им фенове. В пресата се пускат слухове, че това турне ще бъде последното за бандата. Реакцията на Клиф Уилямс е: „Глупости! Няма причина да спрем, докато хората искат да ни гледат. AC/DC е най-доброто, което ми се е случвало и се надявам от все сърце, че ще продължим. Концертите ни са добри, феновете се забавляват. Не се преструваме, че им сервираме нещо свръхинтелектуално, просто добър рок!“

„Искаме да отидем навсякъде, дори на места, където други хора не са стъпвали — казва Ангъс. — С падането на Берлинската стена се откриват все повече възможности. Азия също иска да се докосне до западната култура, а нима има по-добър посланик от AC/DC?“ Групата определено е намерила верния тон — билетите за много от концертите са изчерпани месеци преди датата на шоуто, а през същата година AC/DC получава и наградата на „Уорнър Мюзик“ за над 80 милиона продадени плочи в целия свят. На пазара излиза и 84-минутното филмче „For Those About To Rock… We Salute You“, записано на концерта в Москва, където AC/DC свирят заедно с *Metallica, The Black Crowes* и *Pantera*.

Малкълм опровергава предположенията, че „Ballbreaker“ е лебедовата песен на AC/DC: „Толкова отдавна ни има, че медиите непрекъснато чакат да се оттеглим. Не, ще продължим да правим рок. За друго не ставаме!“

Музика, която те хваща за гърлото

Американската част от турнето „Ballbreaker“ приключва в Далас на 4 април 1996 г. На 20 април започва европейската част, в Осло, с подгряваща група британската *Wildhearts*. През юли групата свири три поредни нощи в „Пласа дел Торос“ в Мадрид. Вторият концерт се филмира. Европейската част на

турнето приключва на 13 юли в Бордо, Франция, с малък фестивал с френската група *Silmarils, The Wildhearts* и бразилските метъл ветерани *Sepultura*.

През 2002 г. излиза видео компилация, която включва промоционални клипове за „Big Gun“ и „Hard As A Rock“. Концертното изпълнение на втория сингъл е записано при температура 45 градуса, но феновете, обиколили целия свят, за да видят групата си в действие, устояват на жегата. Един фен от Бавария казва пред камерата: „Следвам AC/DC от 17 години, групата е моят живот.“ Общо взето изпълнението е в типичния за бандата стил, на сцената се появява и гюлето с провисналия от него Ангъс. Тази каскада коства много на китариста, тъй като той има страх от височини, а се носи на 30 метра във въздуха!

Глава 17
Непълна промяна

„Стига с това «да спасим дърветата». Ами че китарата ми е от дърво. Отсекли са някое старо дърво, за да направят този инструмент. Имам около 21 китари, означава, че съм лицемер. Всеки рок певец, в това число и Стинг, има поне по една дървена китара.“

Ангъс Йънг

С настъпването на новото хилядолетие AC/DC подготвят поредния студиен албум, с който да зарадват верните си фенове — „Smokin'“, издаден и със заглавието „Stiff Upper Lip“. В пресата се пускат слухове, че момчетата от бандата оплешивяват и са вече твърде стари за рок, но никой не е в състояние да им попречи да продължат да правят музика и да я изпълняват на живо по целия свят.

На въпроса: „Това последният албум на AC/DC ли е?“, Ангъс Йънг отговаря в типичния си стил: „Последният до следващия.“ Браян Джонсън е съгласен с него: „Да, ние сме малко като градския транспорт. След минута ще дойде нов автобус.“

AC/DC запазват бунтарския си дух дори и след като членовете на групата приближават петдесетте. „Започнат ли да те харесват, значи имаш проблем — описва отношението си към медиите Ангъс в интервю за списание «Съркъс». — Така и не успяхме да им станем симпатични.“

Ангъс си спомня един типичен случай: „В съблекалнята дойде някакъв диджей. Представи се и поясни съвсем искрено, че не ни обичал, обаче феновете звънели и искали да ни чуят, и той постепенно започнал да ни харесва. Аз му казах: «Пол, или ни харесваш, или не. Щом не си ни харесвал преди, на бас, че не ни харесваш и сега.» Казах му, каквото мисля и му показах вратата.“

„AC/DC оцеля, защото никога не сме променяли посоката, не сме се поддавали на модата. Затова и нямаме соло проекти. Никой не е проявявал желание да го прави. Музиката ни не излиза от мода, защото няма връзка с нея. Слушам за какви ли не стилове: грънндж, хардрок, дет метъл. А всичко на практика си е рок.“

Браян Джонсън

Песни като „All Screwed Up“ и „Come And Get It“, отново са подложени на пуритански анализ. Журналисти питат AC/DC дали се водят от либидото си. „Хората на улицата говорят за секс по същия начин — отговаря Браян. — Работниците мислят основно за това.“ „И не са само мъжете — добавя Ангъс. — Малкълм преди работеше в един завод за сутиени с близо хиляда жени. Само да ги бяхте видели. Все му опяваха: «Мал, машината ми се счупи.» На машините им нямаше нищо, обаче слезеше ли той при мадамите, те започваха да му се натискат и да го щипят по задника.“

Момчетата са въодушевени от „обвинението“, че продължават да свирят класически рок. Браян Джонсън: „Мамка му, аз още си падам по Чък Бери, той не ми чете лекции като Мартин Лутър Кинг. Харесвам Литъл Ричард, който също не ми казва какво да правя. Тези хора наистина са преживели нещата, за които пеят. Четох някъде за Луис Армстронг и през какви трудности е преминал. А изглежда толкова щастлив дори и само да е на сцената и да пее. За него това е забавление. Имаме страхотна професия. Правим това, което обичаме най-много — музика. Пътуваме. И сме щастливи.“

„Музиката ни идва отвътре. Винаги е било така. Хората те гледат отвисоко, ако свириш рок. Ами, майната им. Всеки има право на избор.“

Браян Джонсън

Доброто настроение буквално блика от „Stiff Upper Lip“. Като при „Ballbreaker“, композициите са в типичния за бандата

стил, с леко модерно звучене, прибавено в студиото. Саундът е свеж, чист и откровен. AC/DC навлизат с гръм и трясък в новата ера, поне откъм студийни условия. „Stiff Upper Lip“ е на нивото на „Flick of The Switch“, който е посрещнат със смесени чувства, но за разлика от „Fly On The Wall“, последният албум на AC/DC ярко се отличава с жив, запомнящ се саунд. Някои критикуват липсата на амбиция у групата, но те са малцинство.

В много от песните бандата още по-отявлено от преди прави завой към традиционния блус, като все пак остава вярна на своя стил. Ангъс потвърждава: „Хубаво е да чуеш първия акорд и веднага да отсечеш: «Това са те». Някакъв тип ни се хвалеше, че веднага разпознавал *Rolling Stones*. А аз му казах: «При тях трябва да чуеш няколко акорда. Ние го правим само с един!» Чуваш «Back In Black» или «Highway To Hell» и един акорд е достатъчен, за да усетиш, че това са AC/DC.“

Албумът е записан в студио във Ванкувър, собственост на поп рок музиканта Браян Адамс. „Получи се малко странно — признава Джонсън. — Разбрах, че студиото е на Адамс чак когато един ден влезе на записите. Браян е непушач и е вегетарианец, а аз готвя месо на поразия. Навсякъде смърдеше на бекон, в залата не се дишаше от цигарен дим.“

По едно странно стечение на обстоятелствата на Браян Джонсън се налага да купи един от собствените си албуми. От известно време се носят слухове, че събира сувенири на AC/DC. Неговата реакция е: „Наши сувенири? Не! Попадне ли ми албум на AC/DC, просто го подписвам и го давам на някой фен. Не си ги пазя. Обаче този албум трябваше да го купя, защото забравиха да ми изпратят копие. Отидох в магазина, беше доста конфузно. Питаха за какво ми е. Ами, нямам го, затова. Понякога забравят ей такива дреболии, като да ти изпратят копие от албума.“

Браян още не може да се примири с избрания от компанията сингъл. „Още съм ядосан, че не пуснаха «Can’t Stand Still». Не мога да повярвам, че избраха «Satellite Blues». Но това е мое лично мнение. Нямахме право на избор. Те казаха: «Искаме тази, защото ще се продава по-добре». Обаче си мисля, че сбъркаха. Първият сингъл, «Stiff Upper Lip», беше страхотен. Аз лично бих избрал «Can’t Stand Still», защото е класически рок. Записахме песента на един дъх, страшно рок парче.“

Нищо не може да попречи на AC/DC да издават нови

песни и да забавляват феновете си. Според Ангъс Йънг това е основната амбиция на момчетата. „Задачата ни като рок банда е да забавляваме хората — коментира той. — Не искаме да излизаме и да баламосваме публиката. Хората надушват фалшивите неща от километри. Може да мине веднъж, но втория път бъди готов за гнилите домати. Когато започнахме да свирим по клубове, имахме само една цел — да правим рок! Продължаваме да държим на това… AC/DC никога не се е отклонявала от пътя си. Знаем къде е силата ни, в рок музиката."

Ангъс продължава: „Не приемаме нищо толкова сериозно. Рок музиката трябва да е забавна. Започнах да свиря за удоволствие. Питат ме, мислиш ли, че гониш публиката си, че си сексист, че си това, онова? Вредиш ли на някого? Това е последното, за което бих се сетил. За мен е важно да изляза пред хората и да се забавлявам." Браян потвърждава: „Ние сме основно шоумени. Прекарваме си страхотно. Това е. Не вредим на никого."

Ангъс коментира така дългосрочното бъдеще на групата: „Не мисля, че аз или момчетата можем да излезем на сцена, без да сме абсолютно откровени. Прецака ли се нещо, ние ще го усетим най-болезнено. Не мога да мамя хората, по никакъв начин. Ако вярвам в нещо, то е, че никога не сме изневерили на феновете си. Знам, че звучи простовато, но аз пиша песни по една-единствена причина — смятам, че правя нещо добро. Да, много хора пишат музика, като се стремят на всяка цена да се харесат на публиката и после се чудят защо песните им нямат успех. Ако бяхме такива, отдавна да сме изхвърчали на улицата. За щастие, ние се задържахме и се надявам, че това скоро няма да се промени".

> „Не минава ден, без да свиря на китара. Ставам все по-добър. Вече се оправям с два пръста!"
>
> Ангъс Йънг

Браян също е уверен, че AC/DC винаги са били верни на себе си. „Никога не сме се правили на интересни — твърди той. — Свирим музика, която е забавна и проста, каквато я обича публиката ни. Няма да започнем тепърва да пишем по сериозни

политически теми, които не ни говорят нищо — има си хора за това. Нашата цел не е да спасим света, а да свирим рок. С това си изкарваме хляба и затова още ни има."

„Много време мина от времето, когато бяхме с Бон — споделя Ангъс. — Не мисля, че музиката ни се промени особено през годините. Целта ни е все така да пишем жизнерадостни, закачливи парчета. В бизнеса също няма кой знае какви промени, продължаваме да имаме същите трудности. Непрекъснато се говори за връщането на стари или налагането на нови тенденции, но поне аз мисля, че ние просто вършим това, в което ни бива."

През 2000 г. се навършват и 20 години от смъртта на Бон Скот. Честванията този път връщат групата към корените ѝ.

„Саймън Крофт, китаристът на *Thunderstruck* — групата, която прави кавър версии на AC/DC най-добре от всички останали, ми се обади след Коледа, за да ми каже, че бандата му ще изнесе специален концерт на 19 февруари, по повод 20-ата годишнина от смъртта на Бон Скот — разказва Дейв Еванс, предшественикът на Бон в AC/DC. — Със Саймън работихме заедно през осемдесетте. Питах го иска ли да намина към Мелбърн и да изпълня няколко парчета с групата. Отговори ми, че това би било страхотно. Тогава осъзнах, че така се пише рок историята и че феновете на AC/DC по целия свят ще проявят интерес към това събитие. Уредих концерта в памет на Бон да бъде записан и издаден на касета."

Що се отнася до избора на песните, Еванс коментира: „Изпълних първите, които записах и изпях с AC/DC, така доказах кой съм. Другите според мен разказваха историята на възхода на Бон, кулминацията, личните му страхове и епитафията му: «It's A Long Way To The Top If You Want To Rock 'N' Roll», «T.N.T.», «Ride On» и «Highway To Hell». Атмосферата беше нажежена, емоционална. Чувството не беше променено за изминалите 30 години, парчетата отново пожънаха феноменален успех."

Всеки продукт на AC/DC вече е гарантиран пазарен хит и бандата се радва на непоклатим статут. Дори само намек за концерт на рок легендите е в състояние да продаде билети по най-невероятни места. Организаторите на един джаз фестивал във Финландия откриват този факт през 2002 г. Мъж, представил се за Джордж Йънг, иска значителен аванс от

организаторите на фестивала в Пори, срещу обещанието, че AC/DC ще включат събитието в своето турне Мелбърн–Лондон–Пори, град на залива Ботня, в Югоизточна Финландия. Изпълнителният директор на фестивала Хану Хакала обяснява по следния начин нелогичното си решение да ангажира рокерите за джаз концерт: „Решихме да ги ангажираме, защото групата проявява жив интерес към аборигените в родината си, а някои австралийски аборигени щяха да свирят на фестивала. Нашата част от уговорката беше да доведем сами музиканти[1]“.

За никого не е изненада, че организаторите олекват с десетки хиляди евро, а „Джордж Йънг“ потъва вдън земя.

Статия в „Билборд“ за договора между AC/DC и „Епик Рекърдс“, декември 2002 г.

AC/DC на магистралата към „Епик“

Австралийските рок легенди AC/DC подписаха дългосрочен договор с „Епик“. Компанията ще пусне на пазара осъвременени издания на продавани албуми като „Back In Black“, „Highway To Hell“ и „Dirty Deeds Done Dirt Cheap“. Те се очаква да излязат през следващата година, последвани от други албуми, с нови материали и редки снимки, като посредством технологията Connected на „Сони“, за всеки албум ще бъдат издавани специални онлайн материали.

Стигна се до съгласие новият студиен албум на AC/DC, който се очаква през следващата година, да приключи договорните задължения на групата към „Електра“. Двайсет и шест години от кариерата си AC/DC записваха под чадъра на „Уорнър Мюзик“. Каталогът на групата е един от най-продаваните в класацията на „Билборд Топ Поп“. Според партньора на „Епик“, „Сони“, от „Back In Black“, записан през 80-те, са продадени 41 милиона копия, което го превръща в шестия най-продаван албум в историята. Според организацията „Нилсън Саунд Скан“, само тази година от него са продадени 318 000 копия.

Договорът отново събра AC/DC с директора на „Епик“ Дейв Глу, работил с групата в „Атлантик“,

> както и с изпълнителния директор Стив Барнет, бивш мениджър на групата. Новият договор осигурява на „Епик“ 16 от 18-те албума на AC/DC, издадени в САЩ, като фирмата планира да пусне отново записите на винилови плочи и да компилира някои видеоматериали на DVD.

„AC/DC днес се продава по-добре от всякога и ние с истинско удоволствие ги приветстваме в музикалното семейство на «Сони». За нас е чест да помогнем класическият им репертоар и новите неща да достигнат до всички фенове в страната и света“, казва в изказването си директорът на „Сони Мюзик“ Томас Д. Мотола.

Последният албум на AC/DC за „Електра“, „Stiff Upper Lip“, дебютира през март 2000 г. под номер 7 в класацията на „Билборд“. Според „Нилсен Саунд Скан“, от него в САЩ са продадени 842 000 копия. Едноименната песен достигна номер 1 в чарта „Billboard's Mainstream Rock Tracks“.

Междувременно „Имидж Ентъртейнмънт“ е определил 18 февруари за дата на излизането на „Rock Masters — AC/DC“ на DVD, с концерт в Лондон от 27 октомври 1977 г. Групата, с фронтмен покойния Бон Скот, изпълнява любими парчета като „Let There Be Rock“, „T.N.T.“ и „Bad Boy Boogie“.

---

[1] Традиционни финландски изпълнители на фолклорни песни. — Бел.прев. ↑

Глава 18
За тези, които пак ще свирят рок

„Не оплешивявам, челото ми расте.“
Ангъс Йънг

През 2003 г. AC/DC са приети в Залата на славата на рокендрола — чест, която те посрещат с обичайното си чувство за хумор. „Ами, излязохме, изсвирихме няколко парчета и гледахме как костюмарите и дамите с вечерни рокли станаха и започнаха да куфеят — разказва Браян. — Хората казваха: «Слава богу, че се появиха AC/DC, всички преди тях се вземаха много на сериозно.» Супер е, че толкова ни уважават, но това ме кара да се чувствам и малко неловко. Според мен една голяма част от чара ни се базира на това, че всеки в публиката може да си каже: «Аз можеше да съм на тяхно място». Винаги сме се старали да запазим това приятелско чувство между нас и феновете и си мисля, че ще е трудно, ако те гледат на нас като на легенди. Предпочитам просто да сме една добра рок банда.“

Последното не подлежи на съмнение, но някои от песните на AC/DC са рок класика, а това ги доближава до „презрения“ статут на легенди. Дали групата усеща, когато е на път да запише хит? „Обикновено си личи още докато правим песента — казва Браян. — Аз определено мисля, че всичките ни парчета са добри, иначе нямаше да ги издаваме. Някои песни обаче моментално те грабват. Не обичам да продавам музика, предпочитам да си мисля, че хората я купуват, защото я харесват. И те като нас го правят заради рока.“

Независимо от простичкия, традиционен подход на групата, AC/DC отстъпва пред много от технологичните промени, наложили се в музикалната индустрия през последните тридесетина години, от клиповете и компактдисковете до Интернет — непременно проверете www.ac-dc.net, за да видите до какви висоти може да стигне сайта на една група. Браян обаче има едно наум за Интернет. „Една от неприятните страни на Интернет и фен сайтовете са постоянните клюки — оплаква се той. — Има ги всякакви. Еди-

кой си няма да свири тази година или Фил няма да участва в турнето. За какво му е на човек да разпространява такива слухове? Не виждам причина. Като в Америка — за 21 години съм пропуснал един концерт. Бях толкова болен, че докторът не ми позволи. «Няма да ви пусна на сцената, господин Джонсън, ако излезете, ще трябва да пропуснете останалата част от турнето», така каза. Бях качил кръвното, от преумора. Тогава не свирих и след 24 часа вече се говореше, че съм напуснал групата, че са ме уволнили, че ще отида в друга група и прочее. За един концерт за двайсет и една години, за бога! През осемдесетте не беше толкова зле, клюките бяха просто слухове, през едното влязло, през другото излязло. Но когато нещо е в Интернет, значи го има написано черно на бяло и хората вярват.“

„Няма как да се погавриш с рока, той никога не лъже.“

Браян Джонсън

Явно лъжите, залели киберпространството засягат дори институции като AC/DC. Затова членовете на групата обичат да държат под око създадените от феновете сайтове. „Правим го непрекъснато — обяснява Браян. — Обичаме да проверяваме какво са качили, кое е истина и кое не е. Нищо не можем да променим, разбира се. Дори да напиша: «Здрасти, аз съм Браян… мръсен лъжец такъв…», никой няма да ми повярва. Това е лошото на Интернета — можеш да качиш каквото си поискаш, защото няма как да те идентифицират. Измисляш си прякор като «Голямата синя риба от Канзас» и по цял ден твориш простотии. Но за щастие има много готини фенове, които се опитват да пускат само проверена информация. Като тайфата *Dirty Deeds* — Майкъл Реми и приятели от Белгия. Понякога и те прекаляват. Пуснахме ги в студиото във Ванкувър. Питаха дали може да дойдат и аз казах, давайте. Правиха снимки и без да сме усетили, са заснели и списъка с песните на стената…“

Предполагаемото изтичане на подробности по предстоящия албум достига Интернет. „Човек трябва да внимава — заявява Браян. — Хората от сайтовете смятат, че

това им е работата — да докопат нещо първи. Давам им десет точки, задето успяха да влязат и да направят снимките. Лошото дойде после, хората започнаха да си измислят разни неща, албумът щял да се казва еди-как си, пълни измишльотини…“

В Интернет се пуска слух, че Ангъс ще пее, което естествено е посрещнато с изненада и възторг от много фенове. „Пеех аз, но те мислеха, че е Ангъс — спомня си Браян. — В началото на «Stiff Upper Lip» има малко странни вокали… решиха, че е Ангъс, защото и той пее така. После слухът плъзва. Естествено, че е кофти. Но е и част от това, което правим — музиката. Хубаво е, че хората се интересуват. Което ни радва, те искат да знаят какво ще направим и какво мислим. Или си има добри и лоши страни. Интернетът е проклятие и вълшебно табло за обяви.“

> „Аз лично не следя нюзгрупите. Не си струва, голяма част от информацията просто не е вярна. Същото е като в кръчмата. Там можеш да чуеш какви ли не клюки за групата, в началото някой си го боляло гърлото, а до края на вечерта вече го чака операция на гласните струни.“
>
> Браян Джонсън

Браян се дразни от често фантастичната информация в неофициалните фен сайтове, но е далеч по-критичен към официалните, които би следвало да проявяват повече избирателност. „Когато за последен път влязох в уебсайта на компанията («Електра»), там беше пълно с реклами. Използват сайта за реклама, а така не могат да спечелят битката със сайтовете на феновете!“

Негодуванието на Браян не се ограничава само с киберпространството. „Бяхме в Аржентина — разказва той. — Директорката на звукозаписната ни компания позвънила в Сарасота (Флорида) — където живея — и някак се свързала с гаража, където сглобявам състезателните си коли. Поискала да говори с Браян. Томас Рансен, той е швед, я питал кой се обажда. «От звукозаписната компания, искаме Браян да изпее една песен за новия албум в дует». Вече забравих с кого щях да пея. А Томас казал: «Значи сте от звукозаписната компания?

Съжалявам, но не ви вярвам». Тогава онази изкрещяла: «Как смееш, НИЕ СМЕ ЗВУКОЗАПИСНАТА КОМПАНИЯ, това е номерът ни, позвъни и ще ти докажа». Томас позвънил и се обадили от компанията. Питал ги: «Значи търсите Браян? Кога точно ви трябва?» Дамата казала, че ще е чудесно да съм в Маями на другата сутрин. Томас я питал не знае ли, че съм на турне в Аржентина, а тя останала като гръмната. «В Буенос Айрес е — уточнил Том. — Албумът, издаден от вашата фирма стана платинен в Аржентина, а вие не знаете къде е?» Тогава мацката започнала да се извинява. Ей такива тъпи неща стават. Директорът на компанията не знаеше, че сме на турне. Няма да цитирам имена, заради невинните.“

AC/DC най-после напускат „Атлантик“ след почти трийсет години, без особено съжаление и от двете страни. Както казва Ангъс: „Ние бяхме сред най-продаваните им имена, обаче не съм сигурен, че държаха на нас. Издаваха албуми по случай разни годишнини, а ние дори не фигурирахме в тях.“

> „Обичаме да храним феновете, които ни следват навсякъде. Зад кулисите винаги има много храна, повече, отколкото можем да изядем. На тръгване казваме: «Давайте!» Момчетата идват и пълнят мешките, и с това карат до другия концерт.“
>
> Браян Джонсън

През 2004 г. Ангъс Йънг обсъжда имиджа на групата в модерния й контекст. Изказването е в типично негов стил: „Стилът на музиката ни е все същият. Продължаваме да свирим хардрок. С това започнахме, с това продължаваме. Просто се опитваме да открием нови начини да поднесем музиката си, което за нас винаги е предизвикателство — да измислим нова идея и да я внедрим в AC/DC, без да пострада стила. През годините сме записали много песни и човек отчасти трябва сам да си е редактор. Не издаваме всичко. Опитваме се да изберем само най-доброто.“

Що се отнася до писането и представянето на музиката пред публика, подходът е типичен за добрите стари момчета от AC/DC. „Опитвам да открия нови начини да изсвиря песните и винаги гледам да не прекалявам ненужно с китарата — казва

Ангъс. — Обичам песента да има мелодия и да тече гладко, обаче от друга страна ми се иска да има и излъчване.“ За Йънг е окуражаващ фактът, че идолът му — китаристът Чък Бери продължава да „гази“ сцената. „Наскоро го гледах в Австралия — разказва Ангъс. — Беше страхотен. Докато записвахме албума в Ел Ей, гледах *Buddy Guy* — тези типове са вечни. Същото е с *Muddy Waters*, направо излъчват младост. И двамата с Малкълм обичаме блуса и ранния рок, Литъл Ричард и Чък Бери. За нас това е рок музиката. Всичко друго е само мода. Топ десет, последни хитове, това е мода. Другото е вечно.“

Запитан дали харесва нещата, които чува по телевизията или радиото, Ангъс отговаря: „Всъщност не. Хващам по някоя песен или нещо класическо по телевизията, но не ми се е случвало чак да ахна и да се заинтересувам кой пее. Докато с блуса, даже и да гледам стар документален филм и да чуя мелодия, винаги опитвам да разбера как се казва. С това съм израснал и това обичам. Може да е заради липсата на ритъм. Аз обичам най-вече ритъма. Като изключим това, знам, че в момента има много добри музиканти, сигурен съм.“

Няма никакъв шанс за „MTV Unplugged“ албум на AC/DC. Запитан дали групата някога ще запише такава версия, Ангъс отговаря в типичния си наперен стил: „Unplugged ли? Ха-ха. Не знам. Излезе ли нещо на мода, всички се втурват да го правят. Ние гледаме да стоим настрани от повечето тенденции. Сигурно е готино за хора, които го могат. Представи си, както си стоим Мал хваща акустичната китара…“

AC/DC никога няма да се променят и феновете с право ги обичат заради това. Когато Ангъс и компания се поклонят за сбогом пред света на рока, то ще е с непокътнато уважение и арсенал класически албуми зад гърба си, албуми, които ще се продават с успех и сред следващите поколения. Групата винаги се е слушала от онеправданите, „лошите“ ученици, самотниците, рокерите и дори пънкарите. Трудно ще откриете банда с по-широк кръг почитатели от AC/DC, за което следва и да бъдат приветствани.

Октомври 2004 г.

На AC/DC вече има пръстена улица. На 1 октомври кметът на Мелбърн Джон Со поставя надписа „AC/DC лейн“. Откриването аплодират фенове, има и гайдар, който с гръм и

трясък изпълнява „It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'N' Roll)". „AC/DC лейн" е успоредна на „Суонстън Стрийт", където през 1976 г. е заснет клипът към песента. Кметът изнася по случая кратка реч: „В тази песен се пее, че това е магистралата към ада. Аз пък казвам, че е алеята към рая. Да живее рокът." Градската управа се запасява с копия на табелата, очаквайки, че феновете на групата ще отнесат оригинала за сувенир. Съветникът Кимбърли Кичинг казва: „Според нас ще им е доста трудно да я свалят, иска се добра апаратура."

Да почетат групата, установила се в Мелбърн през 70-те, идват много представители на австралийската музика. „Бандата ще се зарадва. Сигурен съм, че ако Бон беше жив, щеше да е много горд", казва австралийската музикална легенда Йън „Моли" Мелдръм. Единственото, което Бон определено не би одобрил, е фактът, че Службата за регистриране на географските имена не позволи светкавицата между AC и DC.

Глава 19
SG зоната[1]

„Умирах за електрически «Гибсън».
Рогата страшно ми подхождаха.“
Ангъс Йънг

На стила на AC/DC и по-конкретно на китарата се придава такова значение, че сигурно се чудите защо още не е ставало дума за китари. Дами и господа, ето ви главата, посветена на електрическата китара, на Ангъс Йънг, звученето на групата и на още много други неща.

Пред журналисти Ангъс често определя стила си като „прост“, но в отговора му вероятно се съдържа немалка доза от скромността, характерна за светогледа на AC/DC. Ангъс и Малкълм се придържат към основни акорди и акорди с баре, първите неща, които учат рок китаристите. AC/DC обаче се отличава от останалите рок групи по бързата комбинация акорди и сложното разпределение на нотите. За дребен мъж, Ангъс определено знае как да покрие грифа и да произведе най-добрите звуци. „Имам много малък захват — казва китаристът. — Изпотя ли се, имам чувството, че пръстите ми се разделят на километри един от друг. Разтягат се от само себе си до безкрайност. Ръката ми е малка, затова натискам струните с всички пръсти.“

Скоростта му идва основно от лявата ръка или както казва самият той, „постига много, без да дърпа с пръсти струните“. На концерти често изпълнява солата само на лява ръка. „Докато се учех да свиря, си мислех да стегна лявата ръка — обяснява той. — После открих, че винаги е по-лесно да използваш максимално и двете. Не мислете за техники, просто свирете. Някои дават акордите с палеца, други с малкия пръст. Аз съм малко самоук. Преди свирех с палеца и си измислях свои акорди. Нищо не разбирам от постановки.“

„Обикновено се получава случайно — така обяснява творческия процес Ангъс. — Пробваме различни варианти. Свирим много отворени акорди. Мал дрънка на китарата и

опитва да измисли по няколко различни неща едновременно.“

„Като малки нямахме школи. Просто свирехме. Чуваш някой акорд и си казваш: «Имам шест струни. Я да ги използвам всичките». Сега използваме две или една. Докато записвахме с другия ми брат, Джордж, той често казваше: «Онази струна подрънква. Разкарай я». Жертвахме я заради звука. Хората се запасяват с какви ли не джаджи, с идеята, че ще ги използват. Ние се водим основно по песента. Ако не ни хареса, опитваме пак.“ Понякога концертите на живо и подскачането пречат на настройката на китарите. „Да, при скоците може да се появи проблем — потвърждава Ангъс. — Но това зависи основно от китарата. При някои настройките се запазват, без значение какво правиш. Имам и няколко китари, които просто чакат да се раздрънкат. Само ги докосвам и те излизат от строя.“

> „Имам ли трудни сола? Зависи. Трудно казвам на това да ме накарат да легна на пода, да се завъртя с около 100 мили в час и да изтананикам «Дикси». Стилът на солото може да е труден, но не и самото изпълнение, стига да знаеш какво правиш.“
>
> Ангъс Йънг

Подобно на брат си, Ангъс сега има широк набор китари, „Фендър“ и акустични, както и добрите стари „Гибсън“. „Любимата ми е от 1967 или 1968 г. — казва той. — Преди имаше гравирана метална част отзад, с тремолото в късата част. Имам няколко с вибрато рамо.“ Самият Ангъс рядко използва тремолото. „В някои песни го правя, защото е полесно, за тунинга. Използвал съм го при някои песни в студиото за граулинг, но основно го правя с настройващия ключ, така можеш да регулираш струните. Обикновено си приготвям една китара на сцената и ако ми дойде музата, я използвам.“

В детството на момчетата в Австралия има китари, но Ангъс казва: „Бяха американски и много скъпи. Купих си китара, когато поевтиняха“. Първата електрическа китара на Ангъс е „Гибсън“, която той до ден-днешен използва. „Свирил съм и на други. Първо имах акустична китара. Мама ми я

изнамери за десет долара, трябва да съм бил на девет години. Купи една и на Малкълм, за да не се кара̀ме. В къщи вечно се търкаляха китари. Като малък исках електрическа «Гибсън». В Сидни ходех на училище с едно момче от Сан Франциско. Имаше каталог на «Гибсън», разгледах го и когато стигнах до електрическите, си казах: «Ето това е моята китара!» Открай време харесвам формата и когато за пръв път хванах такава, направо се влюбих. Страхотна е. Има малки рогца, червена е, леко демонична. А е и много лека. Естествено, харесвам и саунда.“

В началото се случва Йънг да изневери на голямата си любов, но никога за дълго. „Веднъж опитах Les Paul, — спомня си той, — но нали съм дребен, гибсъна ми идва по-стабилна. Тъкмо бях завършил училище, събрах всичките си пари и отидох в музикалния магазин. Още щом видях гибсъна, разбрах, че точно това искам. На нея се свири абсолютно лесно. Преди мислех, че всички гибсъни са в общи линии еднакви и че има и по-добри китари. През всичките тези години не открих такава. За малко да кривна от правия път, когато видях «Стратокастър»-а на *Beach Boys*. Обаче не ми изглеждаше съвсем наред. Тогава сърфингът беше на мода и *Beach Boys* се слушаха много. Още една причина да не кривна към «Фендър».“

Толкова неразривна е връзката на Ангъс с марката „Гибсън“, че вече има модел „Angus Young Signature“, произведен по негови лични спецификации (и с демонична негова карикатура на корпуса).

Ангъс казва, че едно от любимите му неща е „раздвоеният гриф“. „Ако решиш да се поизхвърлиш, можеш да стигнеш до края на грифа, без да се притесняваш, че ще се строполиш по очи на пода — обяснява той. — Знам много хора, които се превъзнасят по Les Paul, но електрическият Гибсън има същия гриф. Ако си дребен като мен, ще ти е далеч по-лесно, заради баланса. Единствената друга китара, която ми пасна като размер, беше «Теле». Обаче винаги съм си харесвал гибсъните, вадят специфичен тон. Всичките са различни, докато при «Фендър» звукът е подобен. Това не им харесвам — сигурно защото така и не си паднах по сърфинга — леко подрънкват. При електрическите гибсъни това го няма. Тонът е по-мек в горната част.“

„Каквото и да свириш, все някога ще го копират и развалят. Много се злоупотребява с Хендрикс и другите, всички в един момент започват да ги имитират. Аз никога не съм го правил. Придържам се към това, което мога да изсвиря и което ми идва отвътре.“

Ангъс Йънг

Що се отнася до грифа, Ангъс го харесва колкото се може по-тънък. „Първата ми китара беше с много малък, тънък гриф — разказва той. — Показах я на един тип от «Гибсън», който поиска да я заснеме и да разгледа адаптерите. Питах го дали ще може да ми намери друга подобна, а той каза, че никога не е виждал такава. А не беше менте, идваше си директно от фабриката, с оригиналните части. Имам още една бракувана, невероятна китара. Казах му: «Защо не бракувате още една-две, веднага ги взимам!»“

„Адаптерите са добри — признава Ангъс за оригиналните адаптери «Гибсън», които той обича да оставя в китарата. — Имам няколко от по-новите, наистина си ги бива. Имам и няколко, които навремето ми направи един тип в Англия. Той ми поправяше китарите и знаеше как ги предпочитам. На практика са същите като гибсъните. Когато съм в Англия, използвам него, ако съм в Щатите, гледам да си намеря Гибсън.“

„Групите са ми по-интересни от китаристите. Харесвам Yardbirds, някои неща на ранните Who, Stones. Китарата носи настроението в солата. Иска ти се рокът да е твърд и мъжествен, но това вече е рядкост. Сега основният въпрос май е какви номера ще направиш на сцената. Някои като Еди ван Хален свирят много сола, все едно слушаш упражнение по китара. Хендрикс знаеше как да стопи лагерите на китарата, но разбираше, че трябва да има и ритъм. Ето това липсва в наши дни. Малко а ла Deep Purple — техника без ритъм.“

Ангъс Йънг

„Когато диезите им се размият с бемолите, богатите музиканти обикновено си купуват скъпи тунери. Ама да сте чували за музикант с пари? Ако сте пред просешка тояга като всички нас, ето ви изхода: обърнете се към It's A Long Way to the Top (If You Wanna Rock 'N' Roll) на AC/DC. Песента е само с един акорд. Ако го разшифровате, просто го дръжте с едната ръка и въртете ключовете с другата, докато докарате звученето на Ангъс. Ако не стане, последвайте примера на Sonic Youth и направо забравете тунинга. Помнете, това, което за едни е шум, за други е музика."

Turds of Wisdom, Guitar WORLD, април 1997 г.

Ангъс	2 електрически китари „Гибсън"
2 радиопредавателя	
3 стоватови усилвателя Marshall	
Малкълм	Gretsch Falcon
Gretsch Rock Jet	
3×50 ватови усилвателя Marshall	
1 Marshall 50 Watt Combo	
Клиф	Fender Precision Bass
Fender Jazz Bass	
3 Marshall 8×10s	
3 Ampeg Suites	
Фил	Барабани Sonor
Цимбали Zildjan	
Браян	Двутонната „бронзова камбанка"

Апаратурата на AC/DC от турнето Back In Black във Великобритания, 1980 г.

За записите на албума „Ballbreaker“ Ангъс използва три електрически гибсъна. Основната е модел от 1964 г., с обикновени струни Ernie Ball с дебелина 0,010[2], и 0,048 за ниското ми. За солата използва модел от 1968 със Super slinkys на Ernie Ball. За акордите баре използва друг модел от 1968 със Super slinkys. Малкълм Йънг използва все същата Gretsch Jet Firebird, на която свири от основаването на групата, но през годините в китарата са въведени ред промени. Струните са „Гибсън“, 0,012–0,056 с усукана G (0,025).

Ангъс обича да сменя струните си сравнително често. „Трябва да ги сменям за всеки концерт — казва той. — Няма нищо по-лошо от това, да излезеш на сцената с разстроена китара.“ Ангъс рядко използва педали. „Имам само безжична система Schaffer Vega. За мен е може би най-добрата. Пробвал съм няколко други, но те някак пресичат звука, заглъхва, когато се отдалечиш. При Schaffer не е така, чува се добре дори да изляза от сградата.“ За AC/DC апаратурата е важна, но те я използват само за да предадат посланието си, без да прибягват до аудио трикове за получаването на специфичен саунд. „Харесва ми, когато апаратите работят“ е най-техничарското изказване на Ангъс, който все пак признава: „Апаратурата е важна. Знаем как да използваме големите усилватели и прочее. Винаги ги даваме за поправка след турнетата. Добри, надеждни усилватели са, Marshall. Рядко имам проблеми с тях.“

През 1995 г. Малкълм сътрудничи на производителите на Gretsch за изработването на нова версия на китарата му. Malcolm Young Autograph се базира на старата Jet Firebird и се произвежда с един и два адаптера и фабрично опънати струни 0,012, обичайните, които използва Малкълм. На турнето Ballbreaker той свири на няколко от тях, плюс на старата си, надеждна китара.

Малкълм от години свири на Rock Jet на Gretsch, без добавки, с изключение на устройството за усилване на звука. Преди е имал и Gretsch White Falcon, но след като я дал на „поправка“, китарата изгубила звука, заради който я харесвал и той съответно я разкарал. В клипа към „Are You Ready“ Малкълм свири на оранжев Gibson; говори се, че работи с производителя по нова китара, не за фабрична изработка, а за лична употреба.

Фил Ръд свири на червен комплект от пет барабана на

Sonor Desigher Series. Използва Easton Ahead, за които се носи легенда, че никога не се чупят. Цимбалите му са на швейцарската фирма Paste.

Клиф Уилямс използва Music Man от ’76 с плоски, усукани струни на D’Addario.

> „Винаги гледам нещата да са прости. Мисля си, че излезеш ли да свириш рок, трябва да имаш предвид следното: колкото повече играчки натрупаш на сцената, толкова повече гафове може да станат.“
>
> Ангъс Йънг

Историята на „Гибсън“ SG

В края на петдесетте години, китарата на познавачите Les Paul регистрира все по-малко продажби. Създателят й, „Гибсън“, ентусиазирано започва работа по нов модел, който да я замести. В рекламата на новия продукт — електрическа китара със специфична форма, гордо се казва, че „това е един вълнуващ нов подход към махагоновата, солидна китара… и ще се радва на гарантиран успех сред изпълнителите“. Инструментът се произвежда от черешово дърво в червено — цвят, запазил се и до днес, като популярна алтернатива е черното.

Въпреки че продажбите първоначално са ниски, отчасти заради популярността на фолк музиката в началото на шейсетте, от „Гибсън“ знаят, че са заложили на печеливша карта и скоро доказват правотата си. През 1966 г. компанията е най-големият производител на китари в света, и разполага със 76 200 кв. метра производствена площ.

Дизайнът на „Гибсън“ бавно си проправя път. В началото компанията произвежда китарата Melody Maker, на вид много подобна на Les Paul. През 1962 г. грифът вече е раздвоен, още пет години я извеждат до класическата форма, която се предлага като 12-струнен модел и версия с три адаптера.

Други майстори на „Дяволската секира“

Тони Айоми (*Black Sabbath*), Пит Таунсенд (*The Who*), Дейв Грол (*Foo Fighters*), Бернард Самнър (*Joy Division, New Order*), Деймън Гау (*Badly Drawn Boy*), Еди Ведър (*Pearl Jam*), Йън

Макай (*Fugazi*), Марк Колинс (*The Charlatans*), Мат Белами (*Muse*), Майк Кемпбъл (*Tom Petty and the Heartbreakers*), Питър Холмстрьом (*Dandy Warhols*), Райън Пийк (*Nickelback*), Род Юф (*Danzig*), Боб Балч (*Fu Mancu*).

---

[1] Игра на думи с Г-зоната, SG е съкращение на електрическата китара „Гибсън“. — Бел.прев. ↑

[2] Дебелината на струните е в инчове — мерната единица, използвана от производителя. — Бел.прев. ↑

Глава 20
Fly On The Ball — Профил на Браян Джонсън

„С Фил и Клиф снощи гледахме «Татко Тед» по телевизията. Гледали сме сериала сигурно петдесет пъти, но пак се бяхме просълзили от смях и се въргаляхме по пода — голям майтап е.“

Браян Джонсън

(Част от материалите в тази глава са от интервю, публикувано от Jarmo в www.kolumbus.fi/nononsense/brian.htm)

Въпреки че е в AC/DC от 25 години, Браян „Джона“ Джонсън си остава неизвестна величина за легионите фенове. Рядко говори на сцената, а журналистите най-често му задават еднотипни, суховати въпроси. В много отношения Джонсън е затворен човек, който с удоволствие застава на заден план, въпреки че иначе стотици пъти годишно „води“ групата на сцената.

Това може би се дължи на факта, че Джонсън се присъединява към AC/DC в период, когато се търси скромност и мек характер. Определено трябва да му се признае, че не се опитва да промени групата и не е заел типичната за солистите егоцентрична поза. Напротив, достатъчно умен е да си даде сметка, че е само допълнение към една перфектно смазана машина. Целта му не е да наложи на AC/DC характера, а още по-малко гласа си — той придава завършеност на групата със своята порядъчност, честност, работливост и отдаденост.

Бащата на Браян, Алан Джонсън, е сержант-майор в британската армия. Участвал във вихъра на кампаниите в Италия и Северна Африка, и все пак първата му среща с AC/DC го сварва неподготвен. „Бях в Монте Касино, когато американците го изличиха от лицето на земята — разказва старият Джонсън. — Бях в Ел Аламен, когато отблъснахме Ромел с оръдията. Обаче в живота си не съм чувал по-шумно

нещо.“

„Баща ми беше протестант, от Англиканската църква — казва Браян. — Майка ми беше католичка, италианка. Татко беше военен. За да се ожени за майка ми, е трябвало да приеме католическата вяра. Вече в църквата, докато бил на колене и със скръстени ръце, влязъл капитанът му и креснал: «Джонсън, стани и излез от тази църква». Баща ми първоначално не разбрал какво му говорят. «Моментално напусни църквата», наредил пак капитанът. «Сигурно не разбирате — ще ставам католик.» На което капитанът казал: «Аз съм твоят padre, от Англиканската църква.» Католическият свещеник дошъл и попитал: «Кой си ти, че да се разпореждаш в църквата ми?» Станал страхотен скандал. Оттогава баща ми не признава религията. Сега е пълен атеист. Двамата божи люде го отказали от Господ.“

Браян е отгледан с любов, въпреки че всяко дете, израснало в индустриален град в Североизточна Англия през петдесетте, без съмнение се е сблъскало с неприятната реалност. Така става и с Браян, който макар и чувствителен и почти свенлив, по-късно ще твърди, че винаги прикривал емоциите си. В студените, мрачни градове като Нюкасъл думите „срамежлив“ и „чувствителен“ са синоними на „женчо“.

Изявите в местни телевизионни програми повдигат самочувствието на Браян. Той участва в програми и с местните скаути и пее в църковния хор. В крайна сметка постъпва на работа в една фабрика, където получава „късметлийския“ струг на Час Чандлър от *Animals*. „Чиракувах в една фабрика в Нюкасъл — спомня си Браян. — Шефът дойде и ми каза: «Синко, отиваш на ей онази машина». Оплаках се, че ще ми е малко голяма, а той ми каза, че това бил късметлийският струг, на него работел Час Чандлър и че сигурно съм пуснал връзки, за да ми го дадат.“

Браян с времето развива силна вяра в бога. Както сам казва: „Мисля, че и най-закоравелият циник трябва да признае, че когато се чувстваш депресиран, или си изправен пред важна задача, се налага да помолиш за малко помощ, дори да си най-силният мъж на света.“

Самият Браян никога не говори за собствената си вяра, или тази на околните. „Това е нещо лично — казва той. — Ходя на църква, когато няма свещеници или хора. Не обичам да ходя

с други. Ще ви кажа какво мисля за неделните религиозни програми в Америка. Излиза някой и ми казва как получил «послание» от Господ, че трябва да се борим с комунистите. «Бог слезе на земята и ми нареди да събирам пари», блеят онези типове. Доста телевизори съм изритал!“

Браян признава, че отстрани изглежда смешно един рок певец да реди молитви преди лягане, но това е неговата вяра и той се моли всяка нощ. „Говоря с Бог от петгодишен, не съм пропускал нито ден“, откровеничи вокалистът.

Джонсън никога не е бил разюздан, вписва се в стереотипния имидж на рокаджия само с това, че обича да си пийва. „Живея в Сарасота, Флорида — разказва той. — Там има една кръчма, «Уотсънс Паб». Сервират бирата както си се полага. Европейска бира в оригиналните чаши. Истинската, немска «Weiss» бира, се сервира в красиви steins чаши. Белгийските бири — в големи тумбести чаши. Така удоволствието от бирата се увеличава.“

Не е изненадващо, че любимата бира на Браян е родното тъмно нюкасълско пиво. „Пиех го… много — признава певецът. — За съжаление тъмната бира е като наркотиците, не можеш да спреш. Изгълтал си халбата, преди да се усетиш. Обичам я. Но сега трябва да внимавам, остарявам, а и не мога да пусна шкембе. Ходя на фитнес, вдигам тежести, правя много дихателни упражнения. Намалих и фасовете. Преди пушех по три кутии на ден, сега пуша много по-малко, максимум по кутия. Надявам се някой ден изцяло да ги откажа. Сега се чувствам много по-добре.“

На домашния фронт

„Не се правим на звезди и хората рядко ни разпознават — обяснява популярността на AC/DC Браян. — А и живеем на такива места. Фил е в едно малко село в Нова Зеландия. Малкълм и Ангъс също живеят в някакви забутани селца. Клиф е в Северна Каролина, аз съм във Флорида, но пак сме в малки градчета. Всички ни познават, хлапетата ме поздравяват по име, когато прескоча до магазина. Хората знаят кои сме, но всичко е с мярка и е приятно. Сигурно е трудно да си суперзвезда, не знам дали щях да свикна с тази простотия.“

Което не пречи на Браян да боготвори някои други звезди. „Гледах Джордж Торогуд и *Destroyers* в Хелзинки и поне според

мен, те са разкошна рок банда — откровеничи англичанинът. — Отидох да им се обадя, преди да излязат на сцената. Те се разтопиха и не спряха да повтарят каква голяма чест било. Глупости, за мене беше чест. Още се притеснявам, когато видя някой известен човек. Чудесно е. Някои от хората, с които се срещам са нафукани копелета. Но навсякъде е така, в живота, в заводите, в музикалния бранш, в бизнеса. Срещна ли такъв, веднага му казвам какво мисля. Не обичам арогантните типове."

В къщата на певеца няма „нищо, свързано с музиката". Той отказва да си оборудва студио. „Върна ли се у дома, край с музиката — отсича Джонсън. — Обаче си имам бар, английски, точно копие на една кръчма в Нюкасъл — «Главата на кралицата». Заснех я и накарах да ми построят същата. Къщата ми е пълна с коли. Коли, коли, и пак коли."

Свободното си време Браян посвещава на старата си мания — кара състезателни коли и участва в състезания. Разказва за „500-те мили на Индианаполис": „Участвах в шампионата през '97 и '98. През '99 трябваше да се откажа заради албума. С нетърпение чакам да се върна на пистата. Състезанието минава през цяла Америка, не върти в кръг. Това е истинско «роуд рейсинг», както му викаме в Америка. Нямам търпение, голяма тръпка е…"

За съжаление, Браян е истински ветеран в катастрофирането. „Най-лошо беше в Атланта, трябваше да срежат колата, за да ме извадят — спомня си той. — Забих се в един мост. Имах супер гуми, водех. Не можех да повярвам. Носех се по-бързо от всички останали. Колата беше Lotus Cortina Mark I, първото ми състезание, а издухах всички поршета. Изкачих хълма със 120 мили в час. Мостът се падаше зад хълма, виждаш моста и небето, но пътят изчезва и трябва да рискуваш. Извъртях волана; нищо не се случи, продължих право напред. Имам го на филм, в колата имаше камери. После бум! Колата се преобърна, беше отвратително. От първи станах последен. Очевидно не финиширах. Откараха ме с линейка. Беше много странно, виждаш живота си като на лента. Бях много спокоен, само седях и си мислех: «Е, това беше»."

„Не болеше, само се чувствах като идиот — продължава певецът. — Нищо не можех да направя, освен да чакам да се приземя върху тревата, което щеше да е краят ми. Нямах

никакъв шанс, носех се като гюле. Това не ме спря, участвах в следващото състезание в Япония. Летяхме дотам в първа класа с бизнесмените. В Япония не работиш ли, трябва да спиш. Супер се забавлявахме. Приятна страна е. Не бях ходил в Япония от 1982 г. и бях забравил какво е. С момчетата навремето смятахме, че японците повече си падат по «момчешките» групи, затова отидохме и изнесохме там три концерта, но без да храним големи надежди. Промотьорите ни казаха: «Предупреждаваме ви, няма да куфеят, ще си седят и ще ръкопляскат между песните.» Абсолютно грешаха. Хората се побъркаха, тотално. Беше страхотно. Не можех да говоря с тях, представа си нямам от японски. Много ми е труден.“

Япония продължава да е културен шок за групата. „Нравите там са странни — разказва Браян. — Момчетата ходят с дълги коси, приличат на жени. А групите им… някои дори не са групи. Има случаи, в които четирима привлекателни младежи се събират просто така, кръщават се примерно «Момчетата» и толкова. Не свирят, не пеят, не правят нищо, а пускат обява във вестниците, «»Момчетата“ ще раздават автографи". И мадамите подивяват. После ги ангажират за реклама на „Найки“ или нещо подобно, чак тогава издават албум. И изведнъж стават известни… с какво? Питах звукозаписната компания какво точно са издали. Нищо, просто се събират и се кръщават *The Gang*! Оттам нататък се развяват като *Beatles*. Както казах — странен остров е Япония. Обаче храната е добра и хората са чудесни."

Браян се е сблъсквал с неописуемата лоялност на заклетите фенове. „Имаше един тип, на целия си гръб беше татуирал обложката на «Fly On The Wall» — цветна — спомня си той. — Все си мислех как ли трябва да е боляло. Нямам татуировка, не ми стиска, а и така и не видях някоя, която да ме грабне. За малко да си направя, докато бях в парашутните части. Отидохме в студиото за татуировки 12 души, до един пияни. Не си направих само защото бях последен на опашката, докато останем трима, вече беше четири сутринта и на момчето в студиото му писна. «До тук бях, не мога повече», каза и аз останах без татуировка.“

Твърде близо до дома

Разводът на Браян с Каръл Джонсън му създава проблеми

по време на записите на албума „Blow Up Your Video“. По едно изумително стечение на обстоятелствата, Каръл се омъжва за Малкълм Макдоналд — прочутият нападател на Нюкасъл Юнайтед, играл в 187 мача за клуба в периода 1971–1976. „Свраките“ са любимият отбор на Браян, който и досега е техен заклет фен.

Каръл и Малкълм сключват брак на тайна церемония в Тайнсайд. Червенокосата Каръл вече се е преместила да живее с Макдоналд (в апартамент в Джезмънд, Нюкасъл), за да му помогне да спечели битката с алкохолизма, който той признава публично няколко години по-рано. Самата Каръл, която като тийнейджърка пътува по турнета с AC/DC, дълго се бори с уискито и кокаина. Тя черпи от опита си, за да преведе Макдоналд през отрезвителната програма.

Футболистът казва: „Каръл е тази, която ми отвори очите и бе неотлъчно до мен. Нямаше да се справя без нея.“ Два пъти развеждалият се бивш голмайстор сега се радва на спокоен живот, със седем деца и две бивши съпруги.

Дисковете, които Браян би взел със себе си на самотен остров

Delta Lady (Джо Кокър)
Here, There and Everywhere (*The Beatles*)
Boom Boom (Джон Ли Хукър)
Blue Bayou (Рой Орбисън)
Jailhouse Rock (Елвис Пресли)
Bad Bad Boy (*Nazareth*)
Seven Seas of Rhye (*Queen*)
Bad to the Bone (Джордж Торогуд)
Brown Sugar (*Rolling Stones*)
Get Back (*The Beatles*)
… и всичко на Луис Армстронг

Глава 21
Те ви приветстват

„AC/DC са една от любимите ми групи и първият ни албум, «Iron Ball», в известно отношение направихме като братята Йънг, със същите аранжировки и саунд. Сега стилът ни се различава коренно от този на AC/DC, но пуснахме кавър с «Back In Black», за да покажем корените си.“

Lead Weight,
казахстанска метъл
група

Поклонниците пред олтара на боговете на рока са толкова много, че по света има повече групи в стила на AC/DC, отколкото са песните на бандата. От свирещи на банджо южняци, до свирепи последователи на хевиметъла, всеки музикален стил е признал заслугите на Ангъс Йънг и компания. Има групи, изградили цялата си кариера върху кавъри на AC/DC, и такива, които записват само една-две песни на австралийската банда, с които по-дискретно демонстрират лоялността си.

Отскоро една група се радва на особен успех сред феновете на всички видове музика. Кариерата на бандата *Hayseed Dixie* стартира стремглаво с „A Hillbilly Tribute to AC/DC“. В този албум песните на рок титаните от Австралия са преработени за традиционните за Кентъки мандолина, цигулка и банджо. Певецът и цигулар Барли Скоч обяснява: „Бог ми прати просвещение — «Изгубената магистрала» на Брат Ханк Уилямс и «Магистралата към Ада», за която пеят онези момчета — това е една и съща улица и аз знам къде се намира. Вървим по един и същи път! Започнахме да пеем някои от песните на AC/DC по църковни сбирки и докато се усетим, ни предложиха договор за албум. След това започнах всеки ден да се появявам по радиото, а плочата ни се продаваше във всеки търговски център в страната.“

Момчетата от AC/DC по начало не се вземат на сериозно и съответно бързо стават фенове на *Hayseed*. Клиф Уилямс кани групата на купон по случай приключването на турнето и дори ги кани на сцената, за да свирят заедно „Have a Drink On Me“. „Не знаехме какво да очакваме — спомня си Барли. — Обаче Клиф беше печен тип. Каза, че цялата група страшно харесала албума ни. Тръгнахме на турне, разпространихме посланието… Изгубената магистрала е не друга, а тази, която води към ада.“

Хората като че ли харесват различния подход към познатия стил. Групата често се пуска по радиото в Щатите, а в световен мащаб са продадени 100 000 копия от албума. „Никой не го очакваше — смее се Барли. — Посланието ни сигурно е стигнало до много хора. Във всяка истинска кънтри песен се пее за четири неща — пиячка, измама, убийство и пътя към ада. За това са и песните на AC/DC. Между рока и кънтрито има много общо. Изслушайте някои от старите неща на *Stanley Brothers* и ще разберете за какво говоря.“

> „Мисля, че AC/DC е единствената група, която може да пренапише сто пъти една песен, и тя да си остане класика. Проблемът на много албуми е, че в тях има една добра песен и девет бледи нейни подобия.“
>
> Джизи Пърл, Love/Hate, L.A. Guns

Едва ли е изненадващо, че най-отявлените почитатели на групата са феновете на хардрока и хевиметъла. Традиционните американски метълисти *Iced Earth* записват версии на „Highway To Hell“ и „It’s A Long Way To The Top (If You Wanna Rock ’N’ Roll)“. Пее Мат Барлоу, който е баритон, но сравнително лесно се справя с пискливите тонове на Бон. Певецът вярва, че AC/DC са оказали голямо влияние върху него и *Iced Earth*. „Израснал съм с хардрок. Това се слушаше по мое време — споделя той. — Преди това въртях плочите с кънтри на баща ми и някои записи на Елвис. AC/DC бяха първите, които ми показаха пътя към ада. «Highway To Hell» ми отвори очите. Брат ми домъкна албума отнякъде и аз го въртях до безкрайност. «It’s A Long Way To The Top (If You Wanna Rock ’N’ Roll)» пък е нещо, което Джон (Шафер, китаристът) съвсем логично избра. Ако в албума има

песен с послание, то това е «It's A Long Way To The Top».“

Друга банда, която прави първокачествени имитации, е *Six Feet Under* от Флорида, записала вече два албума, съставени изцяло от кавъри. „Graveyard Classics“ е смесица от рок, пънк и метъл, и включва „T.N.T.“ на AC/DC. В тон с обичайния им стил, *Six Feet Under* изпълняват парчето в мрачен дет метъл ритъм и задгробен граулинг на вокалиста Крис Барнс. Албумът е посрещнат сравнително добре, но когато през 2004 г. *Six Feet Under* решава да запише кавър версия на целия „Back In Black“ в дет метъл стил, феновете възроптават.

AC/DC винаги са държали на чистотата в изпълненията си. Те не откриват положителни страни в кавър версиите на една група, напълно притъпила въздействието на оригиналите.

В www.SMNnews.com се изказва следното мнение: „Думите са безсилни да предадат отвращението и омразата, които изпитвам към албума на *Six Feet Under*. Нагло е озаглавен «Graveyard Classics 2», но в него няма нищо класическо. Това е гавра с AC/DC, с метъла и с «Метъл Блейд Рекърдс», платили за този боклук. За тези от вас, които не знаят за какво иде реч — говорим за нещастен опит да се направи кавър на целия албум на AC/DC «Back In Black», от «Hells Bells» чак до «Rock 'N' Roll Ain't Noise Pollution».“

Някои пуристи смятат, че във вокалите си Барнс е вложил някакво перверзно чувство за хумор, но в действителност *Six Feet Under* счита албума си за сериозно произведение, отдаващо почит към AC/DC. Барнс все пак признава: „Нямам кой знае колко информация за AC/DC. Гледал съм ги много пъти на концерт като дете и това е всичко. Не съм искал да знам повече за тях, като изключим, че докато бяхме на турне, ме завлякоха на гроба на Бон в Пърт.“ Барнс приема на шега възмущението, предизвикано от преработката на „Back In Black“, но е засегнат от последвалите злостни нападки.

„За бога… Заяждат се повече отколкото след първия албум. Какво мога да отговоря на нападките? Нищо. Все едно съм в тунел и трябва да изляза от другата страна. Момчетата от групата си свършиха работата. Направо не можах да повярвам какви сола е направил Стив (Суонсън, китаристът). Вземете два касетофона, пуснете оригинала и нашия албум — няма разлика, освен в края на парчето «Back In Black» — не можах да изпипам солото.“

За разлика от много кавър изпълнители, SFU съвестно се придържат към оригинала. „Запазихме абсолютно същото темпо, дискът е със същата дължина, паузите между песните са същите, но това никой не го забеляза — изтъква Барнс. — Мислех си, че ще е страхотно. Знам, че ще ме разкъсват заради вокалите, но не разбирам защо. Не знам какво са очаквали — няма да започна да пея като Роб Халфорд, я. Според мен, ако не можеш да пееш и пищиш като Браян Джонсън, просто няма смисъл да се опитваш. Направих го по моя начин. Любимата ми песен е «Let Me Put My Love Into You». Доволен съм от албума и се радвам, че го направихме.“ Противно на ширещото се мнение, плочата достига до доста фенове, желаещи да чуят добре познатите песни по нов начин. „Продажбите бяха сравнително добри — потвърждава Барнс. — Представяме се изненадващо добре по колежанските класации.“

По нещо за всеки

„Трябва да направим нещо подобно.“
Джо Пери & Стивън Тайлър, Aerosmith, след концерт на AC/DC

Едно „обяснение в любов“ към музиката на австралийците е творчеството на изцяло дамската AC/DC група *Hells Bells*, сформирана през 2000 г. от китаристката Ейми Столзенбах (с прякор Ангъс). Германският футболен отбор „Санкт Паули“, който се ползва с твърдата подкрепа на хамбургските анархисти и пънкари, също отдава почит на AC/DC. Преди всеки мач агитката на тима изпълнява какофонична версия на „Hells Bells“. Списание „4–4–2“ твърди: „Трудно е да не се влюбиш в «Санкт Паули». Политика, страст, алтернативна култура, AC/DC…“

Но най-убедителният израз на любовта към AC/DC е може би неувяхващата почит към паметта на Бон Скот. На 25-ата годишнина от смъртта му през 2005 г. на гроба му свирят група гайдари, а изпълнители на кавър версии на AC/DC от Испания до Сидни засвидетелстват уважението си с поредица възпоменателни концерти.

„Харесвам AC/DC.“

Кийт Ричардс, Rolling Stones

Що се отнася до първите членове на AC/DC, повечето пишат музика и правят турнета. Певецът Дейв Еванс разказва: „През последните две години изнасям концерти в Европа. Записах нов диск, «Sinner», в Нюкасъл, Нов Южен Уелс (миксирахме го в Германия) за звукозаписната ми компания CM records, която се помещава в Хамбург. С нетърпение очаквам тази година да се върна в Хамбург.“ Дейв записва на живо две песни за версията на албума „A Hell Of A Night“, издаден в памет на Бон Скот. Добавя, че е написал и изпълнил две песни с AC/DC — „Sunset Strip“ и „Fell in Love“, влезли в репертоара на групата под нови имена. „При Бон пренаписаха текстовете ми и ги пуснаха като «Show Business» и «Jean».“ Дейв Еванс и *The Hot Cockerels* записват музика, която обаче трудно се намира на пазара. „Направихме цял албум за един филм, в който изпълнявах главната роля — обяснява Еванс. — Филмът се казваше «Съзряването», пуснаха го само на видео. Играех рок звездата Рекс Рейтид, фронтмен на *The Banned*. Момчетата от *The Hot Cockerels* играеха групата. Във филма, освен заглавното парче, имаше още четири или пет наши песни. *The Hot Cockerels* беше много по-тежка от *Rabbit* и по-мрачна като стил.“ Както вече споменахме, Дейв пее с AC/DC групата *Thunderstruck*.

Марк Еванс също не стои със скръстени ръце. „След като напуснах групата, се занимавах с много неща. Живея основно в Австралия, Сидни. През последната година се занимавам с продажбата на стари маркови китари. Пред офиса ми някакъв уличен музикант свири по цял ден «Jailbreak». Напоследък свиря много с групата *Headhunters*. Понякога правя по нещо и с *Rose Tattoo*. Ходих на турне в Америка с групата *Heaven*, с мениджър Майкъл Браунинг. Активно свиря, но в момента основно съм се отдал на страстта си към китарите. И семейството, разбира се.“

Според Ангъс, по-големият му брат Джордж „пише песни, непрекъснато пише песни“. Ангъс допълва: „Джордж ще открива ново студио някъде в Англия. Не си говорим. Аз съм малкото братче.“

Бон е жив в песните на AC/DC, но има и няколко малко

известни свои парчета. През 1996 г. бяха пуснати последните му самостоятелни записи. Прессъобщението гласеше: „Бон се върна! Сингълът, в който има две нови песни ще излезе на 20 октомври. Този диск е най-близкото до бленувания соло албум, който Бон така и не успя да завърши. «Round And Round And Round» и «Carey Gully» са последните две песни, записани от Бон Скот месец, преди да се присъедини към AC/DC, и единствените за тригодишния период от кариерата му между «Flaming Galah» на *Fraternity* през април 1972 г. и «Baby Please Don't Go» на AC/DC от март 1875 г. В оригиналната си форма парчетата са отдавна търсените «скрити съкровища» на Австралия, записани няколко месеца след трагичната смърт на Бон. Наскоро преоткрити, «Round And Round And Round» и «Carey Gully» са внимателно преработени в музика, с която участниците в проекта вярват, че Бон би се гордял."

Парчетата са записани през юли 1974 г., автор е музикалният директор на *The Mount Lofty Rangers* Питър Хед, който в екип с друг приятел на Бон, Тед Яни, си поставя за цел да отдели вокала на Бон и презапише бекинга направо от нищото. В диска фигурира и оригинална версия на песните, изпълнени заедно с бившите членове на *Headband* и *Fraternity*. Прессъобщението тръби: „"Carey Gully" е напевна балада в кънтри стил, подправена с вкус със струнни инструменти. Песента е записана в чест на *The Mount Lofty Rangers*, радващи се на огромна популярност навремето, и на един от най-изтъкнатите творци на Южна Австралия, Витас Серелис, чиито невероятни снимки красят обложката на албума. Много хора — музиканти и техници, отделят от времето и таланта си, за да отдадат почит на един стар приятел. Резултатът е един от най-добрите записи на Бон Скот, разкриващ вокалните му способности в светлина, която рядко се проявява в по-късните му песни." Дискът излиза в много малък тираж, но съществуват планове да се пусне като цял албум.

Най-добрата аколада

Песни на AC/DC са записвани и изпълнявани от много изпълнители, като изброените по-долу.

16volt (Eric Powell's one-man industrial group, straight out of the bedroom) — Dirty Deeds Done Dirt Cheap (from the album Wisdom, Cargo Records 1993)

Aerobitch (Spanish punk band) — High Voltage (from the album An Urge to Play Loud, People Like You Records 2000)

Alivaltiosihteeri (Finnish rockers) — Highway To Hell (from the album Yeah Baby Yeah, Hiljaiset Levyt 1992)

A.N.I.M.A.L. (Argentinian metal band) — Highway To Hell (from the album USA Toda Tu Fuerza, Warner 1999)

Anthrax (Veteran New York thrash metallers) & Dee Snider (Twisted Sister vocalist) — Walk All Over You (from the album Back In Black — A Tribute To AC/DC, Zebra 2000)

Baron Rojo (Spanish veteran heavy metal act) — Girls Got Rhythm (from the album Desafio, Avispa 1992)

Beck (American experimental artist) — Highway To Hell (from the 12 single Mixed Bizness, White Label 2000)

Pat Boone (Smooth singer most popular in the 50s and 60s) — It's A Long Way To The Top… If You Wanna Rock 'N' Roll (from the album In A Metal Mood: No More Mr. Nice Guy, Hip-O Records 1997)

Birmingham 6 (Obscure industrialists) — Thunderstruck (from the album Covered In Black — An Industrial Tribute To The Kings Of High Voltage AC/DC, Cleopatra 1997)

Black Obelisk (One of the first Russian thrash metal bands) — Touch Too Much (from the album Stena, Jet Noise 1994)

Bob Rivers (American radio presenter and novelty musician) — Jingle Hells Bells (from the album I Am Santa Claus, Atlantic 1993)

The Casanovas (Australian band very much influenced by AC/DC) — Riff Raff (from the single Shake It, Rubber/Shock 2003)

The Cowlicks (Self confessed rip-roaring and shin-kicking country rockers) — You Shook Me All Night Long (from the album The Cowlicks Live & Unplugged, Tres Payasos 2005)

Bruce Dickinson (Iron Maiden lead singer) — Sin City (from the single Dive Dive Dive, EMI 1990)

The D4 (New Zealand indie rockers) — High Voltage (from the album Garage Days V/A Soundtrack, Mercury 2002)

The Dandy Warhols (alternative/psychedelic unpredictables) — Hells Bells (from the single Bohemian Like You, EMI 2000)

De Heideroosjes (German punk rockers) — Bad Boy Boogie (Played live only)

Diamond Dogs (The Swedish Rolling Stones) — You Shook Me All Night Long (from the album A Salute To AC/DC, Tribute

1996)

Die Krupps (Industrial Metallers) — It's A Long Way To The Top… If You Wanna Rock 'N' Roll (from the album Covered In Black, Zebra 2002)

Celine Dion (French-Canadian diva) & Anastacia (American songstress) — You Shook Me All Night Long (Played live only)

Downstroke (German modern thrash metal act) — Overdose (from the album A Salute To AC/DC, Tribute 1996)

Everclear (American alternative rock trio) — Sin City (from the single Heartspark Dollar Sign, Capitol 1996)

Exodus (San Franciscan thrash metal veterans) — Overdose (from the album Fabulous Disaster, Music For Nations 1988), Dirty Deeds Done Dirt Cheap (from the album Good Friendly Violent Fun, Combat 1991)

John Farnham (Australian rock legend) — It's A Long Way To The Top… If You Wanna Rock 'N' Roll (from the album Age Of Reason, BMG 1989)

Femme Fatale (Lorraine Lewis — fronted glam rockers) — It's A Long Way To The Top… If You Wanna Rock 'N' Roll (from the single Falling In And Out Of Love, MCA 1988)

Fuckemos (Texan punk rockers) — Thunderstruck (from the album Hell Ain't A Bad Place To Be… A Tribute To AC/DC, Reptilian Records 1999)

Genitorturers (Dominatrix fronted industrial act) — Squealer (from the album Covered In Black, Cleopatra 1996)

Girlschool (All-female quartet, popular in the 80s) — Livewire (Played live only in 1980)

Godflesh (British industrial metal icons) — For Those About To Rock… We Salute You (from the album The World's Greatest AC/DC Tribute, Big Eye Music 2004)

Lesley Gore (Popular 60s female singer helped by Quincy Jones) — Dirty Deeds Done Dirt Cheap (from the album When Pigs Fly — Songs You Never Thought You'd Hear, Xemu Records 2002)

Great White (Glam rockers most popular in the 80s L.A. scene) — Sin City (from the album Thunderbolt A Tribute to AC/DC, Triage 1996)

Guns N'Roses (legendary L.A. rock quintet) — Whole Lotta Rosie (from the German 12-inch Single Sweet Child O' Mine, Geffen 1989)

Hard Corps (Early rap metal group) — Back In Black (from

the album Def Before Dishonour, Interscope 1991)

Hayseed Dixie (See main text) — Covered Several AC/DC Tracks On Their Tribute Album A Hillbilly Tribute To AC/DC, Dualtone 2003)

Honeygun (obscure rock outfit) — High Voltage (from the album Honeygun, 1996)

The Honeymoon Killers (Legendary Sub Pop blues noise group) — Get It Hot (from the single Get It Hot, Sub Pop 1989)

Hotwire (German hair band) — You Shook Me All Night Long (from the album Middle Of Nowhere, 2001)

Hullabaloo (Hardcore/rock/ska crossover act) — Back In Black (from the album United Colors Of Hullabaloo, Musical Tragedies 1992)

Hundred Reasons (UK emo rockers) — Back In Black (from the single How Soon Is Now, Sorepoint, 2004)

Iced Earth (See main text) — It's A Long Way To The Top… If You Wanna Rock 'N' Roll (from the album Tribute To The Gods, Century Media 2002)

Jackyl (Chainsaw-wielding friends of Brian Johnson) — Live Wire (from the album Stayin' Alive, Shimmering Tone 1998)

Joan Jett (Female rock icon) — Dirty Deeds Done Dirt Cheap (from the album Hit List, Epic 1989)

Kanuuna (Finnish act who record in their native language) — Touch Too Much (from the album Kanuuna, A&M 1992)

Sam Kinison (American comedian rock fan, now deceased) — Highway To Hell (from the album Leader Of The Banned, Warner Bros 1990)

Knorkator (German punk rockers) — Highway To Hell (from the album Hasenchartbreaker, Mercury 1999)

Mark Kozelek (Red House Painters frontman) — 10 cover versions of AC/DC tracks (from the album What's Next To The Moon, Badman 2001)

Ed Kuepper (Australian singer and songwriter) — Highway To Hell (from the album A King In The Kindness Room, Hot 2002)

Alan Lancaster (former bassist of Status Quo) — High Voltage (from the album Life After Quo, Eagle 1998)

Lead Weight (Kazakhstan metal band) — Back In Black (from the album For Thine Is The Kingdome, Maximum 1999)

Living Colour (crossover funk-metallers) — Back In Black (from the album Collideoscope, Sanctuary 2003)

Local H (American two-piece in Nirvana style) — It's A Long Way To The Top… If You Wanna Rock 'N' Roll (Played live only)

Marilyn Manson (The self-styled God Of Fuck) — Highway To Hell (from the album Detroit Rock City, Mercury 1999)

Metallica (Multimillion selling metallers) — Back In Black, Highway To Hell, High Voltage Live Versions (Played live only)

Motley Crue (Glam metal legends of the Sunset Strip) — Bad Boy Boogie (from the album Girls, Girls, Girls, Hip-O 1987)

Motörhead (Lemmy-fronted Brit rock 'n' rollers) — It's A Long Way To The Top… If You Wanna Rock 'N' Roll (from the album The World's Greatest AC/DC Tribute, Big Eye 2004)

Nashville Pussy (Dirty punk metal rockers) — Kicked In The Teeth, Shot Down In Flames, Highway To Hell (Played live and available as bonus tracks)

Nitronic (Featuring ex-Ratt vocalist Stephen Pearcy) — Whole Lotta Rosie (Played live only)

Omen (American traditional heavy metal group) — Whole Lotta Rosie (from the EP Nightmares, Metal Blade 1987)

Onslaught (UK thrash metal titans) — Let There Be Rock (from the album In Search Of Sanity, London 1989)

Pearl Jam (Seattle grunge legends) — Sin City (Played live only)

Phish (Alt rock quartet) — Highway To Hell (Played live only)

Psychopomps (Danish industrial outfit) — Badlands (from the album Covered In Black, Zebra 2002)

Quiet Riot (Veteran Canadian hard rock act) — Highway To Hell (from the album Alive And Well, Axe Killer 1999)

Red Star Belgrade (Alternative country experimentalists) — Highway To Hell (from the album Telescope, Checkered Past 2000)

Refused (Swedish modern punk innovators) — Back In Black (Played live only)

REO Speedealer (Metal/punk band now known as Speedealer) — Rocker (Played live only)

Henry Rollins (former Black Flag/current Rollins Band vocalist and spoken word performer) and The Hard-Ons (Aussie punk rock veterans) — Let There Be Rock (single, Vinyl Solution 1991)

The Screaming Jets (Aussie hard rockers, popular in early nineties) — High Voltage, Ain't No Fun Waiting Round To Be A

Millionaire (from the single Living' In England, Rooart 1993)

Shakira (Tiny Colombian pop singer) — Back In Black (from the album Live And Off The Record, Sony 2004)

Six Feet Under (See main text) — T.N.T. (from the album Graveyard Classics, Metal Blade 2000), Complete re-recorded version Of Back In Black (Graveyard Classics 2, Metal Blade 2004)

Skid Row (American hard rockers fronted by Sebastian Bach) — T.N.T., Little Lover (Played live only)

Slash's Blues Ball (Guns N'Roses/Velvet Revolver guitarist's side project) — Night Prowler, Highway To Hell (Played live only)

Spahn Ranch (Industrial/electronic rock outfit) — Shot Down In Flames (from the album Covered In Black, Zebra 2002)

Sprung Monkey (Hardcore funsters) — Thunderstruck (from the album Varsity Blues, Hollywood 1999)

Los Straitjackets (Surf rockers from Nashville) — Hell Ain't A Bad Place To Be (from the album A Salute To AC/DC, Tribute 1996)

Andrew Strong (Irish star of The Commitments movie) — Girls Got Rhythm (from the album Strong, MCA 2003)

Supersuckers (Punk rockers with a country side) — Rock 'N' Roll Singer (Played live only)

Surf Rats (Professional surfers who also make music) — Rocker (from the album Straight Between The Eyes, Lost Moment 1989)

Andy Taylor (Ex-Duran Duran) — Live Wire (from the album Dangerous, A&M 1990)

Lydia Taylor Band (Female-fronted Canadians) — Highway To Hell (from the album Lydia Taylor Band, Passport 1981)

Terminal Sect (Industrial two-piece) — Who Made Who (from the album Covered In Black, Zebra 2002)

The Donnas (All Female alternative punk quartet) — Shot Down In Flames (Played live only Coney Island High, New York, 11/5/98)

The Dwarves (Punk legends famous for naked guitarist) — Big Balls (from the album Hell Ain't A Bad Place To Be… A Tribute To AC/DC, Reptilian Records 1999)

The Fargone Beauties (Australian rock act) — Highway To Hell (from the album It's Hard When You're Ugly, Mercury 1992)

The Hives (Swedish garage quintet) — Back In Black (Played live only)

The Offspring (Million selling modern punk rockers from

Orange County) — Sin City (Played live only)

Tiny Tim (aka Herbert Khaury, eccentric 60s entertainer) — Highway To Hell (from the single I Love Rock 'N' Roll, Regular 1992)

Tornado Babies (Swedish 80s hard rock band) — Jailbreak (from the album A Salute To AC/DC, Tribute 1996)

Transport League (Swedish metal crossover group) — Let There Be Rock (from the album A Salute To AC/DC, Tribute 1996)

Travis (Scottish alternative act) — Back In Black (Played live, Leeds, England 28th May 2001)

Trust (French hard rock group from the 70s/80s) — Love At First Feel (from the album Paris By Night, Melodia 1978)

The Turbo A.C.'s (American punk group) — Riff Raff (Played live in Vienna, June 2001)

Twisted Sister (Recently re-formed outrageous 80s glamsters) — Sin City (from the album Twisted Forever, Koch 2001)

Ugly Kid Joe (Defunct early 90s funk metal crew) — Sin City (from the single Everything About You, Mercury 1992)

Vulcain (Hard rock band, known as the French Motörhead) — Hell Ain't A Bad Place To Be (from the album Live Force, Musicdisc 1987)

Warrant (Lipstick-wearing rockers, famous for the 80s hit „Cherry Pie") — Down Payment Blues (from the album Under The Influence, Downboy 2001)

W.A.S.P. (Los Angeles' shock rockers from the 80s) — It's A Long Way To The Top… If You Wanna Rock 'N' Roll, Whole Lotta Rosie (Played live only)

Wax Tadpole (Obscure Aussie punk rockers) — Let There Be Rock (from the album Hometown Tribute, GOH International 2000)

Wolfsbane (British rock/metal band who once supported Iron Maiden) — If You Want Blood… You've Got It (Played live 1987)

Zakk Wylde (Ex Ozzy Osbourne guitarist) — Hell Ain't A Bad Place To Be (from the album Thunderbolt: A Tribute To AC/DC, De Rock 1998)

БЕЛЕЖКА: Австралийската група The Stetsons включва във втория си албум песента на Бон Скот „Up In The Hills Too Long", която Бон пише, докато още е член на Mount Lofty Rangers.

Глава 22
Какво не знаете?

Когато Норман и Мерлин Уайт съдят групата за 120 000 лири за това, че в „Ditry Deeds Done Dirt Cheap“ е споменат телефонния им номер, Ангъс отбелязва: „Тези цифри не са точен телефонен номер. Това са просто идеалните женски мерки — 36–24–36 (това е в инчове, в сантиметри «номерът» е 90–60–90). Мисля, че всеки мъж осъзнава това.“

AC/DC е на върха на славата от много години и има вярна армия от фенове, които знаят много за групата. Но може би тук се съдържа информация, която не е известна и на най-запалените почитатели на AC/DC.

Членове на AC/DC — Бивши и настоящи

Китара
Малкълм Йънг, 1974 г. — досега
Ангъс Йънг, 1974 г. — досега
Стиви Йънг, 1988 (за турнета)

Вокалисти
Дейв Еванс, 1974
Бон Скот, 1974–1980
Браян Джонсън, 1980 — досега

Бас
Лари ван Крийт, 1974
Роб Бейли, 1974
Джордж Йънг, 1974
Малкълм Йънг, 1974–1975 Марк Еванс, 1975–1977
Клиф Уилямс, 1977 — досега

Барабани
Колин Бърджис, 1974
Рон Карпентър, 1974
Питър Клак, 1974
Бон Скот, 1974

Тони Къренти, 1974–1975
Фил Ръд, 1975–1983
Саймън Райт, 1983–1989
Крис Слейд, 1989–1994
Фил Ръд, 1995 — досега

50 забележителни факта за AC/DC

1. AC/DC получава предложение да участва във филма Dracula Rocks, но музикантите отказват.

2. Някои християнски секти смятат, че стилизираната светкавица, която разделя AC и DC е първата буква на Сатаната — S.

3. Клиф Уилямс е изрусявал косата си.

4. Бон Скот е имал шест татуировки, сред които орел, змия и лъв от анимационно филмче. Освен това си е пробил и двете уши за обеци.

5. *Geordie*, предишната група на Браян Джонсън записва 35 седмици присъствие в класациите за сингли във Великобритания през 1973 г. Най-големият хит на групата е „All Because Of You“, който през март същата година достига до №6.

6. Родителите на Бон все още го наричат Рон.

7. Едно от първите издания в Англия, което подкрепя AC/DC е списанието New Music Express (NME). Като цяло обаче списанието не се отличава с особена любов към хард рока.

8. Ангъс живее в Грьонинген, Холандия. Малкълм живее в Англия, Клиф — във Форт Майерс, Флорида и в Северна Каролина. Браян също живее във Флорида, а Фил — в Нова Зеландия.

9. В Щатите AC/DC стават изключително популярни първо в Джаксънвил, Флорида и Кълъмбъс, Охайо.

10. Ангъс за първи път показва задника си на публиката на последния концерт на групата в Австралия преди AC/DC да отпътува за Англия.

11. Първоначално Малкълм е искал той да бъде единственият китарист в групата. Вместо още една китара, той е смятал, че групата има нужда от пианист.

12. Бон е роден в същата област в Шотландия, откъдето е и Ангъс.

13. AC/DC са на крачка да загубят договора си с

американското поделение на Atlantic, но успяват да го спасят благодарение на подкрепата, която получават от шефа на британската част на компанията Фил Карсън.

14. Хобито на Ангъс е да рисува пейзажи.

15. Групата предпочита да пътува с автобуси вместо със самолети по време на турне.

16. Когато AC/DC гостуват в предаването Saturday Night Live („На живо в събота вечер“), техен домакин и водещ е кеч звездата Скалата.

17. Читателите на музикалното списание „Sounds“ избират AC/DC за „водеща група в новия рокендрол“ през 1976 г.

18. На 18 август 1979 г., AC/DC са подгряваща група на *The Who* на „Уембли“, като изборът е направен от Роджър Долтри и колегите му.

19. Често текстовете на AC/DC остават неразбрани от феновете. Например в песента „You Shook Me All Night Long“ Браян пее: „Тя имаше невиждащи очи“, а публиката чува: „Тя ме накара да се подложа на обрязване“. В „Back In Black“ фразата: „Зарежи катафалката, аз няма да умра“, се чува като: „Имам прическа, която няма да умре“.

20. Първоначално Ангъс и Малкълм искали да кръстят групата „Третата световна война“.

21. През 2004 г. на екран излиза австралийският филм „Thunderstruck“. Това е комедия за петима приятели, които посещават концерт на AC/DC през 1991 г. и се разбират, че който от тях умре първи, ще бъде погребан до Бон Скот.

22. В Австралия песента „Thunderstruck“ е използвана в реклами на пикапа Holden Commodore SS Ute. В клиповете се показва как сглобеният в Австралия автомобил предизвиква буря в пустошта.

23. На последния концерт, на който AC/DC са подгряваща група на *Cheap Trick*, Ангъс, Малкълм и Бон остават на сцената за биса на звездите на вечерта. Заедно с тях те пеят „Sin City“ и „School Days“. По същото време един от асистентите на *Cheap Trick* демонстрира, че може да носи на раменете си китариста Рик Нилсен, упражнение, което много допада на Ангъс.

24. През октомври 2001 г. компанията McFarlane Toys пуска на пазара кукла с облика на Ангъс Йънг.

25. Бившият член на *Buffalo* Крис Търнър заема уникално

място в историята на AC/DC. Негови са пръстите върху китарата, която се появява на обложката на австралийската версия на албума „Let There Be Rock“. В последните години Крис издаде няколко самостоятелни албуми, като според различни информации в тях участва и Марк Еванс.

26. Ако се вгледате добре в обложката на албума Dookie на *Green Day* ще видите снимка на Ангъс Йънг. (Става въпрос за китариста на покрива на сградата в долния десен ъгъл на обложката).

27. На 15 септември 2000 г. AC/DC получават място на Рок алеята на славата в Холивуд. Новини за представянето им, включително снимки и видеоклипове може да намерите на www.rockwalk.com

28. През октомври 1983 г. във Форт Люис, войник причинява щети за 20 000 долара в Tacoma Dome, след като запалва сигнална ракета в залата по време на концерт на AC/DC.

29. Заглавието „Crabsody In Blue“ е пародия на „Rhapsody In Blue“ на Джордж Гершуин. Песента се появява в австралийския и британския варианти на албума „Let There Be Rock“. В албума за Северна Америка обаче на нейно място влиза „Problem Child“.

30. Боб Дефрин е дизайнерът на логото на AC/DC.

31. Според очевидци Ози Озбърн е заявил, че е написал песента „Suicide Solution“ в памет на покойния Бон Скот.

32. Бон среща Роузи (вдъхновението за написването на „Whole Lotta Rosie“) в хотел „Фрийуей Гардънс“ в Мелбърн.

33. Част от солото на Ангъс в „Let There Be Rock“ е заимствано от песента „B.O.G.I.E“ на Бил Хейли и *The Comets*.

34. В анимационния сериал на MTV Бийвъс и Бътхед, единият от героите — Бътхед, носи фланелка на AC/DC.

35. Филмът „Maximum Overdrive“ излиза по кината в Щатите на 18 юли 1986 г.

36. Първият сингъл на AC/DC в Австралия, който се продава със снимка на обложката е „Rock ’N’ Roll Ain’t Noise Pollution“.

37. Представянето пред медиите на албума The Razor’s Edge е в ресторант School Dinners в Лондон.

38. Групата прави клип на „Dog Eat Dog“ за петата годишнина на предаването Countdown на Австралийската

телевизия.

39. На песента „My Favourite Things“ от мюзикъла „Звукът на музиката“ от Роджърс и Хамърстийн е направен пародиен кавър, озаглавен „Jingle Hells Bells“, който е пародия и на парчето на AC/DC. Автор на кавъра е Боб Ривърс, който е диджей в радио от Сиатъл, който записва комедийни версии на класически музикални произведения. Той е автор и на пародия на „T.N.T.“, включена в коледната му компилация.

40. Бон обичал да се разхожда по улиците с любимата си боа, увита около врата му.

41. Братът на Бон — Греъм е обиколил почти целия свят, участвайки в различни рок и блус групи.

42. Концертът „Let There Be Rock“ е филмиран на 9 декември 1979 г. Солото на Ангъс обаче, с което започва филмът е заснето по време на проверката на звука преди концерта на групата в Метц (Франция) на 6 декември.

43. Лий Ричардсън, бивш полузащитник на „Абърдийн“ е цитиран от вестник The Sun, че по-скоро би станал барабанист на AC/DC, отколкото да бъде купен от „Интер Милано“. Лий не успява да осъществи нито едно от двете. След като напуска „Абърдийн“, той преминава в „Олдъм Атлетик“.

44. През декември 1993 г. Radio 1 съобщава, че агенти на КГБ са следели AC/DC още от края на 70-те години чак до разпадането на СССР.

45. През 1971 г. Малкълм се включва в австралийската група *Velvet Underground*. Единствените записи на групата обаче са от времето преди идването на Малкълм.

46. През 1985 г. Браян участва в записите на сингъл с благотворителна цел, наречен „Try Giving Everything“. Заедно с него участват и други музиканти от Североизточна Англия, а името на формацията е *Geordie Aid*.

47. AC/DC се запознават с Марк Еванс в хотел Station, Мелбърн по време на свой концерт.

48. Малкълм е соло китарист в песните „Soul Striper“, „Show Business“, „You Ain’t Got A Hold On Me“ и „Can I Sit Next To You Girl“.

49. В началото на филма „Лудия Макс“, Нощния ездач открадва полицейска кола и по време на преследването крещи по радиостанцията: „Аз съм рокер, аз съм рокер. Не мога да бъда контролиран!“ Това са реплики от песента на AC/DC

„Rocker“.

50. AC/DC са сред 12-те австралийски рок музиканти и групи, отличени с издаването на пощенска марка с техния лик. Поредицата „Австралийския рокендрол“ е дело на Австралийските пощи и стартира на 26 май 1986 г. На марката, посветена на AC/DC има снимка на Ангъс Йънг с надпис „It's A Long Way To The Top“. Другите музиканти и групи с пощенски марки са Джони О'Кийфи, Кол Джоуи, Литъл Пати, Норми Роуи, *The Easybeats*, Ръсел Морис, *Masters Apprentice*, Дади Кул, Били Торп, *The Aztecs* и *Sherbert*.

Концертен репертоар на AC/DC

Това е пълен списък с песните, които бандата изпълнява на концерти от самото си създаване.

DAVE EVANS ON VOCALS
1973
Baby, Please Don't Go
Heartbreak Hotel
Jailhouse Rock
Jumping Jack Flash
No Particular Place To Go
Shake, Rattle & Roll
That's Alright Mama
The Old Bay Road
Sunset Strip
Can I Sit Next To You Girl
Rockin' In The Parlour
Fell In Love
Midnight Rock
Rock 'N' Roll Singer
Soul Stripper

BON SCOTT ON VOCALS
(• originally sung by Evans)
1974
• Can I Sit Next To You Girl
Little Lover
School Days

She's Got Balls
Show Business
• Soul Stripper
Stick Around
The Jack
You Ain't Got A Hold On Me
• Shake, Rattle And Roll
• Honky Tonk Women
• Jumping Jack Flash

1975
High Voltage
It's A Long Way To The Top
Live Wire
Rock 'N' Roll Singer
Rocker
T.N.T.
• Jailhouse Rock
• That's Alright Mama
• Heartbreak Hotel
• Roll Over Beethoven

1976
Dirty Deeds Done Dirt Cheap
Jailbreak
Problem Child
Tutti Frutti (only 5.12.76)

1977
Bad Boy Boogie
Dog Eat Dog
Hell Ain't A Bad Place To Be
Kicked In The Teeth (only 3.9.77 — half a year before the release date)
Let There Be Rock
Up To My Neck In You (only 3.9.77 — half a year before the release date)

Whole Lotta Rosie

1978

Beating Around The Bush (only 27.5.78)
Down Payment Blues
Fling Thing (played only on Glasgow and some London gigs up to date)
Gimme A Bullet (only 29.5.78)
Gone Shootin'
Riff Raff
Rock 'N' Roll Damnation
Sin City

1979

Girls Got Rhythm
Highway To Hell
If You Want Blood (You've Got It)
Shot Down In Flames
Walk All Over You

BRIAN JOHNSON ON VOCALS

(•• originally sung by Scott)

1980

Back In Black
•• Bad Boy Boogie
Given The Dog A B one
•• Hell Ain't A Bad Place To Be
Hells Bells
•• High Voltage
•• Highway To Hell
•• Let There Be Rock
•• Problem Child
•• Rocker
Shoot To Thrill
•• Shot Down In Flames

•• Sin City
•• The Jack
•• T.N.T.
What Do You Do For Money Honey
•• Whole Lotta Rosie

1981
•• Dirty Deeds Done Dirt Cheap
For Those About To Rock (We Salute You)
Inject The Venom (only on few dates)
Let's Get It Up
Lucille (only 25.1.81)
Put The Finger On You
Rock 'N' Roll Ain't Noise Pollution

1982
C.O.D. (only 3., 4. and 5.10.82)
•• Live Wire (only 9.10.82 and 30.9.82)
Have A Drink On Me

1983
Badlands (only 9., 11. and 13.11.83)
Bedlam In Belgium (only on a few dates)
•• Dog Eat Dog (only on a few dates)
Guns For Hire
Landslide (only 3.11.83)
Nervous Shakedown
Rising Power
This House Is On Fire

1985
Fly On The Wall
•• Jailbreak
Shake Your Foundations
Sink The Pink (this song was performed on the first part of the European tour)

Playing With Girls (only at 4.9.85)
First Blood (only at 4.9.85)

1986
•• She's Got Balls (on the whole US tour.)
Who Made Who

1988
Go Zone (only on a few dates)
Heatseeker
Nick Of Time
That's The Way I Wanna Rock 'N' Roll

1990
Fire Your Guns
Moneytalks
The Razor's Edge
Thunderstruck

1991
Are You Ready

1996
Ballbreaker
Boogie Man
Cover You In Oil
•• Dog Eat Dog (only for one date before 1996)
•• Down Payment Blues
•• Girls Got Rhythm
Go Down (only 5.7.96)
•• Riff Raff (only 5.7.96)
•• Gone Shootin' (only 5.7.96)
Hail Caesar
Hard As A Rock

Песни, които също са били изпълнявани:

The Furor — Rock 'N' Roll Damnation — Rocker — Dog Eat Dog — High Voltage — Live Wire — Fire Your Guns — What's Next To The Moon — Burning Alive — Big Gun — D.T. — Chase The Ace — Rock 'N' Roll Ain't Noise Pollution — Jailbreak — Problem Child

2000

Get It Hot
Stiff Upper Lip
Meltdown
Safe In New York City
Satellite Blues

Soundcheck in Pittsburgh: Riff Raff (According to Mark Erb, ear witness)

2001

•• Ride On
•• Up To My Neck In You

Също и:
Night Prowler

Други факти

Това е пълен списък с групите, в които са свирили членовете на AC/DC, както и албумите с тяхно участие.

MALCOLM YOUNG
Velvet Underground 1971–1972
Marcus Hook Roll Band 1973
Stevie Wright 1973 (guest on album)

ANGUS YOUNG
Kentuckee 1971–1973
Tantrum 1973

Marcus Hook Roll Band 1973
Stevie Wright 1974 (guest on album)
Ray Arnott 1979 (guest on album)

BON SCOTT
The Spektors 1965–1966
Valentines 1967–1970
Fraternity 1970–1973
Blackfeather 1971 (guest on album)
Vince Lovegrove 1972 (guest on single)
Mount Lofty Rangers 1974

MARK EVANS
Finch 1977–1978
Contraband 1978–1979
The Beast 1982
Heaven 1983–1984
Headhunters 1988
Bob Armstrong 1990 (guest on album)
Chris Turner 1990 (guest on album)

PHIL RUDD
Buster Brown 1974

CLIFF WILLIAMS
Home 1970–1974
Al Stewart 1974 (touring band)
Bandit 1975–1977
Alexis Korner 1977 (touring band)
Adam Bomb 1986 (guest on album)

BRIAN JOHNSON
Geordie 1972–1980
Jackyl 1997 (guest on album)
Neurotica 1998 (producer and guest on album)

STEVIE YOUNG
Starfighters 1980–1984
Little Big Horn 1989

SIMON WRIGHT
Tora Tora 1980–1981
ALLZ 1981–1982
Tytan 1982–1983
Dio 1989–1991
Rhino Bucket 1993–1995
UFO 1995, 1997–1999

CHRIS SLADE
Tom Jones 1963–1969
Session Drummer 1969–1971
Manfred Mann's Earth Band 1972–1979
Session Drummer 1979 (Frankie Miller & Kai Olsson)
Uriah Heep 1980 (Conquest album)
Session Drummer 1980–1983 (Gary Numan, Mick Ralphs Band)
David Gilmour 1984 (touring band)
The Firm 1984
Gary Moore 1989 (touring band)

Още информация

Първият сингъл на *The Valentines* „Everyday I Have To Cry…" излиза на пазара през май 1967 г. и стига до петото място в класацията на Западна Австралия.

The Valentines записват и реклама на Кока-Кола.

Monsters Of Rock и Donington факти

Участници във фестивала „Monsters of Rock" 1984 г.

AC/DC са хедлайнери заедно с *Van Halen*, Ози Озбърн, Гари Мур, *Y&T, Accept* и *Motley Crue*. Водещ е Томи Ванс, присъстват 65 000 души публика.

Участници във фестивала „Monsters of Rock" 1991 г.

AC/DC са хедлайнери заедно с *Metallica, Motley Crue,*

Queensryche и *The Black Crowes*. Ширината на сцената в Донингтън е 72,45 метра и е изградена от 250 тона стомана и още 250 тона музикална техника, пренесена с 34 камиона. Само за концерта на AC/DC са ангажирани 116 работници. Австралийците излизат на сцената в 20,20 часа, първата им песен е „Thunderstruck“. Публиката наброява 72 500 души.

1991 г. турне „Monsters of Rock“

Турнето включва 20 концерта в 18 европейски града и един безплатен концерт в Тушино — летище в предградията на Москва на 28 септември — 500 000 души присъстват на този концерт. Турнето включва и Донингтън, Базел и Дортмунд.

Изкопаеми?

Две вкаменелости, открити в Австралия, са кръстени на Малкълм и Ангъс Йънг (публикация на Австралийския музей по естествена история от ноември 1998 г.)

Вкаменелостите са останки на животни от древния род малдибулакия, за които се вярва, че са предшественици на морските раци. Малдибулакията Малкълм е открита в езеро, до вулканичния терен в Нови южен Уелс и се смята, че е живяла преди 383 милиона години. Ангъс е живяла в пясъците на речна система, недалеч от Канбера преди 414 милиона години. Единствените толкова стари представители на този животински вид са открити в Казахстан (руските палеонтолози, които ги открили, кръстили вида на фермата, в която били запазени — Малдибулак). Вкаменелостите достигат 15 см дължина. Ученият Грег Еджком кръщава изкопаемите на двамата братя Йънг.

Глава 23
Дискография

Според статия в „Острелиън Файнаншъл Ривю“ от 2004 г. „Back In Black“ на AC/DC е класиран от Асоциацията на американската звукозаписна индустрия (R.I.A.A.) на второ място в класацията за най-продавани албуми за всички времена.

„Десетки милиони копия от този албум са продадени по цял свят, но все пак информацията е леко преувеличена. Албумът заема шесто място в класацията на R.I.A.A. за продажби в Северна Америка, но представителят на Асоциацията Джон Хенкъл признава, че няма официална световна статистика за продажбите на албуми. Всяка държава си прави собствена класация и в повечето случаи данните не се публикуват. «Ние можем да потвърдим само данните за продажбите на територията на Съединените щати», обясни Хенкъл.“

Така че е трудно да се разбере колко точно албума на AC/DC са продадени или какви са пазарните резултати на групата спрямо тези на други музиканти. Единствената информация, която се съобщава официално е тази за това дали един албум е достигнал определено ниво продажби, за да добие статут на „златен“, „сребърен“ или „платинен“. Но през 1976 г. критериите са различни от днешните. Например, за да добие един албум статут на „сребърен“, той трябва да донесе печалба от 100 000 британски лири (приходи на издателя без продажбите зад граница и данъците). През 1977 г. „сребърен“ албум вече се нарича този, който носи 150 000 лири, а „златен“ — от 250 000 до 300 000 лири. За да стане един албум „платинен“ обаче, той трябва да донесе приходи от 1 милион паунда.

През 1979 г. всичко това се променя. За критерии вече не се взимат финансовите резултати, а продадените бройки. От началото на годината критериите са следните: „сребърен“ — 60 000 копия, „златен“ — 100 000 и „платинен“ — 300 000.

Тези критерии се прилагат и до днес, но това не е от голямо значение за AC/DC, по простата причина, че всеки техен сингъл или албум става „сребърен“, а веднага след това и

„златен“. Само за един месец „Back In Black“ достига 60 000 продадени бройки, а до края на 1980 г. продажбите са вече 100 000 и албумът става „златен“. Днес този албум многократно е надхвърлил границата, за да получи определението „платинен“. Само за 11 дни „Blow Up Your Video“ става „златен“, което отново доказва, че 80-те години са изключително успешен период за групата.

Разбира се, повече време е необходимо за постигането на „платинен“ статут, но и тези висоти не са проблем за творчеството на AC/DC. Всеки един албум от „Dirty Deeds Done Dirt Cheap“ до „Ballbreaker“ включително и „Bonfire“ са отдавна „платинени“. Дори и колекциите от видеоклипове на групата са далеч напред в класациите по продажби. „No Bull/Stiff Upper Lip“ и „Who Made Who“ са вече „златни“, а „Live At Donington“ — „платинен“.

Всеки път, когато групата издаде подобна компилация, тя се продава добре. За групата е важно това, което излиза на пазара да е с добро качество. Такъв пример е издаденият през 2005 г. DVD албум „Family Jewels“. В него са включени някои от ранните телевизионни изяви на AC/DC, както и предишните им видео компилации „Let There Be Rock“, „Fly On The Wall“ и „Clipped“ — отличен продукт от епохата на високите технологии и интересно предложение от страна на AC/DC за по-възрастните и по-младите им фенове.

Следва секцията за дискографията на AC/DC, в която са включени всичко, издадено от групата — от албумите до пиратските им записи на концерти, включително и дисковете с интервюта на членове на групата. Разбира се, като се има предвид продължителната кариера на AC/DC, която е много важна за колекционерите, то мястото, отделено тук, няма как да ни стигне, за да съберем всички продукти, носещи марката на AC/DC. Този списък няма претенциите да е изчерпателният и окончателен гайд на колекционерите (това би се събрало в отделна книга). Но на него може да се гледа като на най-авторитетният списък с творчеството на една от най-известните групи в света.

Топ 10 на най-продаваните албуми (на изпълнители, групи и един саундтрак) за всички времена според R.I.A.A:

1. *The Eagles* — „Their Greatest Hits“ (28 милиона)
2. Майкъл Джексън — „Thriller“ (26 милиона)

3. *Pink Floyd* — „The Wall“ (23 милиона)
4. *Led Zeppelin* — „Led Zeppelin IV“ (22 милиона)
5. Били Джоуел — „Greatest Hits Vol. I и II“ (21 милиона)
6. AC/DC — „Back In Black“ (19 милиона)
7. Шаная Туейн — „Come On Over“ (19 милиона)
8. *Fleetwood Mac* — „Rumours“ (19 милиона)
9. *The Beatles* — The White Album (19 милиона)
10. Soundtrack — „The Bodyguard“ (18 милиона)
Boston — „Boston“ (18 милиона)

Albums

HIGH VOLTAGE: *Baby Please Don't Go / She's Got Balls / Little Lover / Stick Around / Soul Stripper / You Ain't Got A Hold On Me / Love Song / Show Business*
LP, Cassette — Albert 1975 Australia Only

T.N.T.: *It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'N' Roll) / Rock 'N' Roll Singer / The Jack / Live Wire / T.N.T. / Rocker / Can I Sit Next To You Girl / High Voltage / School Days*
LP, Cassette — Albert 1975 Australia Only

HIGH VOLTAGE: *It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'N' Roll) / Rock 'N' Roll Singer / The Jack / Live Wire / T.N.T. / Can I Sit Next To You Girl / Little Lover / She's Got Balls / High Voltage*
CD, LP, Cassette — Atco 1976

DIRTY DEEDS DONE DIRT CHEAP: *Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Ain't No Fun Waiting Around To Be A Millionaire / There's Gonna Be Some Rockin' / Problem Child / Squealer / Big Balls / R.I.P. (Rock In Peace) / Ride On / Jailbreak*
LP, Cassette — Albert 1976 Australia Only

DIRTY DEEDS DONE DIRT CHEAP: *Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Ain't No Fun Waiting Around To Be A Millionaire / There's Gonna Be Some Rockin' / Love At First Feel / Big Balls / Problem Child / Rocker / Ride on / Squealer*
CD, LP, Cassette — Atlantic 1976

LET THERE BE ROCK: *Go Down / Dog Eat Dog / Let There Be Rock / Bad Boy Boogie / Crabsody In Blue / Overdose / Hell Ain't Bad Place To Be / Whole Lotta Rosie*
LP, Cassette — Albert 1977 Australia Only

LET THERE BE ROCK: *Go Down / Dog Eat Dog / Let There Be Rock / Bad Boy Boogie / Problem Child / Overdose / Hell Ain't Bad Place To Be / Whole Lotta Rosie*
CD, LP, Cassette — Atco 1977

POWERAGE: *Rock 'N' Roll Damnation / Down Payment Blues / Gimme A Bullet / Riff Raff / Sin City / What's Next To The Moon / Gone Shootin' / Cold Hearted Man / Up To My Neck In You / Kicked In The Teeth*

CD, LP, Cassette — Atlantic 1978

IF YOU WANT BLOOD… YOU'VE GOT IT: *Riff Raff / Hell Ain't A Bad Place To Be / Bad Boy Boogie / The Jack / Problem Child / Whole Lotta Rosie /Rock 'N' Roll Damnation / High Voltage / Let There Be Rock / Rocker*

CD, LP, Cassette — Atlantic 1978

HIGHWAY TO HELL: *Highway To Hell / Girls Got Rhythm / Walk All Over You / Touch Too Much / Beating Around The Bush / Shot Down In Flames / Get It Hot / If You Want Blood (You've Got It) / Love Hungry Man / Night Prowler*

CD, LP, Cassette — Atlantic 1979

BACK IN BLACK: *Hells Bells / Shoot To Thrill / What Do You Do For Money Honey / Given The Dog A Bone / Let Me Put My Love Into You / Back In Black / You Shook Me All Night Long / Have A Drink On Me / Shake A Leg / Rock and Roll Ain't Noise Pollution*

CD, LP, Cassette — Atlantic 1980

FOR THOSE ABOUT TO ROCK (WE SALUTE YOU): *For Those About To Rock (We Salute You) / Put The Finger On You / Let's Get It Up / Inject The Venom / Snowballed / Evil Walks / C.O.D. / Breaking The Rules / Night Of The Long Knives / Spellbound*

CD, LP, Cassette — Atlantic 1981

FLICK OF THE SWITCH: *Rising Power / This House Is On Fire / Flick Of The Switch / Nervous Shakedown / Landslide / Guns For Hire / Deep In The Hole / Bedlam In Belgium / Badlands / Brain Shake*

CD, LP, Cassette-Atlantic 1983

'74 JAILBREAK: *Jailbreak / You Ain't Got A Hold On Me / Show Business / Soul Stripper / Baby Please Don't Go*

CD, LP, Cassette-Atlantic 1984

FLY ON THE WALL: *Fly On The Wall / Shake Your Foundations*

/ First Blood / Danger / Sink The Pink / Playing With Girls / Stand Up / Hell Or High Water / Back In Business / Send For The Man
CD, LP, Cassette — Atlantic 1985

WHO MADE WHO: *Who Made Who / You Shook Me All Night Long / D.T. / Sink The Pink / Ride On / Hells Bells / Shake Your Foundations / Chase The Ace / For Those About To Rock (We Salute You)*
CD, LP, Cassette — Atlantic 1986

BLOW UP YOUR VIDEO: *Heatseeker / That's The Way I Wanna Rock 'N' Roll / Meanstreak / Go Zone / Kissin' Dynamite / Nick Of Time / Some Sin For Nuthin' / Ruff Stuff / Two's Up / This Means War*
CD, LP, Cassette — Atlantic 1988

THE RAZOR'S EDGE: *Thunderstruck / Fire Your Guns / Money Talks / The Razor's Edge / Mistress For Christmas / Rock Your Heart Out / Are You Ready / Got You By The Balls / Shot Of Love / Let's Make It / Goodbye & Good Riddance To Bad Luck / If You Dare*
CD, LP, Cassette — Atco 1990

LIVE: *Thunderstruck / Shoot To Thrill / Back In Black / Who Made Who / Heatseeker / The Jack / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Money Talks / Hells Bells / You Shook Me All Night Long / Whole Lotta Rosie / Highway To Hell / T.N.T. / For Those About To Rock (We Salute You)*
CD, LP, Cassette — Atco 1992

BALLBREAKER: *Hard As A Rock / Cover You In Oil / The Furor / Boogie Man / The Honey Roll / Burnin' Alive / Hail Caesar / Love Bomb / Caught With Your Pants Down / Whiskey On The Rocks / Ballbreaker*
CD, LP, Cassette — Elektra 1995

STIFF UPPER LIP: *Stiff Upper Lip / Meltdown / House Of Jazz / Hold Me Back / Safe In New York City / Can't Stand Still / Can't Stop Rock 'N' Roll / Satellite Blues / Damned / Come And Get It / All Screwed Up / Give It Up*
CD, LP, Cassette — Elektra 2000

Сингли

CAN I SIT NEXT TO YOU GIRL
Can I Sit Next To You Girl / Rockin' In The Parlour
7 > > — Albert (Australia only) 1974

DOG EAT DOG
Dog Eat Dog / Carry Me Home
7 > > — Albert (Australia only) 1975

IT'S ALONG WAY TO THE TOP (IF YOU WANNA ROCK 'N' ROLL)
It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'N' Roll) / Can I Sit Next To You Girl
7 > > — Atlantic 1976

JAILBREAK
Jailbreak / Fling Thing
7 > > — Atlantic 1976

HIGH VOLTAGE
High Voltage / It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'N' Roll)
7 > > — Atlantic 1976

DIRTY DEEDS DONE DIRT CHEAP
Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Big Balls / The Jack
7 > > — Atlantic 1977

LET THERE BE ROCK
Let There Be Rock / Problem Child
7 > > — Atlantic 1977

ROCK 'N' ROLL DAMNATION
Rock 'N' Roll Damnation / Sin City
7 > > — Atlantic 1978

WHOLE LOTTA ROSIE (LIVE)
Whole Lotta Rosie (Live) / Hell Ain't A Bad Place To Be
7 > >, 12 > > — Atlantic 1978

HIGHWAY TO HELL
Highway To Hell / If You Want Blood (You've Got It)
7>>, 12>> — Atlantic 1978

GIRLS GOT RHYTHM
Girls Got Rhythm / Get It Hot / If You Want Blood (You've Got It) / Hell Ain't A Bad Place To Be / Rock 'N' Roll Damnation
7>> — Atlantic 1979

TOUCH TOO MUCH
Touch Too Much (Live) / Live Wire (Live) / Shot Down In Flames (Live)
7>> — Atlantic 1980

YOU SHOOK ME ALL NIGHT LONG
You Shook Me All Night Long / Have A Drink On Me
7>> — Atlantic 1980

ROCK 'N' ROLL AIN'T NOISE POLLUTION
Rock 'N' Roll Ain't Noise Pollution / Hells Bells
7>>, 12>> — Atlantic 1980

BACK IN BLACK
Back In Black / What Do You Do For Money Honey
7>>, 12>> — Atlantic 1981

LETS GET IT UP
Let's Get It Up / Back In Black (Live) / T.N.T. (Live)
7>>, 12>> — Atlantic 1982

FOR THOSE ABOUT TO ROCK (WE SALUTE YOU)
For Those About To Rock (We Salute You) / Let There Be Rock (Live)
7>>, 12>> — Atlantic 1982

GUNS FOR HIRE
Guns For Hire / Landslide
7>>, 12>> — Atlantic 1983

FLICK OF THE SWITCH
Flick Of The Switch / Badlands
7 > > — Atlantic 1983

NERVOUS SHAKEDOWN
Nervous Shakedown / Rock 'N' Roll Ain't Noise Pollution (Live) / Sin City (Live) / This House Is On Fire (Live)
7 > >, 12 > >, Cassette — Atlantic 1984

DANGER
Danger / Back In Business
7 > >, 7 > > Picture Disc, 12 > > — Atlantic 1985

SHAKE YOUR FOUNDATIONS
Shake Your Foundations / Send For The Man / Stand Up / Jailbreak
7 > >, 7 > > Picture Disc, 12 > > — Atlantic 1986

WHO MADE WHO
Who Made Who / Guns For Hire / Who Made Who (Collector's Mix)
7 > >, 7 > > Picture Disc, 12 > > — Atlantic 1986

YOU SHOOK ME ALL NIGHT LONG
You Shook Me All Night Long / She's Got Balls (Live) / She's Got Balls (Extended)
7 > >, 7 > > Picture Disc, 12 > > — Atlantic 1986

HEATSEEKER
Heatseeker / Go Zone / Snake Eye
7 > >, 12 > > Picture Disc, 12 > > — Atlantic 1988

THAT'S THE WAY I WANNA ROCK 'N' ROLL
That's The Way I Wanna Rock 'N' Roll / Kissin' Dynamite / Borrowed Time / Shoot To Thrill (Live) / Whole Lotta Rosie (Live)
7 > >, 12 > > Picture Disc, 12 > >, Cassette, CD — Atlantic 1988

THUNDERSTRUCK
Thunderstruck / Fire Your Guns / D.T. / Chase The Ace

Year Of Release — 1990
7 > >, 10 > > Picture Disc, 12 > >, Cassette, CD — Atlantic 1990

MONEYTALKS
Moneytalks / Mistress For Christmas / Borrowed Time
7 > >, 12 > > Picture Disc, 12 > >, Cassette, CD — Atlantic 1990

ARE YOU READY
Are You Ready / Got You By The Balls / Razor's Edge
7 > >, 12 > >, Cassette, CD — Atlantic 1991

HIGHWAY TO HELL
Highway To Hell (Live) / Hells Bells (Live) / High Voltage (Live) / Hell Ain't A Bad Place To Be (Live) / The Jack (Live)
7 > >, 12 > >, Cassette, CD — Atlantic 1991

DIRTY DEEDS DONE DIRT CHEAP
Dirty Deeds Done Dirt Cheap (Live) / Shoot To Thrill (Live) / Dirty Deeds Done Dirt Cheap
12 > >, CD — Atlantic 1993

BIG GUN
Big Gun / Back In Black (Live) / For Those About To Rock (We Salute You)
7 > >, 12 > >, Cassette, CD — Atlantic 1993

HARD AS A ROCK
Hard As A Rock / Caught With Your Pants Down
7 > >, CD — Atlantic 1995

HAIL CAESAR
Hail Caesar / Whiskey On The Rocks / Whole Lotta Rosie (Live)
Cassette, CD — Atlantic 1996

COVER YOU IN OIL
Cover You In Oil / Love Bomb / Ballbreaker
CD — Atlantic 1996

STIFF UPPER LIP
Stiff Upper Lip / Hard As A Rock (Live) / Ballbreaker (Live)
CD — Atlantic 2000

Soundtracks

WHO MADE WHO: *Who Made Who / You Shook Me All Night Long / D.T. / Sink The Pink / Ride On / Hells Bells / Shake Your Foundations / Chase The Ace / For Those About To Rock (We Salute You)*
CD, LP, Cassette — Atlantic 1986

LAST ACTION HERO: *Big Gun*
CD, Cassette — Sony 1993

BEAVIS AND BUTTHEAD DO AMERICA: *Gone Shootin'*
CD, Cassette — Geffen 1997

PRIVATE PARTS: *You Shook Me All Night Long (Live)*
CD, Cassette — Warner Bros 1997

SIXTEEN CANDLES: *Snowballed*
CD, Cassette — MCA 1998

DETROIT ROCK CITY: *Thunderstruck (performed by Sprung Monkey)*
CD, Cassette — Universal 1999

Пиратски записи

AC/DC има дълга и успешна кариера, което обяснява безбройните пиратски записи на бандата, които се разпространяват на плочи, аудиокасети и компактдискове и всякакви видеоформати по цял свят. Не е възможно да съберем и изброим всички пиратски продукти, които се тиражират на планетата (затова ще ни трябва отделна книга), но все пак съм подбрал най-качествените от тях.

1976 (LP):

Side 1: *Angus Int. (78) / Can I Sit Next To You Girl / Live Wire (BBC Sessions 3 June 76) / Bon Int. (79) / Jailbreak (London (Wimbledon Theatre) „Rollin Bolan“ TV Show 13 July 76) / Angus Int. (78) / Rock 'N' Roll Singer / School Days (Reading 29 Aug. 76)*

Side 2: *It's A Long Way To The Top / Soul Stripper / Baby Please Don't Go (London (Marquee) July 76) / Bon Int. (78) / Little Lover (BBC Sessions 3 June 76)*

Various live 76 and interviews 78–79

A GIANT DOSE OF ROCK & ROLL! (CD/LP):

Side 1: *Jailbreak / The Jack / She's Got Balls*

Side 2: *Can I Sit Next To You Girl / T.N.T. / Rocker Live Sydney (Hurtsville Civic Centre) 5 Feb. 77*

YD 004 (Matrix) (1998, Germany)

… AND I CURDLED HER CREAM — THE LITTLE CUNTS REVISITED

(2 LPs):

Side 1: *Love Song (intro) / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / She's Got Balls / Problem Child*

Side 2: *Live Wire / The Jack*

Side 3: *Jailbreak / T.N.T. / Can I Sit Next To You Girl / High Voltage*

Side 4: *Baby Please Don't Go / Rocker*

Live in Hobart, Aust (City Hall) 7 Jan. 1977

RRR 1040 (Oct. 2002, USA)

BBC TRANSCRIPTION SERVICES (LP):

Side 1: *Live Wire / It's A Long Way To The Top (If You Wanna*

Rock 'N' Roll) / Soul Stripper / High Voltage
Side 2: *Def Leppard Live Reading 1980.*
Live London (Marquee Club) July 76.
London Wavelength 2647S (1990, UK)

CAN I SIT ON YOUR FACE GIRL… YOU CAN SIT ON MINE (LP):
Side 1: *Jailbreak / The Jack / Can I Sit Next To You Girl*
Side 2: *High Voltage / Rocker / It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'N' Roll)*
Live Sydney (Haymarket) 30 Jan. 77.
AC 201 (Matrix) (Nov. 02, Sweden)

DIRTY DEEDS DOWN UNDER (LP):
Side 1: *Love song (intro only) / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / She's Got Balls / Problem Child / Jailbreak (cut)*
Side 2: *The Jack / T.N.T. / Baby Please Don't Go (cut)*
Live Brisbane (Festival Hall) 18 Dec. 76.
AC1 (1986, Germany)

THE DEVIL ROCKS (CD):
Dirty Deeds Done Dirt Cheap / She's Got Balls / Problem Child / Live Wire / Jailbreak / The Jack / Can I Sit Next To You Girl / T.N.T. / Rocker / Interview
DC-DR-01 (Matrix) (Dec. 2002, Germany)

THE LITTLE CUNTS HAVE DONE IT (CD):
Intro / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Problem Child / Live Wire / The Jack / Jailbreak / T.N.T. / Can I Sit Next To You Girl / High Voltage / Baby Please Don't Go / Rocker
Rosie's Revenge Records RRR 1040 (June 2001, USA)

LIVE IN ENGLAND FEATURING BON SCOTT (7 > > Single):
It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'N' Roll) / Jailbreak
Azimuth AM 301 62 (1989, UK)

NO AFRAID… IT'S ONLY ROCK 'N' ROLL (LP/CD-R):
Live Wire / Rock 'N' Roll Singer / Jailbreak / She's Got Balls / Rocker / High Voltage / Baby Please Don't Go

No Afraid Records 2-39-56 (1997, Germany)

SCOTTISH BASTARDS (LP):
Live Wire / She's Got Balls / It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'N' Roll) / Can I Sit Next To You Girl / The Jack / High Voltage / T.N.T. / Baby Please Don't Go
Wolf Records WOLF 003 (Jan 2002, Sweden)

SIN SYDNEY 76 (LP):
Dirty Deeds Done Dirt Cheap / She's Got Balls / Problem Child / Live Wire / Jailbreak / The Jack / Can I Sit Next To You Girl / Stone Cold
Crazy Home Grown MEFW — 01/02 (1991, Germany)

110/220 (LP/CD):
Live Wire /Problem Child / High Voltage / Hell Ain't A Bad Place To Be / Dog Eat Dog / The Jack / Whole Lotta Rosie / Rocker
Impossible Recordworks IMPI.31 (1979, USA)

AC/DC (Live At The Atlantic Studios) (LP):
Live Wire / Problem Child / High Voltage / Hell Ain't A Bad Place To Be / Dog Eat Dog / The Jack / Whole Lotta Rosie / Rocker
Bobop A-7925 (Jan. 83, Germany)

THE NUCLEAR BOMB OF ROCK 'N' ROLL (LIVE WITH BON SCOTT) Live At The Mayfair, Newcastle (UK) 01.01.1980 (LP):
Live Wire / Problem Child / Gone Shootin' / Bad Boy Boogie / Rock 'N' Roll Damnation / Highway To Hell / Soul Stripper / Baby, Please Don't Go
For The First Session For „Highway To Hell" 1979:
If You Want Blood / Back Seat Confidential / Touch Too Much

WE CAN'T STOP ROCK 'N' ROLL (D-CD):
Recorded Live In Paris, November 2000
Disc 1: *You Shook Me All Night Long / Stiff Upper Lip / Shot Down In Flames / Thunderstruck / Hell Ain't A Bad Place To Be / Hard As A Rock / Shoot To Thrill / Angus Young Guitar Solo / Rock 'N' Roll In Noise Pollution / I Feel Safe In New York City / Bad Boy Boogie*
Disc 2: *Hells Bells / The Jack / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Back In Black / Highway To Hell / Whole Lotta Rosie / Let There Be*

Rock / T.N.T. / For Those About To Rock (We Salute You)
EUROBOOTS: EB 67/2 (2001, Luxembourg)

SHE'S GOT BALLS REMASTERED (CD):
Live In Towson, Maryland, USA 16.10.1979
Live Wire / Shot Down In Flames / Hell Ain't A Bad Place To Be / Sin City / Problem Child / Bad Boy Boogie / The Jack / Highway To Hell / High Voltage / Whole Lotta Rosie / Rocker / Guitar Solo / If You Want Blood (You've Got It) / Get It Hot (early version, different lyrics and vocals) / Dirty Eyes
(Early version of „Whole Lotta Rosie", completely different)
Bontow: BT CD 7879–2 (2002, Germany)

THE BBC TAPES (LP):
London 1980
Live Wire / Shot Down In Flames / Hell Ain't A Bad Place To Be / Sin City / Walk All Over You / The Jack / Highway To Hell / Girls Got Rhythm / High Voltage / If You Want Blood (You've Got It) / Let There Be Rock
London 1976
Live Wire / It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'N' Roll) / Soul Stripper / High Voltage

THE BBC TAPES VOL. 2 (LP):
„Rock Goes To College" TV Show ABC University, Colchester, Essex 28.10.1978
Live Wire / Intro / Problem Child / Sin City / Bad Boy Boogie / Whole Lotta Rosie / Rocker / Let There Be Rock
Radio 1 Broadcast, Maida Vale Studios, London 03.06.1976
High Voltage / Live Wire / Can I Sit Next To You Girl / Little Lover
Bonus Tracks: *High Voltage (Video Version) / Jailbreak (Video Version)*

IN THE STUDIO (LP):
Live radio broadcast, Atlantic Studios, N.Y 07.12.1977
Live Wire /Problem Child / High Voltage / Hell Ain't A Bad Place To Be / Dog Eat Dog / The Jack / Whole Lotta Rosie / Rocker / Dirty Eyes / Crabsody In Blue / Cold Hearted Man / Get It Hot / If You Want Blood / Back Seat Confidential / Touch Too Much

IN ROCK WE TRUST — THE RARITIES (CD):

Can I Sit Next To You / Rockin' In The Parlor / Love Song / She's Got Balls / Little Lover / Stick Around / High Voltage / School Days / Rock In Peace / Crabsody In Blue / Carry Me Home / Down On The Borderline / Fling Thing / Cold Hearted Man / Hell Ain't A Bad Place To Be / The Jack / Whole Lotta Rosie (All tracks are single B-sides, Australian only album tracks or otherwise unobtainable material)

MILESTONES OF DYNAMITE — THE RARITIES VOLUME 2 (CD):

Dirty Deeds Done Cheap (издадено само в Австралия) / *Dog Eat Dog* (издадено по погрешка в Германия като 7 > > B-side) / *Highway To Hell* (Live on „Rock Pop" German TV 28.08.1978 / *Johnny B Goode* (Rare Live Version, Sioux Falls, USA 07.07.1979) / *Ride On* (Последен запис на Бон Скот, Scorpio Studios, London 13.02.1980) / *Guns For Hire* (репетиции на турнета, Los Angeles 05.10.1983) / *Flick Of The Switch* (репетиции на турнета, Los Angeles 05.10.1983) / *Nervous Shakedown* (репетиции на турнета, Los Angeles 05.10.1983) / *Rising Power* (репетиции на турнета, Los Angeles 05.10.1983) / *That's The Way I Wanna Rock 'N' Roll* (studio outtake from 1987) / *Heatseeker* (Studio outtake from 1987) / *For Those About To Rock (We Salute You)* (Live, Moscow, 28.09.1981 рядък Maxi CD) / *Highway To Hell* (мега рядко изпълнение на живо издадено единствено на Френски 5-track-maxi) / *Back In Black* (Не е издаван VH1 session парче, London 05.07.1996) / *Stiff Upper Lip* (The tracks live world premier, MTV 2 „Total Request Live" 10.03.2000) / *Back In Black* (The tracks live world premier, MTV 2 „Total Request Live" 10.03.2000) / *Stiff Upper Lip* (Live on NBC's „Saturday Night Live" TV Show, March 2000) / *You Shook Me All Night Long*

HAIL GEEZER — SPANISH FLY (CD):

The Bullring, Madrid, Spain July 3, 4, 5 1996

Back In Black / Shot Down In Flames / Thunderstruck / Girls Got Rhythm / Hard As A Rock / Shoot To Thrill / Boogie Man/ Heatseeker / The Jack / T.N.T. /Highway To Hell / For Those About To Rock (We Salute You)

Buddy Knox Music (1996, USA)

MADRID 1996 (D-CD-R):

Live in Madrid at Plaza De Toros De Las Ventas, Spain, 10.07.1996

Disc 1: *1st Intro „Beavis & Butthead“ / 2nd Intro „Stage Destruction“ / Back In Black / Shot Down In Flames / Thunderstruck / Girls Got Rhythm / Hard As A Rock / Shoot To Thrill / Boogie Man / Hail Caesar / Hells Bells / Dog Eat Dog / The Jack / Ballbreaker / Rock 'N' Roll Ain't Noise Pollution / Dirty Deeds Done Dirt Cheap*

Disc 2: *You Shook Me All Night Long / Whole Lotta Rosie / T.N.T. / Let There Be Rock / Highway To Hell / For Those About To Rock (We Salute You)*, (1997, France)

BACK IN RHYTHM (D-CD):

Westfallenhalle, Dortmund, 08.05.1996.

Disc 1: *Intro / Back In Black / Shot Down In Flames / Thunderstruck / Girls Got Rhythm / Cover You In Oil / Shoot To Thrill / Boogie Man / Hard As A Rock / Hells Bells / Dog Eat Dog / Down Payment Blues / The Jack*

Disc 2: *Ballbreaker / Rock 'N' Roll Ain't Noise Pollution / Dirty Deeds Done Cheap / You Shook Me All Night Long / Whole Lotta Rosie / T.N.T. / Let There Be Rock / Highway To Hell / For Those About To Rock (We Salute You)*, (1996, USA)

LIVE AT THE APOLLO STADIUM (LP):

Apollo Stadium, Adelaide, Australia 12.04.1976.

Jailbreak / She Got The Jack / Can I Sit Next To You / High Voltage / I'm A Rocker — I'm A Roller / Long Way To The Top / Baby, Please Don't Go / Problem Child

LIVE AT LEITH THEATRE (LP):

Leith Theatre, Edinburgh, Scotland 12.06.1976.

Live Wire / She's Got Balls / It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'N' Roll) / Can I Sit Next To You Girl / The Jack / High Voltage / T.N.T. /Baby Please Don't Go

ROUTE 666 — VOL 1 (CD/LP):

Warners Theatre, Fresno, California, USA 09.08.1979

Highway To Hell (German TV) / Live Wire / Shot Down In Flames / Sin City / Problem Child / Walk All Over You / Bad Boy Boogie

Haizea Prod. HP010301 (2003, USA)

ROUTE 666 — VOL 2 (CD/LP):
Warners Theatre, Fresno, California, USA 09.08.1979
The Jack / Highway To Hell / Whole Lotta Rosie / Rocker / Let There Be Rock / Unknown Jam (Unreleased)
Haizea Prod. HP010301 (2003, USA)

LIVE AT THE MYER MUSIC BOWL (D-CD):
Myer Music Bowl Melbourne, Australia 27.02.1981
Disc 1: *Hells Bells / Shot Down In Flames / Sin City / Back In Black / Bad Boy Boogie / The Jack / What Do You Do For Money Honey / Highway To Hell / High Voltage*
Disc 2: *Whole Lotta Rosie / Rocker / You Shook Me All Night Long /Rock 'N' Roll Ain't Noise Pollution / T.N.T. / Let There Be Rock*

FLY ON TOUR (D-CD):
Frank Erwin Centre, Austin, Texas, USA 11.10.1985
Disc 1: *Fly On The Wall / Back In Black / Shake Your Foundations / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / You Shook Me All Night Long / Sin City / Jailbreak / The Jack / Shoot To Thrill*
Disc 2: *Hells Bells / The Jack / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Highway To Hell / Whole Lotta Rosie / Let There Be Rock / T.N.T. / For Those About To Rock*

LIVE AT THE PEPSI CENTRE (CD):
Pepsi Centre Denver, Colorado, USA 11.04.2001
You Shook Me All Night Long / Stiff Upper Lip / Shot Down In Flames / Thunderstruck / Hell Ain't A Bad Place To Be / Hard As A Rock / Shoot To Thrill / Rock 'N' Roll Ain't Noise Pollution / Safe In New York City / Bad Boy Boogie / Hells Bells / Get It Hot / The Jack / Back In Black / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Highway To Hell / Whole Lotta Rosie / Let There Be Rock (We Salute You)

RIDE ON PARIS (D-CD):
Stade De France Paris, France 22.06.2001
Disc 1: *Stiff Upper Lip / You Shook Me All Night Long / Problem Child / Thunderstruck / Hell Ain't A Bad Place To Be / Hard As A Rock / Shoot To Thrill / Rock 'N' Roll Ain't Noise Pollution / What Do You Do For Money Honey / Bad Boy Boogie / Hells Bells*

Disc 2: *Up To My Neck In You / The Jack / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Back In Black / Highway To Hell / Whole Lotta Rosie / Let There Be Rock*

Промоции

Продуктите за колекционери, свързани с бандата, са доста скъпи (по обясними причини). Много от изброените рекламни стоки са произведени в съвсем малки серии. Колекционерите определят цените най-често въз основа на това колко са готови да платят феновете, но продуктите, които съм включил в този списък, се считат за каймака на всичко, свързано с AC/DC и обикновено са на космически цени!

10-те най-търсени продукта за колекционери

Това е списък с най-необичайните вещи, предназначени само за най-запалените почитатели на австралийската банда. Всички продукти са промоционални и са издадени от съответната звукозаписна компания.

СЕРИЯ ОТ 5 КРЕДИТНИ КАРТИ — свързани с промоцията на сингъла „Money Talk“, по една карта за всеки член от групата. Произведени са само 6 комплекта.

УЧЕНИЧЕСКА ЧАНТА — за турнето „Lock Up Your Daughters“ от 1976 г. е направена ученическа чанта с червен стикер и значка, пълна с текстовете на групата. Чантата е единствен екземпляр и е връчена като награда на победител в радиоконкурс.

ХРОНОМЕТЪР — за сингъла „Are You Ready“. Хронометърът е бял с червено лого на AC/DC.

ВРАТОВРЪЗКА — за албума „If You Want Blood…“ Във Великобритания някои музикални магазини раздават вратовръзки като тази на Ангъс на първите закупили албума.

ТЕСТЕ КАРТИ ЗА ИГРА — за пускането на пазара на сингъла „The Jack“ (в концертно изпълнение). За съжаление този сингъл не излиза на пазара и по тази причина и комплектите с карти остават в склада на звукозаписната компания. Произведени са 25 комплекта.

ТАПИ ЗА УШИ — за американското турне „Blow Up Your Video“. Продуктът е в черна кутия със златно лого, произведени са само 200.

КУТИЯ ВЪВ ФОРМАТА НА КАМИОН — за пресконференцията преди австралийското турне на бандата през 1991 г. На всяка маса е поставена по една такава кутия. Произведени са общо 50. В албума „Live“ има снимка на продукта.

КАРТОНЕНА КИТАРА — копия на китарата „Гибсън“ на Ангъс са произведени за снимките на видеоклипа към „That’s The Way I Wanna Rock N’Roll“ в Сидни. Ангъс след това дава автографи върху картонените китари.

ФЛАКОН СЪС СПРЕЙ И ПЛАСТМАСОВА МУХА — за албума „Fly On The Wall“. Флаконът е син, с червено лого. Пластмасовата муха на име Лой е с големина около 2 инча.

ЧАСОВНИК — за песента „Nick Of Time“. Часовникът е единствена бройка със златна верижка, бял циферблат, червено лого и черен кант.

Японският ефект

Всички албуми на бандата преди „Powerage“ са издадени за японските фенове през осемдесетте години. Както често се случва, албумите, подборът на песните и всичко, издадено в Япония е с доста по-високо качество в сравнение с оригиналите.

Обложките си приличат навсякъде по света, но всичко останало е по-добре илюстрирано за японците и в плочите и дисковете са прибавени книжки с текстове и информация за групата.

Албумите „Blow Up Your Video“ и „The Razor's Edge“ са промотирани със сингли на компактдискове. И двата сингъла са с красиви цветни обложки.

Ето списък с всичко, свързано с AC/DC, излязло в специален тираж за японския пазар.

Албуми

(с притурки, OBIs и текстове)
Powerage (LP P10533A, CD, 1978)
If You Want Blood (LP P10618T, CD, 1978)
Highway To Hell (LP P10719, CD, 1979)
Back In Black (LP P10906, CD, 1980)
High Voltage (LP P10926T, CD, 1980)
Dirty Deeds Done Dirt Cheap (LP P10994, CD, 1980)
Let There Be Rock (LP, CD, 1980)
For Those About To Rock (LP P11068, CD, 1981)
Flick Of The Switch (LP P11399, CD, 1983)
'74 Jailbreak (LP P6196, CD, 1984)
Fly On The Wall (LP P13152, CD, w/fl exi disc, 1985)
Who Made Who (LP 13269, CD, 1986)
Blow Up Your Video (LP 13634, CD, 1988)
The Razor's Edge (LP, CD AMCY-138, 1990)
Live (2LP) (LP, CD AMCY-656, with extra track, 1992)
Ballbreaker (CD AMCY-888, 1995)
Bonfire (CD 251541, w/ booklet in Japanese, 1997)

Промоционални албуми

Japan Tour '81 (LP PS180, picture disc, 1980)
AC/DC vs. Foreigner (LP PS205, 6 tracks each, 1982)
The Heavy Metal (LP PS171, special DJ copy, v.a., 2 AC/DC

tracks, 1981)

The Heavy Metal ’81 (LP PS187, v.a., 1981)

Heavy Metal 1964–1984 (2LP PS239/40, v.a., 2 AC/DC tracks, 1984)

Hard Rock 1985 (LP PS269, v.a., 2 AC/DC tracks, 1985)

WEA Top Hits September ’85 (LP PS271, vol 26, v.a., w/ Danger, 1985)

The Atlantic Times (CD ASCD-10, v.a., 3 AC/DC tracks)

CD Singles

Heatseeker / Go Zone (105W-9, 3>> CD, w/PS, 1988)

That’s The Way I Wanna Rock ’N’ Roll / Kissin’ Dynamite (105W-49, 3>> CD, w/PS, 1988)

Thunderstruck / Fire Your Guns (3>> CD, w/Long PS, 1990)

Moneytalks / Borrowed Time (AMDY 5040, 3>> CD, w/Long PS, 1991)

7>> Сингли

Седеминчовите сингли, произведени в Япония, са също привлекателни за колекционери.

Обикновено това са добре оформени и доста различни на външен вид от вече издадените. Също така през средата на 80-те години два японски флекси-сингъла бяха издадени, „Guns For Hire“ и „Danger“. И двата са невероятно трудни да се намерят днес.

Back In Black / What Do You Do For Money Honey

Danger / Back In Business (7/85)

For Those About To Rock / T.N.T. (live) (5/82) (P1649)

Guns For Hire / Landslide (10/83) (PI809)

Heatseeker / Go Zone (3/88) (P2377)

Highway To Hell / If You Want Blood (9/79) (P464)

Let’s Get It Up / Back In Black (live) (2/82) (P1615)

Rock ’N’ Roll Damnation / Sin City (7/78) (P311 A)

Shake Your Foundations / Send For The Man (11/85) (P2038)

Touch Too Much / Walk All Over You (3/80) (P544A)

Who Made Who / Guns For Hire (live) (6/86) (P2134)

Whole Lotta Rosie (live) / Hell Ain’t A Bad Place To Be (live) (1/79) (P372A)

You Shook Me All Night Long / Back In Black (10/80) (P631 A)

Danger (Came with the Fly On The Wall album)
Guns For Hire (Came with the Flick Of The Switch album)

Boxed Sets

AC/DC (Volume 1) (Само за Австралия) LP

High Voltage / T.N.T. / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Let There Be Rock / Powerage / Highway To Hell

Включва: 12>> Максисингъл с „Cold Hearted Man“

Iron — издаден през ноември 1981. Само на пазара в Австралия и Нова Зеландия. Преиздаден през 1987 и през 1989 без 12>>. Преиздадено CD & 12>>.

AC/DC (Volume 2) (Само за Австралия) CD

Back In Black / For Those About To Rock… We Salute You / Flick Of The Switch / Fly On The Wall / Who Made Who

Включва: Плакат издаден през ноември 1987. Само на пазара в Австралия и Нова Зеландия. Преиздаден през 1989 без плакат. Преиздадено CD без плакат.

BOOM BOX / AC/DC (Само за Австралия) CD

High Voltage / T.N.T. / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Let There Be Rock / Powerage / If You Want Blood… You've Got It / Highway To Hell / Back In Black / For Those About To Rock / Flick Of The Switch / Fly On The Wall / Who Made Who / Blow Up Your Video / The Razor's Edge / Live (Special Collectors Edition) / Ballbreaker (On 2002 reissue only) / Stiff Upper Lip (On 2002 reissue only)

Издадено през 1991 (без Live), преиздадено през октомври 1995 (All remastered CD's until Live), и през декември 2002, като AC/DC. Само на пазара в Австралия и Нова Зеландия. Дисковете са с кутийки и книжки с текстовете, както ремастерираните австралийски CD's. Оригиналното издание с различна опаковка.

Live: *Thunderstruck / Shoot To Thrill / Back In Black / Sin City • /Who Made Who / Heatseeker / Fire Your Guns • / Jailbreak • / The Jack / The Razor's Edge • / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Money Talks / Hells Bells / Are You Ready • / That's The Way I Wanna Rock 'N'Roll • / High Voltage • / You Shook Me All Night Long / Whole Lotta Rosie / Let There Be Rock • / Bonny • / Highway To Hell / T.N.T. / For Those About To Rock (We Salute You)*

• Box Set Only Tracks; Special Longbox Collectors edition (което съдържа книжка „fold-out“ и AC/DC долар) 1992

BONFIRE (CD)

DISC 1: *Live From The Atlantic Studios: Live Wire / Problem Child / High Voltage / Hell Ain't A Bad Place To Be / Dog Eat Dog / The Jack / Whole Lotta Rosie / Rocker*

DISC 2: *Let There Be Rock — The Movie — Live In Paris: Live Wire / Shot Down In Flames / Hell Ain't A Bad Place To Be / Sin City / Walk All Over You / Bad Boy Boogie / The Jack / Highway To Hell / Girls Got Rhythm / High Voltage / Whole Lotta Rosie / Rocker / T.N.T. / Let There Be Rock*

DISC 3: *Volts: Dirty Eyes / Touch Too Much / If You Want Blood You've Got It / Back Seat Confidential / Get It Hot / Sin City / She's Got Balls / School Days / It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'N' Roll) / Ride On*

DISC 4: *Back In Black: Hells Bells / Shoot To Thrill / What Do You Do For Money Honey / Given The Dog A Bone / Let Me Put My Love Into You / Back In Black / You Shook Me All Night Long / Have A Drink On Me / Shake A Leg / Rock 'N' Roll Ain't Noise Pollution*, 1998 Elektra

AC/DC (Само за Европа)

High Voltage / T.N.T. / Dirty Deeds Done Dirt Cheap / Let There Be Rock / Powerage / If You Want Blood… You've Got It / Highway To Hell / Back In Black / For Those About To Rock / Flick Of The Switch/ Fly On The Wall / Who Made Who / Blow Up Your Video / The Razor's Edge / Live (Special Collectors Edition) / Ballbreaker / Live From The Atlantic Studios

All CD's included are the vinyl — replica reissues in card sleeves.

2000 (Само за Австралия и Европа): Stiff Upper Lip — Tour Edition

Stiff Upper Lip: **Stiff Upper Lip / Meltdown / House Of Jazz / Hold Me Back / Safe In New York City / Can't Stand Still / Can't Stop Rock 'N' Roll / Satellite Blues / Damned / Come And Get It / All Screwed Up / Give It Up.** Bonus Disc enhanced CD: **Cyberspace (Non-album track) / Back In Black (Live Madrid July 96) / Hard As A Rock (Live Madrid July 96) / Ballbreaker (Live Madrid July 96) / Whole Lotta Rosie (Live Madrid July**

96) / Let There Be Rock (Live Madrid July 96) / Stiff Upper Lip (Video Clip) / Safe In New York City (Video Clip) / Satellite Blues (Video Clip) 2001.

Книги

HIGHWAY TO HELL: THE LIFE AND TIMES OF AC/DC LEGEND BON SCOTT, Clinton Walker, Verse Chorus Press, U.S. 2001

ROCK 'N' ROLL FANTASY — MY LIFE AND TIMES WITH AC/DC, VAN HALEN, KISS…, Susan Masino, Badger Books Inc 2003

AC/DC: SHOCK TO THE SYSTEM, Mark Putterford, Omnibus Press 1992

AC/DC — AN ILLUSTRATED RECORD COLLECTORS GUIDE VOLUME 1 & 2, Chris Tesch, C.M. Tesch 1992

SINGING IN THE DARK — A ROCK 'N' ROLL ROADIE STEPS INTO THE LIGHT, Barry Taylor, Kingsway Communications, 1990

HELL AIN'T NO BAD PLACE TO BE, Richard Bunton, Omnibus Press 1982

AC/DC THE WORLD'S HEAVIEST ROCK, Martin Huxley, Saint Martin's Press 1996

GET YOUR JUMBO JET OUT OF MY AIRPORT (RANDOM NOTES FOR AC/DC OBSESSIVES), Howard Johnson, Helter Skelter Publishing 1999

AC/DC HARD ROCK LIVE PHOTOS 1976–1980, Von Wolfgang Heilemann, Schwarzkopf and Schwarzkopf 2004

AC/DC, Malcolm Dome, Jewish Pubn. Soc. of America 1982

AC/DC STORY, Paul Ezra, Babylon Books 1982

AC/DC: THE DEFINITIVE HISTORY, The Kerrang! Files (Various), Virgin Books 2001

MAXIMUM AC/DC, THE UNAUTHORISED BIOGRAPHY OF AC/DC (Audio Book), Chrome Dreams 2000

Интервюта

CDs

The Conversation Disc Series, ABCD, 1989
The Interview, Baktabak, 1992
Dirty Words, Holoview Ltd, 1994
Monsters Of Rock, Kokopelli Records, 1996
Monsters Of Rock, Rockview, 1996
AC/DC X-Posed, The Interview, Chrome Dreams 2005

7 > > s

An Interview With Angus Young and Brian Johnson Parts 1 and 2, 10/01/82, 1984

12 > > s

Limited Edition Interview Picture Disc, Tell Tales 1986
AC/DC Interview Picture Disc, Baktabak, 1987
AC/DC Interview Disc, RDPD, 1987
Rock Sagas — The Chris Tetley Interviews, Fotodisk, 1988
AC/DC, Tell Tales, 1988

Mini Disc

The Razor's Edge, Atco, 1992 (Това е Японско интервю издание и е единственият AC/DC мини диск, който въобще някога е издаван).

DVD

No Bull Live
Warner 1996
Stiff Upper Lip Live
Elektra 2001
Live At Donington
Sony 2003
No Bull Live / Stiff Upper Lip Live
Warner 2003
Guitar Method In The Style Of AC/DC
MVP 2003
And Then There Was Rock: AC/DC Unauthorised Documentary
Chrome Dreams 2005

Family Jewels
Sony 2005

Videos

Промоционални

Can I Sit Next To You Girl (1974, w/ Dave Evans vocals)
High Voltage (1975)
It's a Long Way To The Top (1975) (version 1 studio)
Dirty Deeds Done Cheap (1976)
Jailbreak (1976) (version 1 studio)
Jailbreak (1976) (version 2 outdoors)
Jailbreak (1976) (version 2 edit)
Jailbreak (1977) (version 3 studio / stage)
It's a Long Way To The Top (1977) (parade float)
Let There Be Rock (1977) (both edit and unedited versions)
Dog Eat Dog (1977)
Rock 'N' Roll Damnation (1978)
Riff Raff (live, 1978)
Bad Boy Boogie (live, 1978)
Highway To Hell (1979)
Walk All Over You (1979)
Touch Too Much (1979)
Shot Down In Flames (1979)
If You Want Blood (1979)
Walk All Over You (live, 1979 LTBR movie)
Hells Bells (1980)
Back in Black (1980)
What Do You Do For Money Honey (1980)
You Shook Me All Night Long (1980)
Rock 'N' Roll Ain't Noise Pollution (1980)
Let Me Put My Love Into You (1980)
Back In Black (live 1981) (B&W and Colour)
For Those About To Rock (live 1981)
Put The Finger On You (live 1981)
Let's Get It Up (live 1981)
Guns For Hire (1983)
Flick Of The Switch (1983)
Nervous Shakedown (1983) (version 1)
Nervous Shakedown (1983) (version 2)
Fly On The Wall (1985)
Danger (1985)
Sink The Pink (1985)

Stand Up (1985)
Shake Your Foundations (1985)
Who Made Who (1986)
You Shook Me All Night Long (1986)
Heatseeker (1988)
That’s The Way I Wanna Rock ’N’ Roll (1988)
Thunderstruck (1990)
Money Talks (1990)
Are You Ready (1990)
Highway To Hell (live, 1992)
Dirty Deeds Done Dirt Cheap (live, 1992)
Back in Black (live, Moscow, 1992)
Big Gun (1993)
Hard As A Rock (1995)
Hail Caesar (1995)
Cover You In Oil (1995)

Официални издания

Let There Be Rock
1980
Fly On The Wall
1985
Who Made Who
1986
Clipped
1990
Live At Donington
1992
AC/DC Uncut
1996
No Bull Live
1996

Уебсайтове

www.ac-dc.cc
www.highwaytohell.net
www.crabsodyinblue.com
www.acdccentral.com
www.acdcfrance.com
www.acdcrocks.com
www.acdcband.com
www.gotmacdc.de
www.acdc1.com
www.squealer.net
www.kolumbus.fi/nononsense/
www.thereddevil.com
www.ac-dc.net/
www.accadacca.net
www.bigguns.galea.com

Допълнителни материали

Това е кратък обзор на различни записи на Бон Скот и Браян Джонсън без AC/DC. Списъкът не е пълен, тъй като има безброй други пиратски издания.

Bon Scott

The Spektors

Bon Scott With The Spektors: CD E.P., издадено през 1992 от See For Miles Records (SEACD 6). Това CD съдържа единствените познати записи The Spektors, взети от телевизионно предаване. Описът на песните е следният: *Gloria (lead vocal: Bon Scott) / On My Mind (drums: Bon Scott) / Yesterday* (Bon Scott does not play drums or sing lead vocals on this, but it's suggested he sang backing vocals) / Интервю с Винсент Лавгроув (от Алан Манингс), интервюто трае 23 мин. и съдържа саунд клипове на няколко песни на Valentines / Gloria / On My Mind / Yesterday

Последните 3 песни са същите както първите 3, с изключение на това, че включват представянето на обявяващия и аплодисментите на публиката.

Албуми

Livestock: *The Race Part 1 / Seasons Of Change / Livestock / Summerville / Raglan's Folly / Cool Spot / Grand Canyon Suites / Jupiter's Landscape / You Have A God / It / The Race Part 2*

LP, Sweet Peach / Astor 1971

Flaming Galah: *Shape I'm In / If You Got It (Single Version) / Welfare Boogie / Annabelle / Seasons Of Change / You Have A God / Hemming's Farm / Raglan's Folly / Getting Off / Summerville*; LP, RCA 1971

Fraternity — The Complete Sessions 1971–72 (2-CD):

Seasons Of Change / Livestock / Summerville / Raglan's Folly / Cool Spot / Grand Canyon Spot / Jupiter's Landscape / You Have A God It / The Race (Pts 1 & 2) / Why Did It Have To Be Me / Question / Shape I'm In, The / If You Got It (Single Version) / Welfare Boogie / Annabelle / Seasons Of Change (II) / You Have A God (II) / Hemming's Farm / Raglan's Folly (II) / Getting Off / Summerville / R.I.P. / Canyon Suite / If You Got It (II) / „Battle Of The Sounds" Sequence / Bon Scott Talks With David Day of 5KA, Adelaide 1977 / Bon Scott Talks With Sheila Renay of KSJO, San Jose, 1978

Сингли

Seasons Of Change
Seasons Of Change / Summerville
7 > > — Sweet Peach / Astor 1971

The Race Part 1
The Race Part 1 / The Race Part 2
7 > > — Sweet Peach / Astor 1971

Welfare Boogie
Welfare Boogie / Getting Off
7 > > — RCA/Victor 1971

If You Got It
If You Got It / Raglan's Folly / You Have A God
7 > > — Raven/Festival 1971

The Valentines

Албуми

The Legendary Bon Scott with The Spektors and The Valentines SEECD 704:

The Spektors: *Gloria / It Ain't Necessarily So / On My Mind / Yesterday / Interview by Allan Mannings featuring Vince Lovegrove / Gloria (As original TV Broadcast) / It Ain't Necessarily So (As original TV Broadcast) / On My Mind (As original TV Broadcast) / Yesterday (As original TV Broadcast)*

Bon Scott with The Valentines: *To Know You Is To Love You / She Said / Every Day I Have To Cry / I Can't Dance With You / Peculiar Hole In The Sky / Love Makes Sweet Music / I Can Hear Raindrops / Why Me / Sooky Sooky*

Сингли

I Can't Dance With You
I Can't Dance With You / Everyday I Have To Cry
7 > > Clarion / Festival 1967

She Said
She Said / To Know You Is To Love You
7 > > Clarion / Festival 1967

Why Me?
Why Me? / I Can Hear The Raindrops
7 > > Clarion / Festival 1968

Peculiar Hole In The Sky
Peculiar Hole In The Sky / Love Makes Sweet Music
7 > > Clarion / Festival 1968

Ebeneezer
Ebeneezer / My Old Man's A Groovy Old Man
7 > > Philips 1969

Nick Nack Paddy Whack
Nick Nack Paddy Whack / Getting Better
7 > > Philips 1969

My Old Man's A Groovy Old Man

My Old Man's A Groovy Old Man / Nick Nack Paddy Whack / Ebeneezer / Getting Better

7 > > EP Philips 1969, 1970

Juliette

Juliette / Hoochie Coochie Billy

7 > > Philips 1970

Сборни

Blackfeather — At The Mountains Of Madness: At the mountain of Madness / On this Day that I die / Seasons of change (ptl) / Mangos Theme part 2 / Long Legged Lovely / The Rat suite — Main title (The Rat) — The trap — Spanish Blues — Blazwaorden (Land of dreams) — Finale (The Rat)

Round And Round And Round, CD single: *Round And Round And Round / Carey Gully* Released: 24/01/1999 Cat: MB619622

Bon Scott Seasons Of Change 1967–1972: *To Know You Is To Love You / She Said / Everyday I Have To Cry / I Can't Dance With You / Peculiar Hole In The Sky / Love Makes Sweet Music / I Can Hear The Raindrops / Why Me? / Sooky Sooky / Getting Better / Ebeneezer / Hoochie Coochie / Billy / My Old Man's A Groovy Man / Nick Nack Paddy Wack / Julliette / Annabelle / Welfare Boogie / Hemming's Farm / Summerville / R.I.P. / Getting Off If You Got It / Seasons Of Change / Interview with David Day of 5KA in Adelaide*

Brian Johnson
Geordie

Албуми

Hope You Like It (EMI EMC 3001): *Keep on Rockin' / Give You Till Monday / Hope You Like It / Don't Do That / Because of You / Old Time Rocker / Oh Lord / Natural Born Loser / Strange Man / Ain't It Just Like a Woman / Geordie's Lost His Liggie*, CD, LP EMI 1973
Преиздадено на CD (Repertoire REP 4033-WZ, 1991)

Masters Of Rock: *Geordie Stomp / Can You Do It / Give You Till Monday / Red Eyed Lady / Don't Do That / Black Cat Woman / Keep On Rockin' / Electric Lady / Natural Born Loser / Ain't It Just Like A Woman / All Because Of You*, CD, LP EMI 1974

Don't Be Fooled By The Name (EMI EMA 764): *Goin' Down / House Of The Rising Sun / So What / Mercenary Man / Ten Feet Tall / Got To Know / Little Boy / Look At Me*, CD, LP EMI 1974
Преиздадено на CD (Repertoire 4124-WZ, 1991)

Save The World (EMI EMC 3134): *Mama's Going To Take You Home / She's A Teaser / Goodbye Love / I Cried Today / You Did This To Me / Save The World / Rocking Horse / Fire Queen / She's A Lady / Light In My Window / Ride On Baby / We're All Right Now*, CD, LP, EMI 1976
Преиздадено на CD, като част от „A Band From Geordieland" (Repertoire REP4515-WY, 1996)

No Sweat (Neat 1008): *No Sweat / This Time / Move Away / Time To Run / So You Lose Again / Rock & Roll / Oh No! / Hungry / We Make It Rock*, CD, LP, Neat 1983

Geordie Featuring Brian Johnson (Redbus RBMP 5001, vinyl compilation): *All Because Of You / Keep On Rockin' / Natural Born Loser / Rocking With The Boys / Going Down / Black Cat Woman / Electric Lady / Can You Do It / Don't Do That / Ain't It Just Like A Woman / Hope You Like It / Fire Queen / Mercenary Man / Treat Her Like A Lady*, (Anchor/DCC — U.S. CD compilation, ANZ 700, 1989)

Сингли

Don’t Do That
Don’t Do That / Keep On Rockin’
7 > >, Regal Zonophone 1972

All Because Of You
All Because Of You / Ain’t It Just Like A Woman
7 > >, EMI 1973

Can You Do It
Can You Do It / Red Eyed Lady
7 > >, EMI 1973

Electric Lady
Electric Lady / Geordie Stomp
7 > >, EMI 1973

Rock ’n’ Roller
Rock ’n’ Roller / Geordie’s Lost His Liggie
7 > >, EMI 1973

She’s A Teaser
She’s A Teaser / We’re All Right Now
7 > >, EMI 1974

Ride On Baby
Ride On Baby / Got To Know
7 > >, EMI 1974

Goodbye Love
Goodbye Love / She’s A Lady
7 > >, EMI 1975

Снимково приложение

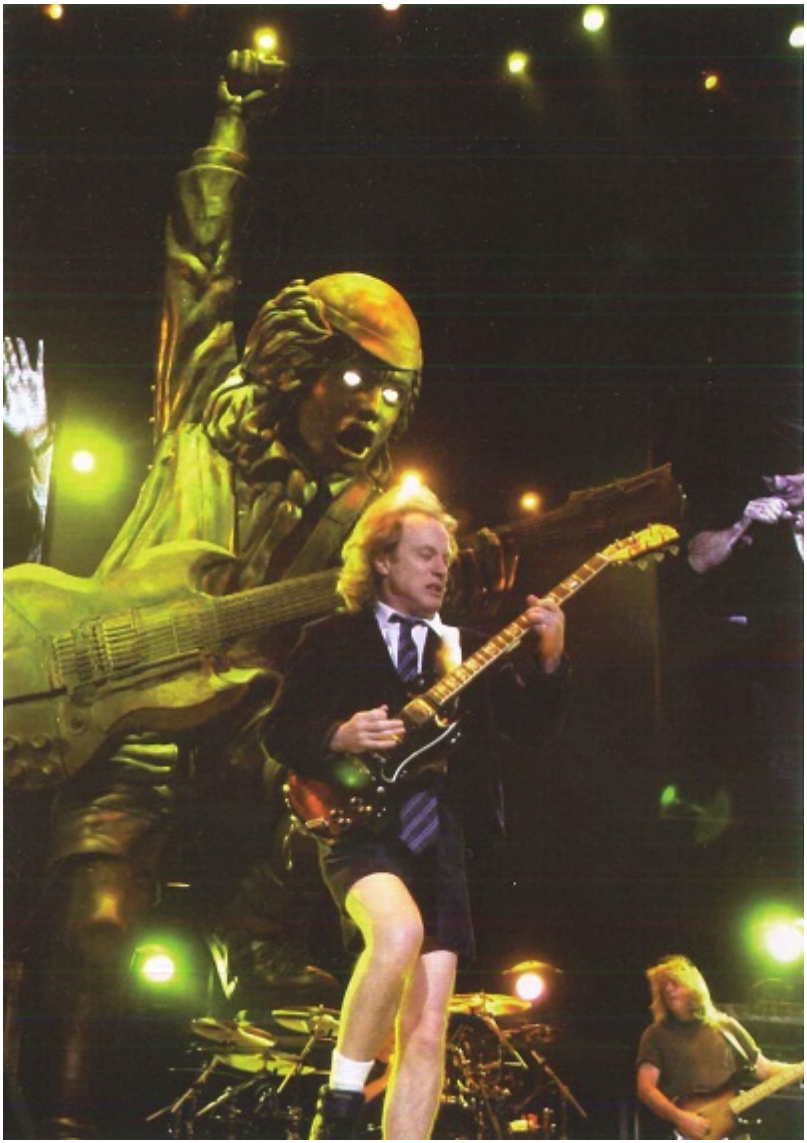

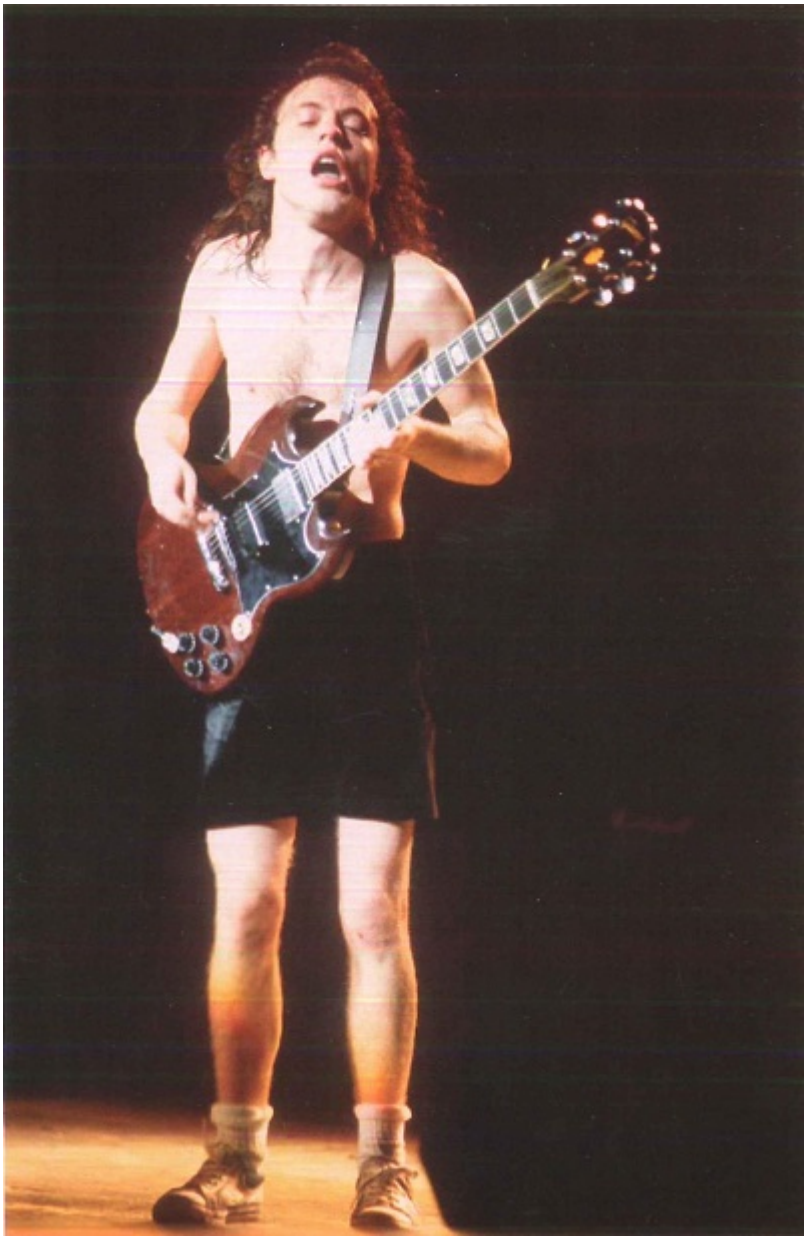

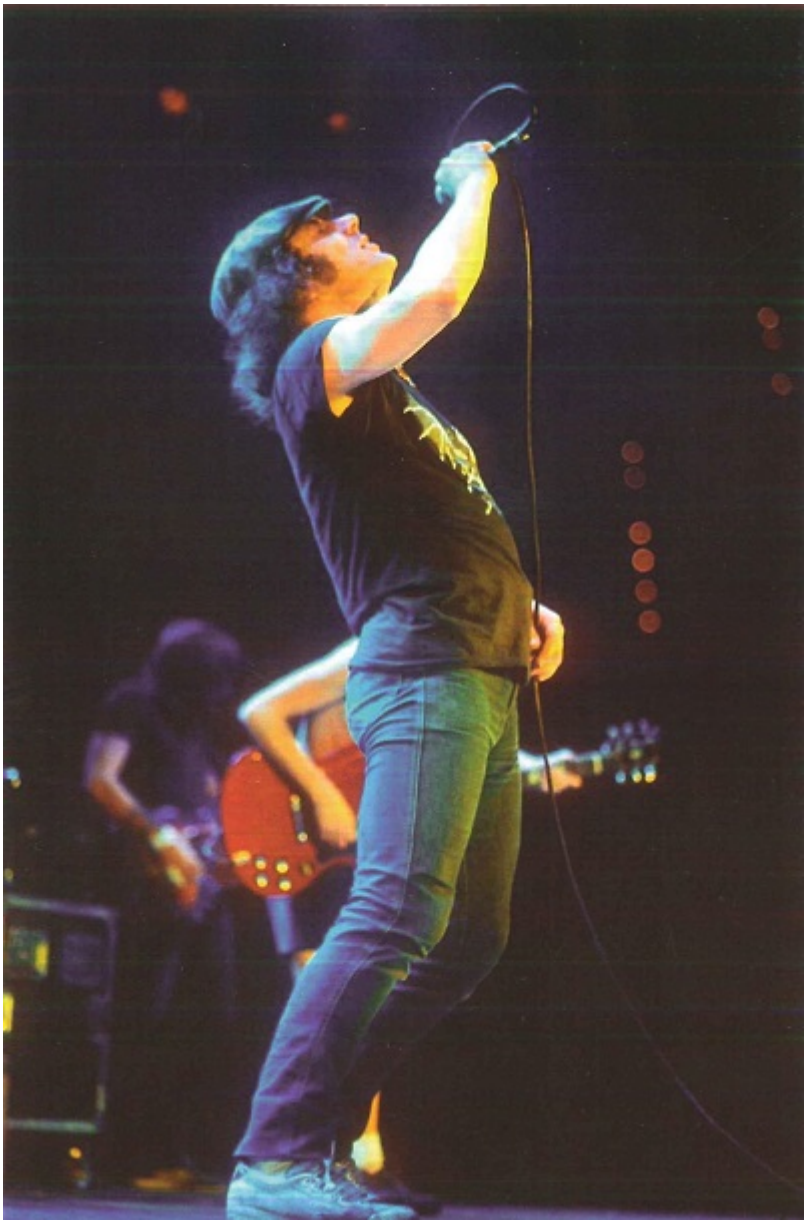

STUDIO

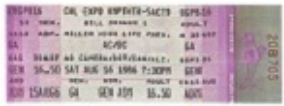

MONSTERS OF ROCK
TED NUGENT
AC/DC
MAHOGANY RUSH

BILL GRAHAM PRESENTS
SPECIAL SEATING

AC/DC
WORKING

FOR THOSE ABOUT TO ROCK:
Please DON'T stand on the chairs and DON'T trash the building.
We want to play here again.
It's up to you.
Have a great time!
AC/DC

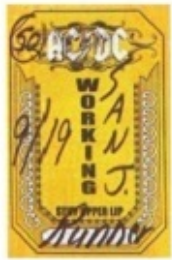
AC/DC
WORKING

GUEST
101

SUPPORT
101

PROMOTER
099

101

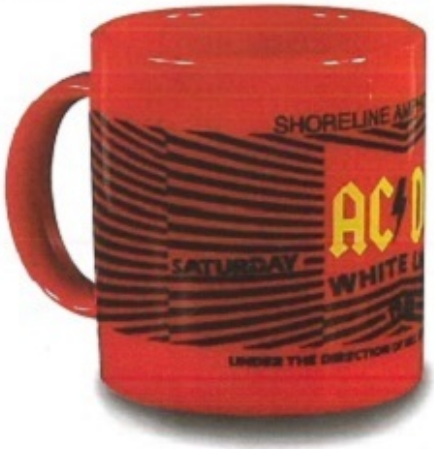
SHORELINE
SATURDAY

WORKING PERSONNEL
AC/DC
WORKING PERSONNEL

AC/DC
HOSTILITY ROOM

HIGH VOLTAGE
AC/DC

T.N.T.
AC/DC
AC/DC
T.N.T.

AC/DC

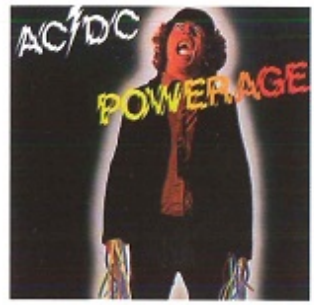
AC/DC
POWERAGE

AC/DC

AC/DC
HIGHWAY TO HELL

AC/DC
BACK IN BLACK

AC/DC
FOR THOSE ABOUT TO ROCK

AC/DC
FLICK OF THE SWITCH

AC/DC '74 JAILBREAK

AC/DC

AC/DC
BLOW UP YOUR VIDEO

AC/DC
The RAZORS EDGE

AC/DC
LIVE

AC/DC
BALLBREAKER

AC/DC

AC/DC

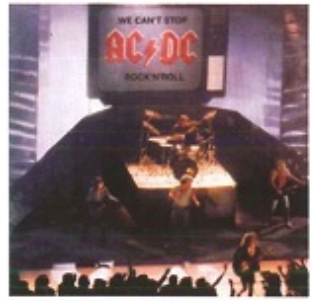
WE CAN'T STOP
AC/DC
ROCK'N'ROLL

AC/DC
rareties IX

AC/DC
PARISIAN NIGHTS

AC/DC

AC/DC
In The Studio

AC/DC
BRIAN in WHITE

AC/DC

AC/DC
Can I Sit Next To You Girl

AC/DC
CYBERSPACE

AC/DC

AC/DC LIVE UK 1976
THE EARLY YEARS

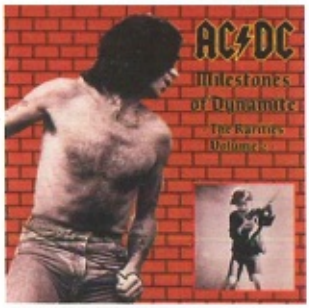
AC/DC
Milestones of Dynamite
The Rarities Volume 1

AC/DC
MADRID 1996
AC/DC

AC/DC
CYBERSPACE

AC/DC
The BBC Tapes
Vol. 2

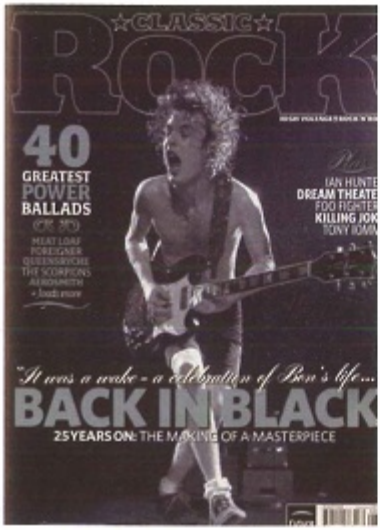
CLASSIC ROCK
40
GREATEST
POWER
BALLADS
BACK IN BLACK
25 YEARS ON: THE MAKING OF A MASTERPIECE

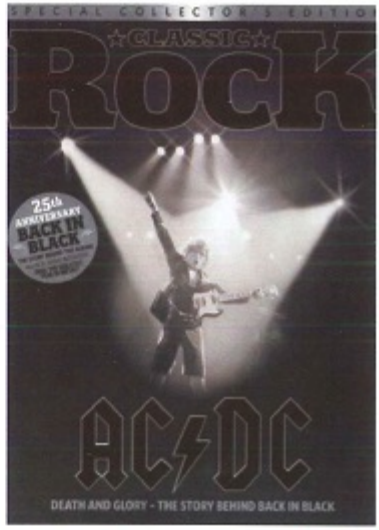
SPECIAL COLLECTOR'S EDITION
CLASSIC ROCK
25th ANNIVERSARY
BACK IN BLACK
AC/DC
DEATH AND GLORY - THE STORY BEHIND BACK IN BLACK

Awlright! Bobby Bland, The Animals & 20 great soul singers you haven't heard of!
MOJO
Booze!
Vomit!
Three chords!
What more d'ya want?
AC/DC
The ultimate tale of rock'n'roll madness – and then some!

HOT METAL
HOT METAL
HELL EP
AC/DC
THE DEFINITIVE RETROSPECTIVE
SPECIAL 8-PAGE COLLECTOR'S PULL-OUT
FREE INSIDE

METAL FORCES
ISSUE 63
AUGUST 1991
POISON & SEPULTURA Posters
METALLICA
MÖTLEY CRÜE
QUEENSRŸCHE
BLACK CROWES
AC/DC
READY TO ROCK DONINGTON
NICKO McBRAIN - KIX TRACEE
MR. BUNGLE - KIX - TIME BEYOND
FISHBONE - OBITUARY - ANACRUSIS
DAN REED NETWORK - CIRCLE OF SOUL

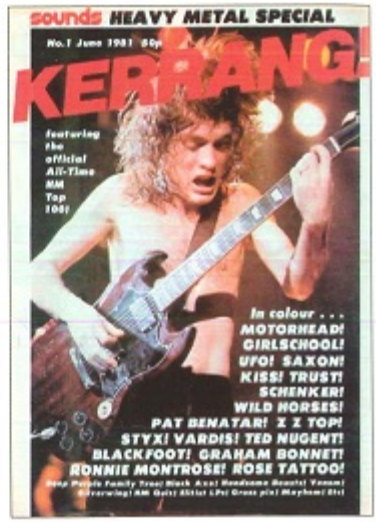
sounds HEAVY METAL SPECIAL
No.1 June 1981 80p
KERRANG!
featuring the official All-Time MM Top 100!
In colour . . .
MOTORHEAD!
GIRLSCHOOL!
UFO! SAXON!
KISS! TRUST!
SCHENKER!
WILD HORSES!
PAT BENATAR! ZZ TOP!
STYX! VARDIS! TED NUGENT!
BLACKFOOT! GRAHAM BONNET!
RONNIE MONTROSE! ROSE TATTOO!

No. 11 March 11-24 1982 50p
KERRANG!
Britain's loudest rock mag!
In colour . . .
SAXON!
TRIUMPH!
GRAND PRIX!
STATUS QUO!
STARFIGHTER!
DEF LEPPARD!
MOLLY HATCHET!
ROCK GODDESS!
PAT TRAVERS!
FRANK MARINO!
AC/DC!
EXCLUSIVE!!!
GLENN HUGHES!

SHERAB R.I.P. PLACEBO THE STRANGLERS ASIA ALEX HARVEY BAND
Classic ROCK
"DON'T FILM YOURSELF!"
Tommy Lee's sex tape
EXCLUSIVE!
MÖTLEY CRÜE
ANTHRAX
GIRLSCHOOL
WARRANT
AC/DC
BON SCOTT
HIS LIFE, HIS LEGEND.

AC/DC
ARE YOU READY?

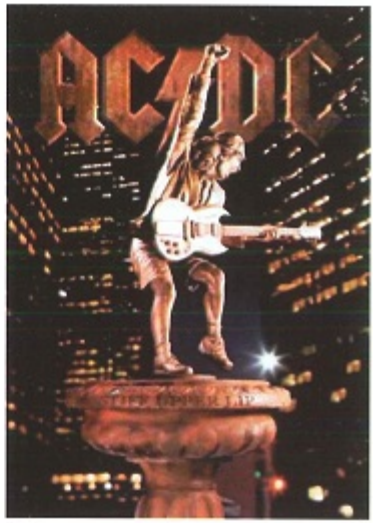
AC/DC

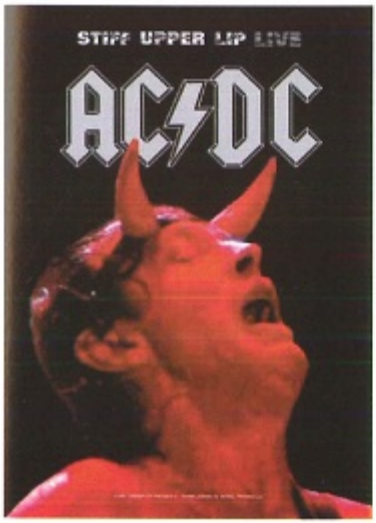
STIFF UPPER LIP LIVE
AC/DC

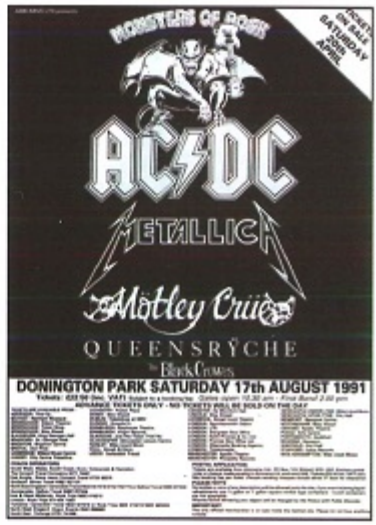
MONSTERS OF ROCK
TICKETS ON SALE SATURDAY 20th APRIL
AC/DC
METALLICA
Mötley Crüe
QUEENSRŸCHE
The Black Crowes
DONINGTON PARK SATURDAY 17th AUGUST 1991

AC/DC
LIVE AT DONINGTON

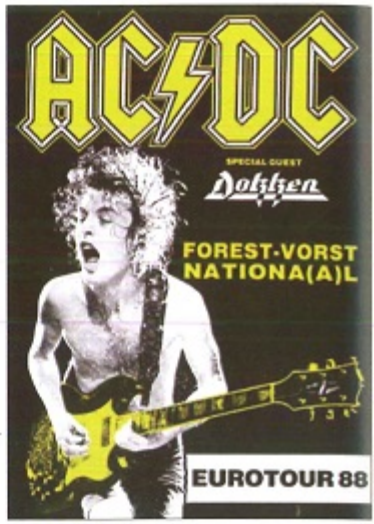
AC/DC
SPECIAL GUEST
Dokken
FOREST-VORST
NATIONA(A)L
EUROTOUR 88

AC/DC
FLY ON THE WALL
TOUR '85

THE ONLY MOVIE POWERED BY
AC/DC
LET THERE BE ROCK

Издание:

Пол Стенинг. Двете страни на славата. AC/DC — пълната биография

Английска. Първо издание

Редактор: Надя Калъчева

Предпечатна подготовка и дизайн: Милен Велков — Миленко

ИК „АДИКС“, 2006

ISBN: 978–954–91900–1–4

Заслуги

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.